

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Nix_Garth-Sedma_vez_4-Nad_Zavojem.pdb

PDB Name: Nix - Sedma vez 4 - Nad Zavojem
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sedmá věž
NAD ZÁVOJEM
Garth Nix
www.egmont.cz

Celému týmu Sedmé věže: Všem ze Scholasticu a Lucasfilmu,
kteří se zasadili o to, aby byly knížky vydány
a distribuovány mezi čtenáře.

Všechna práva vyhrazena v rámci mezinárodních konvencí. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována,
archivována nebo přenášena v jakékoli formě a jakýmkoli prostředky, ať už elektronicky, mechanicky, fotograficky,
zvukově nebo jinak, bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Copyright © 2002 Lucasfilm Ltd & TM.
All rights reserved. Used under authorization.
Cover design by Joan Moloney.
Cover art by Steve Rawlings.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o.,
v Praze roku MMIII jako svou 966. publikaci.
Z anglického originálu The Seventh Tower. Above the Veil.
Přeložila Drahomíra Škvařilová.
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec.
Technická redaktorka Alena Mrázová.
TS 14. První vydání.
Sazba AMOS Typo.
Tisk Česká typografie, a.s.
ISBN 80-7186-799-818-3

o KAPITOLA o JEDNA

Vývolení zřídka kdy přicházeli do úrovně Hradu, jež obývali příslušníci Podnároda. Pokud pro ně služebníci pracovali, nevšímali si jich. Před dávnou dobou měli Vývolení své dozorce, kteří pravidelně kontrolovali všech sedm úrovní Podnároda, a dokonce zvláštní komnaty a dílny pod nejnižší úrovní. V posledních více než sto letech sem však jen občas zabloudil dospělý Vývolený, i když skupinky jejich dětí sem tu a tam podnikaly několikahodinové výpravy. V jednu chvíli se všechno změnilo. Desítky a stovky Vývolených bez varování pronikaly od sedmé úrovně až po nejnižší úroveň Podnároda. Většinou měli na sobě brnění zdobené zlatými slunokamy, jaké přísluší císařovnině stráž, a v rukou svírali obnažené meče.

Když rozráželi dveře a probíhali chodbami, rozléhaly se jejich výkřiky prostorem a jejich duchostíny kmítaly po všech poschodích a stěnách. Slunokamy vrhaly jasné světlo a osvětlovaly temné kouty a jiné možné úkryty. Jakmile se cokoli pohnulo, vystřídaly světlo žhavé paprsky, které pálily jeskynní šváby, krysy a vše, co dosud unikalo intenzivnímu pátrání strážců.

Příslušníci Podnároda se zastavovali a zůstávali stát jako zkamenělí, zatímco skupiny Vývolených slídily jako ohaři a prohledávaly jejich dílny a jeskyně. Věděli, že to je pro ně nejbezpečnější. Ale ne všichni si stačili uvědomit hrozící nebezpečí, anebo nebyli tak pohotoví, aby se zastavili a prokázali svoji totožnost. Jedna stará, téměř hluchá žena, která se belhala mdle osvětlenou chodbou, neslyšela příkaz, že se má zastavit. Strážce svůj příkaz nezopakoval a rovnou ze svého slunokamu vyslal zničující červený paprsek.

Když se ukázalo, že se nejedná o jednoho z uprchlíků, které strážci hledali, nýbrž o starou ženu, nikdo se neomluvil, ani nic nevysvětlil. Strážci se pouze přesunuli jinam a jejich duchostíny s útlými pasy s nimi. Tělo, stejně jako všechno ostatní, co bylo rozbito, zničeno nebo vyřazeno Vyvolenými, měli uklidit příslušníci Podnároda.

V místnosti, do níž ústil skluzný žlab prádelny na šestapadesáté úrovni, se na hromadě pytlů s prádlem rozvaloval Vyvolený, který na toto neslýchané prohledávání úrovní Podnároda dohlížel, a pojídal z kapsy v rukávu sušené garnáty.

Na první pohled vypadal jako normální Vyvolený. Podle slunokamů a zářící hole se však jednalo o Třpytivého, zástupce Světlohoře Oranžového řádu a Pána stínů cisařovny. Měl odulý obličej a malá, krutá ústa, jinak ale na něm nebylo nic nápadného.

Jeho duchostín vypadal impozantněji. Tvořily jej ostré vrcholy a hrany a byl vyšší než průměrný muž. Na hlavě se mu tyčily dva rohy a kolem tlamy plné tesáků měl čtyři horní končetiny, z nichž každou zakončoval chumáč zahnutých drápů. Stál vzpřímeně na dvou nohách opatřených menším množstvím pařátů a přecházel za sedadlem svého pána, tvořeného pytlí s prádlem, jako by se o objekty tohoto pátrání zajímal víc než on. Ve světle tolika slunokamů budilo jeho tělo, černé jako uhlí, dojem spíše něčeho pevného než stínu.

Obtloustlý muž, pojíející garnáty, nebyl obyčejný Vyvolený. Vydával příkazy přicházejícím a odcházejícím strážcům, jimiž většinou byli Vyvolení vyššího řádu a postavení. Byli to sice Vyvolení z řádu Modrého, Indigového a Fialového, všichni však před tímto Vyvoleným z Oranžového řádu skláněli hlavy a ze svých slunokamů vrhali paprsky úcty.

Většina se skláněla tak hluboko, že se nemusela dívat na ránu zejíci v jeho hrudi, strašlivý otvor velikosti pěsti, kterým mohli vidět skrz naskrz. Rána nekrvácela a zdálo se, že tomuto podivnému Vyvolenému nijak nevádí, přestože meč z merwinova rohu, který tak snadno pronikl kostmi a masem, někdo vytáhl před necelou hodinou.

Ten meč ležel nyní u jeho nohou a slabě svítil. Nebylo na něm ani stopy po krvi.

Pán stínů Sushin si na svém provizorním sedadle poposedl dozadu a snědl posledního garnáta. Pak si utřel ruce do žluté róby, která vyčnívala z horní části jednoho z pytlů, a pohlédl na poslední ze strážců - ženu, která se vrátila, aby podala zprávu - Pánu stínu Fialového řádu.

"Ztratili jsme je," řekla strážkyně se sklopenou hlavou. "Zaběhli do lesa s belíšem a zmizeli. Teď ty kořeny vytrháváme, ale není po nich ani památky."

Její duchostín couval, když jeho paní mluvila, téměř se za ní schovával, i když měl mocná ramena přinejmenším o sáh širší.

Sushin se zamračil.

"Pokračujte v hledání, Ethar," řekl. "Ujistí se, jestli příslušníkům Podnároda došlo, že mají hlásit jakékoli stopy po uprchlících. Vráť se nahoru, abych se věnoval... jiným záležitostem. Pamatuji, že chce, aby byli oba mrtví a abyste jejich těla i oblečení zničili. Jejich slunokamy však dáte mně. To je nejdůležitější. Nesmíme riskovat, že se jejich slunokamy ztratí."

Ethar vzhledla. Dívala se přímo do otvoru v Sushinově hrudi. Chystala se promluvit, ale Sushin ji zarazil. Zvedl ruku, aby byl vidět jeho obzvlášť veliký a jiskřící prsten se slunokamem, který zářil tou nejjasnější fialovou a zastiňoval světlo jeho ostatních prstenů.

"Máš pochybnosti o mých příkazech Pána stínů - anebo o mé autoritě?"

Ethar se na něho ještě chvíli upřeně dívala, pak odvrátila pohled.

"Ne, Sushine," řekla konečně. "Vím, čím hlasem teď mluvíš."

Otočila se k odchodu a gestem naznačila strážcům, kteří stáli v diskrétní vzdálenosti, aby odešli. Když byli pryč, Sushin se pro sebe zasmál a tiše, aby to Ethar neslyšela, zamumlal.

"Jsi si jistá, Ethar? Opravdu?"

o KAPITOLA o

DVĚ

"Ne, na páku musíš tlačit a současně ji otáčet," poznamenal Tal, když Adras, jeho duchostín, opět neúspěšně zalomcoval klikou poklopu. "Podívej, předvedu ti to."

Začal vystupovat zpět nahoru, avšak Adras si nakonec s klikou poradil. Poklop se za nimi zavřel.

"A teď tou klikou zakrut' tak silně, abys ji utrl," řekl Tal. Na poklopu nebyl zámek, ale když Adras kliku odlomí, mechanismus se zasekne. Nikdo se pak nedostane za nimi dolů.

"Potřebuju světlo," prudce oddechoval Adras a kroutil klikou. "Nejsem dost silný."

Než Tal natáhl ruku, ujistil se, že má dostatečnou oporu nohou. Potom už slunokam vsazený do jeho prstenu vrhl oranžové světlo, které se vzápětí začalo měnit v bílé a bylo stále jasnější.

Nyní byl Adras vidět zřetelněji. Hřmotný Pastýř z Aeniru, světa duchů, se zde, v Temném světě, stal svobodným duchostínem, který sice musel být s Talem, ale nemusel ho bezpodmínečně poslouchat. Právě této skutečnosti Tal většinou litoval.

Vzdouvající se oblak stínu neurčitě připomínal člověka, avšak dvakrát většího než byl Tal. Teď tedy zvedl ruku, silně zalomcoval klikou a ta mu zůstala v ruce. Ve chvíli, kdy se ji už chystal upustit, Tal vykřikl: "Ne! Dej mi ji!"

Zapomněl, že pod námi jsou Milla a Odris?"

"Promiň," řekl Adras a podal ulomenou kliku Talovi. Ten ji vsunul do kapsy, vzdychl a opět začal sestupovat dolů.

Tal poklop objevil zcela náhodou. Narazil si o jeho okraj palec u nohy, když prchali jednou z rozlehlých jeskyní, kde příslušníci Podnároda pěstovali tisíce nevzhledných rostlin kořenové zeleniny, kterou nazývali belíš. Talovi belíš nikdy nechutnal a prodírat se hustým porostem jeho zabláčených kořenů také nebylo nic příjemného. Tím, že náhodou

objevil poklop, získalo toto trmácení smysl. Strážci se už kolem nich stahovali.

Nyní Tal sestupoval úzkým tunelem, který klesal pod úhlem pětáctiřiceti stupňů. Žebřík jím nevedl, avšak do skály byly blízko sebe natlučeny skoby, které sloužily jako opora pro nohy a ruce. Také tam nebylo stálé světlo, dokonce ani ve stěnách, podlaze nebo stropu nebyly vsazeny slunokamy. Aby získal světlo, namířil Tal slunokam směrem dolů a využil světlo z Millina slunokamu, stejného, jako měl on. Světlo se odrazilo zpět nahoru.

Milla sestupovala rychle, aby šetřila čas. Ledovanská dívka se teď zcela soustředila na to, aby opustila Hrad a vrátila se na led. Byla přesvědčena, že se nesprávně rozhodla a že se vydala špatným směrem. Duchostín po jejím boku ji neustále připomínal její hrdost a prohru. Jen na ledu bude moci odpykat své zločiny.

Tento duchostín ji teď následoval. Stejně jako Adras patřila Odris před necelým dnem k Hřmotným Pastýřům. To však bylo ve světě duchů Aeniru. Tady, v Temném světě, byla Milliným duchostínem - a mít duchostín bylo proti všem pravidlům a zvyklostem Ledovanů.

Milla byla přesvědčena o tom, že ztráta normálního stínu znamená konec jejího snu, že se stane Pannou ochránkyní... a pravděpodobně také konec jejího života. A jen potřeba informovat babizny o dění v Hradu jí bránila v tom, aby se vydala na Led, hned jak vyjde z Hradu.

Nejprve ale všichni musí uniknout Sushinovi a strážcům. Potom musí najít Talova prastrýce Ebbitta a pokusit se porozumět všemu, co zjistili. Ne že by jim Ebbitt mohl kdovíjak pomoci, aby pochopili všechno, pomyslel si Tal. Dokázal by však vysvětlit, co to jsou Hlavní kameny, jak ovládl Závoj a jak nepříznivý vliv měl na Talova otce Rerema Oranžový kámen... Co se to o něm píše v Zákoníku?

Je strážcem Hlavního oranžového kamene. Ten byl otevřen, a proto Rerem nežije. Dokud ho někdo znovu nezapečetí, nebude žít. Pokud ho někdo zapečetí, znovu obživne.

Také se nesmí zapomenout na Grefa - Talova bratra. Tal ho téměř osvobodil, avšak v poslední chvíli mu v tom svými uskoky zabránil Sushin. Grefa se mu podařilo otrávit nebo snad dostat do hlubokého bezvědomí. Stejně tak Talovu matku Graile... i když ta je nemocná už dlouho.

Tal se snažil ze všech sil pomoci své rodině, splnit otcovo přání, aby se o ně postaral. Ať však udělal cokoli, vždy to bylo z nějakého důvodu špatně. Zpočátku se domníval, že jediným jeho úkolem je získat nový slunokam, ačkoli i to bylo dost obtížné.

Teď je však život mnohem obtížnější.

Jak byl Tal zaujat těmito myšlenkami, neslyšel, že na něho zespodu volá Milla, dokud mu silně nezaťukal na hlavu jeho duchostín.

"Au!"

"Milla říká, že je tam prudký svah k vodě," oznamoval Adras svým jako obvykle příliš silným hlasem. I jako duchostín si ponechal vlastnosti Hřmotného Pastýře. Spíše duněl, než mluvil, a stínový blesk mu jiskřil kolem očí a prstů.

Tal shlédl dolů a rozzářil svůj slunokam. Milla se zastavila a posvítla svým slunokamem dál do tunelu. Kus před nimi se objevila lesklá plocha. Co to může být za vodu? Tal se zamračil a snažil se rozpomenout na dávné lekce o uspořádání Hradu.

Sestupovali dolů ze sedmé úrovně Podnároda, plné dílen, farem, kde se pěstovala zelenina a houby, a manufaktur.

Sedmá úroveň byla nejnížší kompletní úroveň Podnároda, až na několik ojedinělých kováren a... rybníků.

Právě ten se zaleskl pod nimi. Jeden z ohromných rybníků, v němž Podnárod choval ryby. Žlutice a plejtváky pro stoly Vyvolených a průhledné garnáty, kteří byli velkou delikatesou, když se usušili. Občas se v rybnících také objevili úhoři, ty však Vyvolení považovali za škodlivou havěť a ponechávali je k jídlu Podnárodu.

"Je tam mčelina!" zakřičel hlasitě Tal dolů na Millu. "Neskákej!"

Milla se na něho zaškaradila a stejně skočila.

Při skoku se však pevně držela Odris. I jako duchostínům zůstaly Hřmotným Pastýřům jejich charakteristické vlastnosti. Milla se vznášela jako pírkó pod Odris, roztaženou nad ní jako velká plachta, vzdouvající se ve tmě.

Milla zlehka přistála do vody. Sahala jí jen do pasu. Zvedla ruku a zesílila světlo ze slunokamu. Neměla kámen příliš dlouho, ale jak si Tal všiml, naučila se jej rychle ovládat, i když jí dal jen ty nejstručnější rady. Uvědomil si, že ho to znepokojuje. Předpokládalo se, že používat slunokamy se mohou naučit jen Vyvolení.

Další část jeho světa a představ se mu začala rozpadat. Tal ztrácel jistotu o tom, co je ještě pravda. Většina toho, co se naučil v lektoriu, mu začala připadat jako polopravda nebo jen část celkového obrazu. Jako by hlavním účelem výuky bylo zatajovat mu širší vědomosti, ne ho něčemu naučit.

"Tak pojd'!" nařídila Milla.

Tal vzdychl a stoupl na poslední skobu. Potom podal ruku nahoru Adrasovi. Duchostín ji zamyšleně uchopil a dal se do pohybu právě ve chvíli, kdy se Tal chystal seskočit.

"Drž mě!" řekl Tal. "Měl by ses nafouknout, abychom se mohli snést."

"Promiň," zaburácel Adras. "Myslel jsem na domov."

"Hm, tak toho nech," zamumlal Tal.

Tentokrát duchostín udělal to, co po něm Tal chtěl. Pevně se ho chytil a nafoukl se, aby mohli sestup řídit.

I tak Tal vykřikl, když narazili na dno. Při útěku zapomněl na bolest od vosákova žihadla a teprve náraz při dopadu a studená voda způsobily, že jím bolest doslova projela. Klopýtl a málem skončil pod vodou.

Adras ho vytáhl a Milla s Odris se ohlédly.

"Jsi v pořádku?" zeptala se Odris. Příznačné bylo to, že Milla mlčela. Tal věděl, že se nikdy nebude starat o něco tak přiznáního, jako je bolest. Zatnul zuby, postavil se vzpřímeně a škulil sebou, neboť dostal do nohy křeč.

"Jsem v pořádku," řekl, i když mu dělalo velké potíže promluvit. "Pojďme."

"Kam?" zeptala se Milla. Prsten se slunokamem zvedla vysoko nad hlavu, a tak se všude kolem nich rozprostřelo

světlo a ozářilo široký kruh třpytící se vody. Za tímto kruhem byla tma. Tal otočil hlavu a rozhlédl se. Rybníky byly nesmírně rozlehlé. Věděl, že některé mají v průměru dva či tři tisíce sáhů. Někde tady je dok nebo výkladiště, kde se vylovené ryby balí a potom odesílají do skladů a kuchyní. Jediným problémem bylo zjistit, kterým směrem se dok nachází.

o KAPITOLA o TŘI

"Zhasni světlo," řekla náhle Milla. Upřeně se dívala na svůj prsten se slunokamem. Když se světlo dost rychle neztrácelo, zakryla prsten druhou rukou. Tal, který měl již dostatečnou praxi, světlo zhasl okamžitě.

"Proč?" zašeptal Tal, když se ocitli ve tmě. Jeskyně beze světla působila mnohem klidněji a on to ticho nechtěl narušovat.

Jedinou Millinou odpovědí bylo cákání vody. Pohybovala se sem a tam.

"To se mi nelíbí," řekl Adras. "Cítím se slabý."

"Mně je špatně od žaludku," řekla Odris. "Jako kdybych toužila být zpět v Aeniru."

"Je to jen na chvíli," řekla jim Milla. Její hlas Tala vylekal, neboť přícházel zpoza něho a z mnohem větší dálky, než čekal. "Á, už to mám."

Ruku jí opět ozářilo světlo. Tal také rozsvítil svůj slunokam.

"Co je?" zeptal se.

"Tamhle je světlo," řekla Milla a ukázala směr. "Taky jsem cosi zaslechla. Je to ale daleko. Tahle jeskyně... tenhle rybník... je dost rozlehlý."

"Mohl by to být ten největší," poznamenal Tal. "Myslím, že jsou tři."

Vracely se mu mlhavé, nepříjemné vzpomínky na zážitky z dětství. Velikánský rybník plný obrovských úhořů, všichni měli na délku dobrých deset sáhů. Vybavil se mu i tehdejší pocit.

Vzpomněl si, jak se jako dítě smál, když viděl člena Podnároda, kterého pohled na obrovitého úhoře úplně vyděsil. Ted', když se brodil rybníkem, mu to tak legrační nepřipadalo.

Něco se mu otřelo o pas. Tal vyjekl a uskočil. Ve stejný okamžik si uvědomil, co to bylo. Mořské řasy. Husté, tmavé provazce mořských řas, které se vznášely na vodní hladině a vytvářely na ní veliké kruhové propletence.

Milla jeden takový pramen nadzvedla. "Jsou jiné než řasy, které jsme pěstovali pod Ledem. Myslím, že tyhle se nedají jíst."

"Určitě ne," řekl Tal a zašklebil se odporem. Odstrčil řasy pryč. Byly slizovité, nepříjemně páchly - a bylo jich příliš mnoho na to, aby se jimi dalo brodit.

Sotva od sebe řasy odtáhl, zahlédl ve vodě nějaký obličej. Trhl sebou, protože ho napadlo, že se za ním kdosi nepozorovaně plíží. Potom si uvědomil, kdo to je.

Byl to jeho vlastní odraz, jenže se od doby, kdy se naposled viděl v opravdovém zrcadle, tolik lišil, že sám sebe téměř nepoznal. Za těch pár týdnů se toho stalo příliš mnoho.

Chlapec od Vyvolených s poněkud neudržívanými tmavohnědými vlasy a pokřiveným úsměvem byl tentam. Nahradil ho divoch. Vlasy měl rozčuchanější a špinavější a jejich středem mu vedl široký, jasně zelený pruh, což byl důsledek setkání s příšerou v Aeniru. Ve tváři měl ostržitý, napjatý výraz, napůl zachmuřený, napůl zamračený. Vypadal mnohem starší než na necelých čtrnáct.

"Tak pojd'," řekla Milla.

Tal sebou trhl. Vždyť stále hledí na svůj odraz ve vodě! Zvedl oči a podíval se na Millu - a uvědomil si, že se také změnila. Neměla na sobě svůj dočasný převlek, žlutou róbu, kterou nosily starší vdané ženy Vyvolených. Už zase nosila kožešiny a brnění ze selských kůží jako Ledované. Stále měla světlé vlasy, bílé jako padlý sníh a stažené dozadu. Něco se však změnilo. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že ta změna se týká jejích šedých očí. Už v nich nebyla divokost. Jako by ztratily jiskru.

Teprve pak Tal pochopil, že se Milla opravdu chystá oddat Ledu. Napadlo ho, že tím, že jí - i sobě - zachránil život, když souhlasil, aby se dva Hřmotní Pastýři stali duchostíny, vlastně jenom její osud odsunul na pozdější dobu. Milla si vezme život, neboť přišla o svůj stín a teď má místo něj duchostín.

"Tak pojd'!" opakovala Milla. Začala se brodit vodou a občas se zastavovala, aby ze sebe sundala obzvlášť obtěžující spletence tlustých mořských řas.

Tal ji následoval mnohem pomaleji. Najednou se cítil neuvěřitelně unavený. Všechno mu připadalo příliš obtížné. Ať dělal, co dělal, vždy to bylo ještě horší. Ted' věděl, že se musí postarat o to, aby Milla přežila. Jediná možnost, která ho napadla, je nedovolit jí opustit Hrad, což je však zcela proti jejímu přání. A jít proti tomu, co si Milla přála, ještě nepřineslo nic dobrého.

Možná Ebbitt dokáže něco vymyslet, pomyslel si Tal unaveně.

Ebbitt. Musí najít Ebbitta - ať je kdekoli - než je strážci dopadnou.

Anebo než dopadnou Ebbitta, pomyslel si najednou Tal. To ho předtím nenapadlo.

Povzdychl si. Milla, Adras a Odris se zastavili a podívali se na něho.

"Co se děje?" zeptala se Milla. Už v ruce svírala kostěný nůž, který předtím bleskově vytáhla.

Tal zavrtěl hlavou.

"Nic. Jen jsem si uvědomil, jak je to všechno nesmyslné. Hledáme Ebbitta a nevíme, kde je, ani co budeme dělat, až ho najdeme. Všude jsou strážce, a to nemluvím o Sushinovi, ať je to ve skutečnosti ve jménu Světla kdokoli. Jsme v rybníku plném špinavého bahna. Neudělal jsem nic správně a nerozumím tomu, co se právě děje..."

Milla se na něho podívala a jemu zeslábl hlas. Věděl, že Ledované si nikdy nestěžují. Jenže Vyvolení ano. Vyvolení si stěžují na sluhu z Podnároda, na kvalitu jídla, na své oblečení, na cokoli...

Na každou hloupost, pomyslel si Tal. Chce se on sám opravdu takto chovat?

Opět pohlédl dolů na svůj odraz a pokusil se přimět k úsměvu. Moc mu to nešlo, ale z nějakého důvodu už neměl na levé straně úst ono mrzuté zakřivení.

"Na druhou stranu," řekl pomalu, "mám nový slunokam, což je vlastně všechno, co jsem chtěl zpočátku mít. A duchostín -"

"To jsem já," řekl Adras hrdě.

"A máme v mauzoleu ukrytý Zákoník," pokračoval Tal. Když mluvil o pozitivních věcech, začala mu jejich situace připadat o něco lepší. "Nač si vlastně stěžuju?"

"Nevím," řekla Milla. Zamračila se a dodala: "Jsi naživu. Buď vděčný za dar života, dokud ho máš."

Otočila se a opět se prodírala mořskými řasami, rychleji než předtím. Tal ji následoval, jen kvůli bolesti v noze sebou občas trhl. Kráčel rychleji, než mu bylo příjemné, ale nestěžoval si.

Brodit se mořskými řasami bylo dost obtížné. Je jich tady mnohem víc, než by mělo, v rybníku, v němž se chovají ryby. Vlastně v něm ani ryby nejsou. Ani úhoři. I když je možné, že ryby vyplašili nebo že je ve tmě nevidí. Milla trvala na tom, aby měli své slunokamy stále namířené směrem dolů, což jejich jiskření ztlumí, a oni se tak neprozradí. Zpočátku si Adras a Odris stěžovali, ale pak se zdálo, že si zvykli na to, že se z nedostatku světla cítí slabí.

Tal se brodil vodou aspoň patnáct minut bez jediné myšlenky na to, co dělá, a ani si to neuvědomoval. Prostě se jen za Millou prodíral mořskými řasami. A dělal by to dál, kdyby se nezastavila.

"Co se děje?" zašeptal a protáhl se kolem ní.

"Podívej," odpověděla mu šeptem Milla.

Tal vzhlédl. Před nimi cosi svítilo. Nejednalo se však o zářivé, stejnoměrné osvětlení slunokamy. Světlo blikotalo, bylo dost chabé a každou chvíli měnilo barvu. Dvě petrolejové lampy, pomyslel si Tal - ty, které Podnárod používá v těch částech Hradu, kde nejsou stále slunokamy. Členové Podnároda samozřejmě nesmějí používat slunokamy, a tak si musí vystačit s petrolejkami a podobnými nástroji.

Ve mdlém světle Tal spatřil čtyři... ne... pět lidí, jak namáhavě pracují. Dva stáli ve vodě a podávali vzhůru jakýsi náklad, který zbývající přebírali a poté vkládali do sudů.

"Podnárod loví ryby," řekl Tal a ani se neobtěžoval ztlumit hlas. "Jen projdeme kolem -"

Přes ústa mu přejela studená ruka a přerušila ho.

"Tiše," zašeptala naléhavě Milla. "Nejsou to normální členové Podnároda. A neloví ryby."

Tal měl na chvíli chuť ji do té ruky kousnout, ale ovládl se a Milla ruku sundala. Když se teď podíval na dok, uvědomil si, že na těch členech Podnároda skutečně je něco zvláštního. Mimo jiné na sobě neměli obvyklá bílá roucha. A nelovili ryby. To, co tahali nahoru a na doku rozřezávali na části a pak vkládali do sudů, byly mořské řasy.

"Mají harpuny," řekla Milla klidně. Měla mnohem lepší zrak než Tal, především v šeru a ve tmě. "A tamten má dlouhý nůž. Ach -"

Jeden z nich se zastavil v místě, kam z lucerny dopadalo nejvíc světla. Byl to chlapec, ne o mnoho starší než Tal, avšak vyšší a svalnatější. Měl na sobě bílý oděv Podnároda, na látce však měl něco namalováno nebo vyšito - vzor nebo nápis, který Tal zdálky nedokázal rozpoznat. Měl také podivný trojhranný klobouk s nejostřejším rohem vpředu. Furiantsky na straně měl zasunuto několik dlouhých černých nebo tmavomodrých pírek.

Připadal mu povědomý. Tal si byl jistý, že ho už někde viděl, ale nemohl si vzpomenout kde.

Vzpomněla si však Milla.

"To je ten, co mu říkali Vrána," řekla. "Ten, co vedl ty lidi, kteří nás vynesli z topných tunelů nahoru, když se zhoršil vzduch."

"Tihle?" zeptal se Tal. Byl tehdy od kouře v topných tunelech částečně v bezvědomí nebo v omámení. Kdyby je nezachránili, byli by tam dole zemřeli. Tehdy neměl čas přemýšlet o lidech, kteří je vynesli. Teď si ale všechno začínal vybavovat.

"Ano," řekla Milla. "Budme raději opatrní. Většina z nich nás chtěla zabít. A nenávidí Vyvolené."

"Cože?" zeptal se Tal. "Jsou Podnárod! Nemůžou Vyvolené nenávidět! To... to se nesmí."

"To nejsou normální členové Podnároda. Je to tak, jak jsem říkala před chvílí. Jsou to vydědění."

Tal se na příslušníky Podnároda upřeně díval. Je pravda, že na sobě mají velmi podivný oděv. A nikdo z Podnároda nemá co dělat v těch topných tunelech, odkud zachránili Tala a Millu. Slyšel, že se někteří z Podnároda vzepřeli Vyvoleným a že žijí pod normálními úrovněmi. Ve skutečnosti tomu však nikdy nemohl uvěřit.

"Je jich jenom pět," promluvil konečně. "A my máme oba slunokamy a Adrase a Odris."

"My jsme ale slabí," řekla Odris žalostným hlasem ve tmě. "Cítím se tak, že bych snad ani nedokázala rozmáčknout jeskynního švába."

"Já jo," přidal se Adras. "Dokážu snadno rozdrtit jeskynního švába a možná i něco tak velikého, jako je dattu nebo, dejme tomu, lowock -"

"Přeháněla jsem," přerušila ho Odris. "Ovšem, že dokážu rozmáčknout jeskynního švába. Jen v pořádném boji nejsem moc použitelná -"

"To já jo," řekl Adras hrdě. "Kdyby však bylo víc světla -"

"Buďte zticha, vy dva," nařídila Milla.

"Musíme kolem nich projít," řekl Tal. "Z tohoto rybníka jiná cesta nevede. A strážci ten poklop nejspíš brzy najdou."

"Vděčíme jim za život," řekla Milla. Mluvila pomalu, jako by myslela nahlas. "To znamená, že s nimi musíme nejprve promluvit. Možná vědí, kde najdeme nejpraštrýce Ebbitta."

"Prastrýce, a ne nejprastrýce," opravil ji Tal. "Stejně o tom pochybuju. Podnárod obvykle neví nic kromě toho, co se týká jeho práce. Jsem zvědavý, co mají v úmyslu s těmi řasami."

"Adras, Odris, připravte se, že nás budete bránit, když zaútočí," řekla Milla. "Poskytneme vám víc světla. Pojďme."

o KAPITOLA o ČTYŘI

Byli jen asi deset sáhů od doku, když si jich příslušníci Podnároda všimli. Byl to právě Vrána, kdo vrhl rychlý pohled na druhou stranu rybníka, když ho znepokojilo cákání. Ve tváři se mu objevilo zděšení. To však zmizelo ve chvíli, kdy uchopil harpunu a vykřikl.

"Pozor! Ve vodě!"

Další dva lidé z Podnároda na doku rovněž popadli své harpuny, zatímco dvojice ve vodě se v panice s cákáním vrhla ke schodům. Řasy létaly vzduchem, jak je příslušníci Podnároda ve spěchu odhazovali, aby se dostali ke zbraním nebo z vody.

"Mír!" volala Milla. "Mír!"

"Mluvit!" volal Tal. "Jen si chceme promluvit!"

Bohužel ve stejný okamžik se Adras rozhodl, že mu pomůže zahřměním. To na vodu narazilo takovou silou, že přehlušilo všechna slova a příslušníky Podnároda na okamžik ohromilo.

Hřmění se nad rybníkem neslo ozvěnou a Vrána vrhl harpunu přímo na Tala. Milla vyrazila vpřed a zachytila ji ve vzduchu.

Tal zapadl až po krk do vody. Ruku se slunokamovým prstenem však držel nad hladinou. Zvedl se v něm hněv, všechny své myšlenky soustředil na to, aby předvedl oslnivý třpyt.

Světlo vystřelilo a zrušilo tmou. Adras a Odris radostí zahřměli. Najednou byli vidět jako stíny se zřetelnými okraji, jako obrovské lidské postavy z rozvlněného oblaku. Vyřítli se na ostatní příslušníky Podnároda, kteří na ně s pocitem beznaděje vrhali své harpuny. Adras a Odris je však odpálili pryč.

Zdálo se, že vypukne bitva, když vtom Milla vykřikla hlasem, který si vycvičila pro případ, že by jej potřebovala na palubě lední lodi v době vrcholící bouře.

"Přestaňte! Všichni přestaňte!"

Všichni se zastavili. Zřejmě by však opět pokračovali, kdyby Milla dál nekřičela.

"Adras! Odris! Vraťte se sem. Vy, lidé z Podnároda, zůstaňte tam, kde jste. Chceme si s vámi jen promluvit! Nejsme Vyvolení!"

Tal s námahou vylezl z vody, z ramen si sundával řasy. Nechal slunokam dál jasně zářit, jen světlo nasměroval na vzdálený strop, aby nikoho zbytečně neoslňovalo.

"To jsou oni," řekl jeden z Podnároda, vysoký světlovlasý chlapec... ne... dívka. Tal si najednou uvědomil, že se jmenuje Gill. "Ty dva jsme přece vytáhli nahoru ze stoly. Říkala jsem vám, že je máme zabít."

"Sklapni," řekl Vrána. Díval se na Tala a Millu, očima však neustále sledoval Adrase a Odris na druhé straně. Svíral v ruce nůž, držel jej u boku.

"Nejsme Vyvolení," opakovala Milla. Nevšímal si toho, že na ni Tal vrhal zuřivý pohled. Ona pravděpodobně není Vyvolená, Tal však Vyvolený je, o tom nemůže být pochyb.

"Skutečně?" otázal se Vrána. "Mate slunokamy a duchostíny."

"Jsem Milla, Ledovanka, žiju mimo Hrad. Tal... býval Vyvoleným, ale už není. Vyvolení ho vyhnali. Strážci jsou mu v patách."

Tal otevřel ústa, aby protestoval, hned je však zase zavřel. Milla popisovala přesně to, co se mu stalo, svými slovy, ale pořád to byla pravda. Skutečně je vyděděnec. Vlastně si to jenom dosud neuvědomoval.

Vrána naslouchal s kamenným výrazem. Ani to, že Milla pochází z území mimo Hrad, ho nezniklo. Ostatní upírali pozornost jinam, dívali se za ně, na otevřené dveře a na tunel v dálce.

"Hledáme mého prastrýce Ebbitta," řekl Tal. "Starého Vyvoleného. Jeho duchostín má podobu kočky s hřívou.

Neviděli jste ho tady dole?"

"Možná," řekl Vrána. Tal si všiml, že zbývající příslušníci Podnároda zřejmě znají Ebbittovo jméno, a proto se mu ani nepodívali do očí. Také bylo zřejmé, že Vrána je jejich vůdce a že budou mlčet, dokud on mluví.

"Zavedete nás k němu?" zeptala se Milla.

"To záleží na tom..." řekl Vrána.

"Jak to?" zeptal se Tal. Byl stále rozzlobenější. "Proč... proč neuděláte, oč vás žádáme?"

Jen větu dořekl, okamžitě toho litoval. Právě kvůli tomu začal mít problémy s Ledovany. Moc dobře si uvědomoval, že mluví rychleji, než myslí.

Vrána se na něho upřeně zadíval, z jeho tmavých očí šlehala hluboká nenávist.

"Pořád jsi Vyvolený, že jo?" řekl a vytáhl nůž. "Udělejte toto, udělejte tamto! My tady dole nejsme vaši sluhové! Jsme Svobodný národ, žádný Podnárod. Pokud jde o mě, můžete si tady dole bloudit jako malí, ztracení tajtrlíci se světly, dokud vás stráže nedostanou!"

Tal zvedl svůj slunokam a soustředil mysl na červený paprsek zničení. Jakmile se na něho Vrána vrhne nebo po něm hodí nožem, uvolní jej.

Vrána sledoval, jak červený paprsek rychle krouží kolem slunokamu, a zaváhal. Než jeden nebo druhý stačil porušit vzniklou patovou situaci, Milla se dobrodila mezi ně a vzhledla k členovi Podnároda na doku.

"Neměli bychom spolu bojovat, když je nablízku skutečný nepřítel," řekla. "Když uděláme bouřku, budou síly

vyrovnané."

Vrána na ni shlížel dolů upřeným pohledem, ve tváři se mu stále zračil vztek. Vypadalo to, že tak jako tak zaútočí. Jeden ze zbývajících příslušníků Podnároda ho však vzal stranou a něco mu zašeptal.

"Sklapni, Clovile!" řekl Vrána a strčil do chlapce, až převrhl sud a svalil se do hromady mořských řas.

"Dobrá, řeknu to, aby to všichni slyšeli," vykřikl Clovil. Teď, když se vyhrabával z řas, byl také rozzlobený. "Máme příkaz každého, kdo chce navštívit Ebbitta, přivést k -"

"Sklapni!" opakoval Vrána. Zdálo se však, že se jeho vztek zmínil, neboť jeho slovům už scházel patřičný důraz.

"Takže vy Ebbitta znáte," řekla Milla. "A existuje někdo, kdo vám dává příkazy. Zaveďte nás tedy k vaší babizně."

"Ke komu?" zeptala se Gill, když se Vrána mračil a neodpovídal.

"K tomu, kdo stojí v čele," vysvětloval Tal. Podařilo se mu zklidnit se a vzpomněl si na své první setkání s Millou a Ledovany. Je zřejmé, že tito lidé ze Svobodného národa nejsou normálními příslušníky Podnároda a že s nimi takhle nemůže jednat. Bude se k nim muset chovat zdvořileji. Alespoň toto se tedy naučil venku na Ledu.

"Omlouvám se za svá slova," dodal Tal a podíval se na Vránu. Vrána na něho upřeně hleděl s kamennou tváří. Nebylo zřejmé, jaké myšlenky se ukrývají za jeho nehybnými očima. Tal nevěděl, jestli Vrána jeho omluvu přijal nebo ne.

"Clovile, Fereku," nařídil Vrána, "odveďte je. Půjdem přes žhnoucí zemi a na druhou stranu nádoby na výkaly a splašky číslo čtyři."

"Čtyři?" zeptal se Ferek. Byl to malý, neklidný chlapec. Když mluvil, škubal sebou. Tal se už dřív s takovýmto škubáním setkal. Ferek určitě strávil nějaký čas v Dómu děsů.

"Řekl jsem žhnoucí země a nádoba na výkaly a splašky číslo čtyři," úsečně poručil Vrána. "Musím opakovat každý příkaz?"

"Jenom hloupé příkazy," zamumlala Gill tak tiše, že ji nikdo kromě Milly neslyšel. Ledovanka na ni pohlédla a dívku zarazilo, že ji někdo zaslechl. Zamračila se a odvrátila pohled.

Milla a Tal vylezli z vody na dok, těsně za nimi se zvedaly nahoru jejich duchostíny. Lidé z Podnároda udělali krok dozadu, nevědomky vytvořili jednu řadu.

"Jak jsem říkala, jsem Milla z klanu Dálných jezdců Ledovanů. Jak se jmenujete vy?"

Všichni z Podnároda se podívali na Vránu a ten pokrčil rameny. Zjevně to znamenalo svolení. I tak jim chvíli trvalo, než zamumlali svá jména.

"Jmenuju se Gill," řekla světlovlasá dívka. Stejně jako všichni ostatní na sobě měla bílá roucha Podnároda a různé podivné zbytky oděvů. V jejím případě šlo o opasek Jasnohvězda Modrého řádu, i když tak ušpiněný, že byl spíše černý než modrý. Potřebovala jej, neboť byla příliš hubená.

Vzápětí si Tal všiml, že na jejích bílých šatech Podnároda je něco neuměle napsáno, stejně jako na rouchách všech ostatních. Musel natáhnout hlavu do strany, aby zjistil, že to je písmeno S ze standardní abecedy Vyvolených.

Neustále omílané písmeno S.

"S jako Svobodný národ," poznamenal Clovil, který si všiml Talova zájmu. "Osvobozený od Vyvolených. Ukazuje, kdo jsme. Odlišuje nás od Spokojenců."

"Od Spokojenců?" zeptal se Tal. "Hm, to taky začíná na S..."

"Ti ale na rouchách nemají nic napsáno," vysvětloval Clovil.

"Máš na mysli... normální Podnárod?"

Vrána udělal ostrý pohyb rukou a Clovil neodpověděl. Tal na něho nenaléhal. Ve vzduchu pořád viselo velké napětí.

"Tobě říkají Clovil?" zeptala se Milla, když se nikdo další nepředstavil.

Clovil přikývl. Na ramenou měl stále mořské řasy. Byl vysoký skoro jako Vrána a podle toho, jak se předtím choval, se zdálo, že si myslí, že bude stát v čele. Dlouhé nazrzlé vlasy měl stažené dozadu hřebenem vyrobeným z ohromné bílé kosti. Možná to byla lidská kost, i když příslušníci Podnároda se starali o to, aby na stoly Vyvolených dodávali maso ze všech druhů hospodářských zvířat. Mohlo se tedy přirozeně jednat o kost z nějakého zvířete.

"A ty jsi Ferek," pokračovala Milla a ukázala na malého chlapce, který sebou křečovitě trhal. Přikývl a dychtivě se usmál. Vrána se na něho zamračil a chlapci úsměv z tváře zmizel.

Stranou od Vrány stála ještě jedna dívka. Byla korpulentní a po celou dobu nepromluvila. Na rozdíl od ostatních měla přes roucho Podnároda těžkou koženou zástěru a na jejím opasku viselo velké množství váčků.

"Tohle je Inkie," řekla Gill.

Inkie k nim kývla hlavou. Nikdo nevysvětlil, proč nemluví.

"Já jsem Odris," řekla Odris po další kratičké pauze.

Když duchostín promluvil, všichni z Podnároda - dokonce i Vrána - sebou překvapeně trhli a Ferek udělal krok dozadu a neovladatelně se roztřásl, jako by zničehonic dostal horečku.

"Copak?" zeptala se Odris a podívala se na Millu a Tala. "Jenom jsem se představila!"

"Je zvykem, že duchostíny s nikým nemluví, jen se svými pány v soukromí," řekl Tal. Natolik si zvykl na to, že Adras s Odris stále mluví, že zcela zapomněl, že toto je ještě jedna z věcí, kterou se Hřmotní Pastýři liší od ostatních duchostínů.

"Odris a Adras nejsou normální duchostíny Vyvolených," vysvětloval Tal lidem z Podnároda. "Jsou to... hm... spíš přátelé, řekl bych, než... ehm... sluhové."

Milla mlčela. Ohlédla se dozadu na druhou stranu rybníka do tmy. Třepotala se v ní světla, nečekaná podívaná na vzdálené záblesky a hvězdy. Z dálky se také ozýval nezřetelný, slabý křik.

"Strážže," řekla naléhavě. "Mají nás. Musíme rychle pryč."

"Správně," řekl Vrána. "Jak jsem říkal - přes žhnoucí zemi a pak na druhou stranu nádoby na výkaly a splašky číslo čtyři. Clovile, Fereku, půjdete první."

Dva jmenovaní příslušníci Podnároda se rozběhli po doku ke vchodu v jeskynní stěně a protáhli se jím.

"Až po vás," řekl Vrána Milla a Talovi a naznačil jim rukou, že mají jít před ním.

Milla zavrtěla hlavou.

"Ne," řekla klidně. "Půjdeme až po tobě."

Vrána na ni chvíli zíral, pak pokrčil rameny a vyrazil, zbývající příslušníci Podnároda za ním. Cestou odtrhl dlouhý spletenec mořských řas s velikými uzlinami a zavěsil si jej kolem ramen. Totéž učinily Gill a Inkie.

Milla a Tal počkali, až lidé ze Svobodného národa budou před nimi dostatečně daleko. Nic si neřekli, ani Tal, ani Milla však nechtěli mít Vránu za sebou.

o KAPITOLA o

PĚT

Lidé ze Svobodného národa vedli Millu, Tala a dva duchostíny klikatými úzkými chodbami, které byly hrubě vytesány do bledě žlutého kamene. Občas osamocený, pohasínající slunokam připomněl, že byly tyto cesty kdysi osvětlené a že je Vyvolení používali. Z větší části však byly tmavé, ušpiněné od kouře luceren Podnároda a ojedinělé slunokamy byly dávno vyhaslé. Ve stropě nebo ve stěnách zůstaly jenom zčernalé díry.

Clovil a Ferek kráčeli stále dost rychle, což Millu těšilo, neboť věděla, že strážci nebo jejich duchostíny brzy zjistí, kterým směrem se vydali. Tal by z toho také měl radost, kdyby ho nebolela noha. Pomocí slunokamu chtěl zmírnit bolest, nikdy však nezastavili na tak dlouho, aby z něj dostal léčivou záři, o které se učil v lektoriu.

Po hodině putování těmi nejužšími a nejklikatějšími chodbami zpomalili a zastavili několik sáhů před další zatáčkou.

Zatímco ostatní stoupali, Tal a Milla slyšeli podivné zvuky vody - nebo něco takového - zurčení a střikání, téměř jako by stádo velikých zvířat pilo a potom vodu vyplivovalo.

Do tunelu se rozlévalo prudké světlo s nádechem žluté a modré, takové, jaké Tal dosud neviděl. Přinejmenším ne tak ostré. Něco mu to připomínalo, nemohl si však úplně vybavit co.

"Musíme to teď správně načasovat," řekla Gill. "Počkat na zpětný proud."

"Zpětný proud čeho?" zeptal se Tal.

"Křišťálu," řekla Gill. "Tohle je žhnoucí země."

"Sklapni, Gill, a sleduj, kdo se má teď přesunout a kolik času zbývá do zpětného proudu," přikázal nečekaně Vrána. Gill popotáhla nosem a došla k zatáčce. Jakmile se zastavila a nahlédla za roh, její kůže se ponořila do žlutomodrého světla. Vypadalo to, jako by změnila barvu. Chvíli se tam dívala a pak hlavu stáhla zpátky.

"To je Vřhač a jeho gang," řekla. "Myslím, že zpětný proud není daleko. Křišťál už mění barvu."

Zmínka o Vřhačovi způsobila, že si ostatní lidé Svobodného národa povzddechli, až na Vránu. Ten se jenom trochu zakabonil a neustále sledoval světlo rozlité za rohem.

"Kdo je to ,vřhač'?" zeptala se Milla. "Je to nepřítel?"

"Vůbec ne," vysvětlil jí Clovil. "Je Spokojenec, jako jich je většina -"

"Sklapni!" řekl ostře Vrána.

"Ty sklapni!" odsekl mu Clovil. "Jak jsem řekl, patří ke Spokojencům, kterým vy říkáte Podnárod. Mají za to, že my všichni máme pracovat pro Vyvolené, že tento způsob života má být -"

Vrána k němu udělal výhružný krok. Clovil okamžitě zmlkl a zašklebil se. Jakmile Vrána odstoupil, opět promluvil.

"Říkáme mu Vřhač, protože vrhá tekutý křišťál na každého, kdo mu překáží v práci."

"Tekutý křišťál?" zeptal se Tal. "Co to je?"

"Uvidíte!" poznamenal Vrána. "Bude mít zelenou barvu. Připravte se všichni na úprk. Tale a Millo, držte se hned za námi. Nescházejte z cesty."

Světlo vpředu se měnilo, přecházelo ze žlutooranžové do studenější zelené. Když zůstalo jenom několik záblesků původní barvy a světlo bylo téměř úplně zelené, Vrána vykřikl: "Zpětný proud!"

Clovil a Ferek najednou vyrazili vpřed a zabočili za roh, ostatní hned za nimi.

Vřtili se do ohromné jeskyně. Tal měl jen chvíli k tomu, aby si ji prohlédl, neboť se musel soustředit na to, co dělají lidé ze Svobodného národa.

Uprostřed ohromného moře žhoucího zeleného křišťálu, jenž klesal zpět ke stěnám obrovité jeskyně, se objevila úzká, klikatící se cesta. V mihotavých vlnách se z křišťálu valil horký vzduch, dal se však snést. Tal nechápal, proč nebyli všichni okamžitě spáleni na popel. Tak obrovské množství roztaveného křišťálu by jim přece i na dálku přinejmenším muselo zapálit oděv. Pak si všiml ohromných starodávných slunokamů ve stropě a světla, které vrhaly.

Slunokamy vrhaly modré paprsky, které křišťál míchaly a vytvářely menší víry a proudy.

Jak docházelo k odlivu, vznikaly další bezpečné cestičky. Vytvářely se kolem hlubokých křišťálových jezírek.

Příslušníci Podnároda, navlečení do těžkého ochranného oděvu a bot, pospíchali po cestách a nabírali žhoucí křišťál z větších nádrží naběračkami s dlouhými držadly. Jakmile byla naběračka plná až po okraj, rozběhli se zpátky k jednomu ze tří vyvýšených ostrůvků, které byly stále chráněny před žhoucí masou. Na ostrově tekutý křišťál vlili do připravené formy a hned vyrazili pro další.

Tala tak zaujalo pozorování všeho, co lidé z Podnároda dělají, že si neuvědomil, že zůstal vzadu, dokud na něho Gill nezavolala: "Pospěš si!"

Ve stejný okamžik si uvědomil, že jeden ze slunokamů nahoře zhasl. Bez jeho blahodárného modrého světla okolní teplota stoupala. Tal vyrazil vpřed, běžel rychle, aby dohnal ostatní. Ti právě vylézali na třetí ostrov. Když zastavoval, dostal křeč do nohy a napůl spadl, napůl se posadil. Prsty na rukou zaryl do svalu a bolestně se zašklebil.

"Já ti to udělám," řekl Adras a natáhl dolů své ohromné obláčkované stínové prsty. Tal nohu rychle odtáhl.

"Ne! Ne! Ty bys mi nohu určitě zlomil."

"Jsme v polovině cesty. Musíme tady počkat na další zpětný proud," řekla Gill. "Doufejme, že nás Vřhač nechá na pokoji."

Tal pokračoval v masírování nohy a díval se na opačnou stranu jeskyně. Žhoucí křišťál proudil zpátky na druhé straně cesty a světlo bylo stále intenzivnější. Na ostrově bylo poměrně chladno. Podle Tala to zcela záviselo na jediném prastarém slunokamu. Když se rozhlédl, spatřil rozleptané masy vyvýšené země, spálené na uhel. Kdysi tady bylo víc ostrovů než tři, jejich slunokamy však vyhasly.

"Tak tady se vyrábějí všechny ty hrníčky a talíře," řekl Tal, když pozoroval, jak na nejbližším ostrově příslušníci Podnároda převrací formy a poklepávají na ně, aby vyklopili vysoce odolné křišťálové hrníčky, talíře a další nádoby, jež tak důvěrně znal. "To jsem netušil."

"Ani jsi nemohl," řekl Vrána. "Oděv a obuv, které mají ti lidé na sobě, jsou skoro tak staré jako slunokamy na stropě. Víš ty vůbec, kolik lidí tady každý rok zemře na popáleniny jen kvůli tomu, aby někteří Vyvolení měli talíře různých barev?"

Gill za ním zvedla ruku a palcem a ukazováčkem vytvořila 'nulu'. Vrána musel něco zachytit v Talových očích, protože se rozzlobeně otočil. Gill okamžitě spustila ruku dolů a odvrátila pohled. Bylo vidět, že má z Vrány strach.

"Ksaku," zaklel Clovil. "To je Vřhač."

Ukázal prstem. Skrze deformující opar z horka nad stále se rozšiřujícím křišťálem, nyní zase především křiklavě žlutým s nádechem modré, Tal zahlédl postavu, brodící se rozžhavenou masou.

"Jak se on -," začal Tal, než ho uviděl zřetelněji. Muž měl na sobě stejné těžké oblečení, jaké Tal viděl u ostatních pracovníků Podnároda, jenže do něj měl navíc vsazené aktivní slunokamy. Ty postavu zahalovaly studeným modrým světlem.

"Jediné brnění, které ještě funguje," řekl nervózně Clovil. "Doufám, že sem zpětný proud dorazí dřív, než se k nám dostane tak blízko, aby mohl začít vrhat."

Ten však rozžhaveným křišťálem krácel pomalu. Byly v něm proudy a hluboké díry, kterým se musel vyhýbat. Vřhač je však všechny znal, a proto stále postupoval. Na rameni nesl jednu z naběraček s dlouhým držadlem.

"Možná nás chce jen varovat," řekl Ferek. Opět sebou škubl.

"Varoval nás už posledně," řekl Clovil. "Určitě nás sežehne."

"Ne, to ne," řekl Vrána. "Vezměte rozum do hrsti."

Pohrdavě ukázal na Tala a Millu.

"Jakmile uvidí tyhle dva s jejich slunokamy a duchostíny, bude jim olizovat ruce a bude je chtít tady provést."

Ferek si úlevně oddechl a uklidnil se. Clovil však stále pozoroval přibližujícího se člena Podnároda. Když se Vřhač dostal ještě blíž, sundal z ramene naběračku a začal směrem k nim metat kopečky žhoucího křišťálu.

"Myslím, že Vřhač moc dobře nevidí," poznamenal Clovil, když jedna z křišťálových koulí dopadla dvacet nebo třicet sáhů před ostrovem. "Je už dost starý a má kapuci a brýle se silnými čočkami."

Další žhavá křišťálová střela prosvítila vzduchem a přistála o něco blíž.

"Myslím, že duchostíny ani slunokamy vůbec nevidí," poznamenal Clovil hlasem stále víc znepokojeným, když se přesunuli na nejvzdálenější místo na ostrově. "Kolik času zbývá do zpětného proudu?"

"Několik minut," řekl Vrána klidně a sledoval zbarvení křišťálu.

Zrovna když mluvil, jedna rozžhavená křišťálová koule s třeskotem dopadla na druhou stranu ostrova a vybuchla, až všude létalo plno jisker a do stran se rozletěly její žhavé úlomky. Některé dopadly jen několik sáhů od skupiny. Rychle se jeden ke druhému přitiskli.

"Adrasi," přikázal Tal, "ty a Odris se vydáte říct tomu Vřhačovi, aby toho nechal. Zdržujte se nad křišťálem a dejte si pozor, aby vás nezasáhl, jestliže nám chcete nějak pomoci. A ať se děje cokoli, nesnažte se křišťál chytat nebo ho odpalovat. Je naplněný světlem slunokamu a mohl by vás poranit."

"Opravdu?" zeptala se Odris. "Pak bude líp, když zůstaneme tady."

Adras už začal plachtit, ona však natáhla rozvířenou stínovou ruku a za ucho ho přitáhla zpátky.

"Aú!" vykřikl Adras.

Vřhač se opět odmlčel, aby nabral tekutý křišťál. Pak jej zkušeně vrhl. Tentokrát se šplíchnutím dopadl poblíž ostrova, nalevo od schoulené skupinky. Zasáhl je drobné padající jiskry a kapičky roztaveného křišťálu.

Všichni kromě Milly a Vrány vyskočili a sklepávali žhavé kapky, snažili se je dostat ze svého oblečení, než se jim propálí až na kůži.

"Pospěš, Odris," přikázala úsečně Milla. Vřhač opět nabíral křišťál. "Jsi dost rychlá na to, aby tě nezasáhl."

"Á, no jo," zarachotila Odris. "Vím, že se mě chceš v každém případě zbavit."

Prudce vylétla do vzduchu, paže a nohy ztrácely svůj tvar a začaly spíše vypadat jako oblak. V jeskyni bylo natolik jasno, že její stínotělo bylo dobře vidět. Vypadala skoro jako tehdy v Aeniru, jako černý bouřkový oblak.

Adras ji následoval, ale musel si jednou nohou stoupnout na ostrov, aby se odrazil nahoru do vzduchu. Tal si povzddechl, když viděl ten nemotorný manévry. Neposlušný, nepříliš chytrý a nemotorný - právě takový je jeho duchostín.

Oba duchostíny letěly směrem k Vřhačovi. Ten měl ve chvíli, kdy zjistil, že se k němu přibližují duchostíny, naběračku vytaženu z křišťálu a právě se otáčel a chystal k dalšímu vrhu.

Překvapeně sklopil naběračku a ztratil rovnováhu. Upustil naběračku, zamával pažemi ve vzduchu a pak spadl dozadu - do rozžhaveného křišťálu. Ozvalo se hlasité šplouchnutí, nad hladinou se objevila ruka - a pak byl pryč.

Zbyl jen proudící křišťál, jehož barva už začala přecházet v modrou, a nad ním se chvěl horký vzduch.

"Je určitě mrtvý," řekl Clovil a upřeně hleděl na místo, kde před několika vteřinami stál člověk. "Dokonce i v tom

oděvu."

Duchostíny se vrátily a opět jim narostly nohy aby mohly kráčet po ostrově.

"Nic jsme neudělali," řekla Odris hlasem plným úzkosti. "Sám se překotil."

"Vrhal na nás žhoucí křišťál," řekla Gill nepřiliš přesvědčivě. Zdálo se, že je z té nečekané nehody dost vyděšená, i když šlo pravděpodobně o krvežíznivého rebela.

"Už se blíží zpětný proud," poznamenal Vrána. Jediný se tvářil, jako by se ho to netýkalo. "Připravte se. Tentokrát se musíme dostat na druhou stranu jeskyně."

Všichni však nepřestávali pozorovat místo, kde Vřhač spadl do křišťálu. Křišťál chladl, jeho barva přecházela v modrozelenou a tekutina ustupovala. Nikdo nepromluvil, ale bylo zřejmé, že všichni doufají, že se Vřhačovi podařilo přežít, že to vydržel.

Rozžhavený křišťál proudil zpět ke stěnám a začaly se objevovat cestičky. Objevilo se Vřhačovo tělo, nehybná masa, malý ostrůvek.

"Slunokamy v jeho oděvu ještě pořád fungují," řekl Tal, který si všiml modré záře. "Možná bychom mu měli pomoci nahoru. Je možné, že je v pořádku."

"Nemáme čas." Vrána ukázal na cestičku, která se pomalu objevovala v ustupujícím křišťálu. "Teď je zpětný proud!"

Vyrazil ke vzdálené stěně jeskyně. Ostatní lidé Svobodného národa zaváhali, ale pak se vydali za nim. Milla uchopila Tala za paži a táhla ho pryč.

"Není čas," řekla. "Byl to nepřítel. Strážci nám jsou stále v patách, nezapomeň. Tak pojď!"

Tal krácel za ní. Nedokázal si vysvětlit, proč ho to tak vzalo. Vřhač byl jen příslušníkem Podnároda a lidé Podnároda umírají neustále. Bylo to však příliš nečekané. Jednu chvíli byl naživu a vzápětí se topil v rozžhaveném křišťálu...

Třeba se ještě vzpomátuje, teď, když odešl. Třeba má brnění natolik dobré, že mu zachránilo život.

Nato začala Tala opět bolet noha a on se musel soustředit na běh. Ke vzdálenější stěně jeskyně to bylo dobrých dvě stě sáhů a ostatní byli daleko vpředu. Kromě Adrase, který se pořád zastavoval a ohlížel.

Tal opět pocítil, že ochranné paprsky ze slunokamů ve stropě začínají slábnout. Ostatní už stoupali po strmém schodišti, jež vedlo z jeskyně. Najednou začal žhavý křišťál proudit zpátky. Talovi scházelo padesát sáhů a prožil si chvíli strachu, když se přes cestu nečekaně převalila vlna křišťálu. Byla však úzká, podařilo se mu ji přeskočit a dopadnout, aniž by si zlomil nohu. I tak pocítil horko, náhlý žár, který by byl nebezpečný, kdyby trval víc než zlomek vteřiny.

Když dorazil ke schodům, Vrána se na něho shora pohrdavě podíval.

"Moc jíš a málo trénuješ," řekl. "Typický Vyvolený."

"Tal je raněný," vysvětlila Milla strohým hlasem. "Vosák ho bodl do nohy."

"Co?" zeptal se Clovil.

"Vosák," řekl Tal. "Ve světě duchů Aeniru."

"V Aeniru?" Clovil vypadal zmateně. "Já myslel, že těla zůstávají tady, když jdou Vyvolení do Aeniru."

"Ano," řekl Tal. "Ale všechno, co se stane tam, se projeví na těle tady."

"Funguje to i obráceně?" zeptal se Vrána s nečekaným zájmem. "Když se tělo Vyvoleného tady zraní a on je v Aeniru, má zranění i tam?"

Tal zahlédl jiskření ve Vránových očích. Bylo zřejmé, že Vyvolené opravdu nenávidí.

"Jejich těla tady hlídají jejich duchostíny," řekl Tal stroze. Ve skutečnosti mu na otázku neodpověděl.

"Ale co když je nikdo nestřeží?" pokračoval Vrána. "Řekněme, že probodnu tělo Vyvoleného. Zemře také v Aeniru?"

"Střeží je duchostíny, takže kdoví?" odpověděl Tal.

"Možná se o tom jednou přesvědčím," popíchl ho Vrána.

"Už nemluvte," přikázala Milla. "Promluvíme si později. Musíme najít Ebbitta."

Tal přikývl a pohybem hlavy naznačil Clovilovi a Ferekovi, že mají jít opět v čele.

Schody vedly téměř až k vrcholu jeskyně s obrovitými kovovými dveřmi. Ty byly trochu pootevřené, právě tak, aby se jimi dalo proklouznout, i když bytost tlustá jako Sushin by měla potíže.

Milla se u dveří zastavila a z malé plošky setřela prach. Jak předpokládala, dveře byly vyrobeny ze stejného matného zlatého kovu jako Ztroskotaná loď Ledovanů a Asteřina Orskir ve světě duchů. Další důkaz o pradávném spojení mezi Ledovany a Vyvolenými.

Tal se také zastavil. Chtěl se podívat dolů na rozžhavené moře žhoucí země. I tady nahoře cítil žár vycházející z křišťálu a vyvažující chlad slunokamů vsazených do stropu, které byly pořád výš než konec schodiště.

Přeletěl pohledem území poblíž prostředního ostrova. Doufal, že uvidí stopy po Vřhačovi. Nikdo tam však nebyl. Jenom na zbývajících ostrovech se pohybovali příslušníci Podnároda, zabraní do práce.

Je možné, že se Vřhač vzpomatoval a dorazil k některému z ostatních ostrovů, zatímco oni stoupali po schodišti. To však není příliš pravděpodobné.

"Tale!"

Volala ho Milla. Mávala rukou a popoháněla ho.

Tal se díval dál. Vedle něho stál Adras a rovněž se díval dolů.

"Krásné barvy," řekl Adras. "Jako duha."

Tal neviděl v rozžhaveném křišťálu nic pěkného. Jen se mu vybavovala lidská ruka hmatající po opoře, ruka zoufale hledající pomoc, poslední počínání umírajícího člověka, než se ponořil pod žhavou hladinu.

"Tale!"

"Nikdy jsem neviděl někoho umřít," zašeptal Tal. "Takhle. Tak nečekaně."

Milla se vrátila a mračila se. Ne však kvůli tomu, že by se zlobila.

"Smrt je koncem písně," vysvětlila klidně. "Není to však konec všech písní. Tady zemřel člověk. Někde jinde - v tvém Hradu nebo venku na Ledu - se narodilo dítě. Jedna píseň končí, druhá začíná."

Tal na ni pohlédl. Opět ho překvapila.

"Tos právě vymyslela?"

"Ne," odpověděla Milla. "Naučila jsem se to, už dávno. Pospěš si!"

o KAPITOLA o

ŠEST

Lidé Svobodného národa je vedli dalším bludištěm úzkých chodeb beze světla. Některé byly částečně zatopené, a tak se jimi museli brodit. Jiné byly plné dávno zapomenutých promáčených krabic a sudů. Tu a tam se objevily ostrůvky světlé pudy, zářící jako majáky, občas vysoko na stěně probleskl slunokam, kámen, který již dosluhoval.

Už nepotkali žádné další příslušníky Podnároda a bylo zřejmé, že cesty, jež Vrána vybral, se používají jen zřídka. Clovil a Ferek na rozcestích nejednou zaváhali a rychle se radili s Vránou, než se opět vydali na cestu.

Po několika hodinách sešli po schodišti vinoucím se v ostrých zatáčkách a vstoupili do rozlehlé jeskyně s písčitou podlahou. Vrána je dovedl doprostřed a prohlásil, že si zde odpočinou.

"Nepotřebujeme odpočívat," řekla Milla. "Chceme se setkat s Ebbitem. Musíme jít dál."

Tal nic neřikal. On si potřeboval odpočinout. Noha ho bolela a on toužil po léčivém světle, jež by ho bolesti zbavilo.

Vděčně si sedl na jeden z kamenů uprostřed jeskyně, na které Vrána ukázal, a nohu si natáhl.

Ostatní pořád stáli několik sáhů opodál. Přesl k němu Adras a stejně jako Tal si natáhl svou nadýchanou nohu.

"Taky mě bolí noha," poznamenal.

Odris k němu přišla, aby se na ni podívala. Tal se zatím soustředil na svůj slunokam, aby přivolal Modrou zář léčení.

Není tak silná jako plný Modrý paprsek, ale aspoň ho zbaví bolesti.

Soustředil se na světelnou magii a vůbec nevěnoval pozornost tomu, co ostatní dělají. Milla se dohadovala s Vránou o zpoždění a ostatní lidé Svobodného národa přešli dál a stáli za ním. Jenom Inkie zašla až ke vzdálenější stěně jeskyně a prohlížela si ji.

Potom se stalo něco nepředvídatelného. Vrána uprostřed věty znenadání skočil dopředu a ze všech sil vrazil do Milly.

Odletěla od něho v saltu a dopadla. Přistála na nohou a v ruce se jí objevil nůž.

Než však stačila cokoli udělat, Vrána vykřikl: "Teď!"

Snad ještě dřív, než stačil vykřiknout, Inkie zatáhla za skrytou páku ve stěně.

Podlaha pod Talem se najednou otevřela, písek padal jako vodopád dolů. Tal vykřikl a pokusil se vyskočit a zachytit, ale bylo příliš pozdě.

Celý střed jeskyně byl padacími dveřmi. Tal se řítí s hrnoucím se pískem dolů, Adras s rozrušeným křikem padal za ním.

Milla byla rychlejší. Když podlaha začala mizet, vrhla se dopředu a zachytila se za okraj obrovských padacích dveří - jenže musela upustit nůž. Odris vzlétla za ní, pevně ji uchopila za pas a pomalu ji zvedala na pevnou zem.

Vrána na ni okamžitě znovu zaútočil a ze stran se k ní blížili Clovil a Gill. Ferek běhal kolem a rozčileně křičel.

Milla odpověděla na Vránův útok sérií úderů pěstí a kopů. Překvapilo ji, že je Vrána odrazil nebo před většinou z nich uskočil.

Konečně se jí podařilo sevřít mu paži a už už se chystala jím švihnout, když vtom utrhla ránu od Clovila.

Gill ji popadla kolem kolen, aby ji podrazila nohy a srazila ji do díry, a Milla musela Vránu pustit. Hned ale lehce vyskočila - a následoval kop, kterým poslala Gill k zemi.

"Odris!" vykřikla. "Do nich!"

"Já nemůžu. Adras zmizel tam dolů," řekla Odris a ukazovala na díru. A nepohnula se.

Milla se zlostně mračila. Vrána a Clovil se k ní opatrně postavili. Ferek se dal na ústup a připojil se k Inkie. Gill sténala na zemi.

"Proč?" otázala se Milla. "Měli jsme dohodu."

"Vyvoleným nemůžeme věřit," řekl Vrána. Vytáhl dlouhý, ostrý nůž. Clovil se na něho podíval a pak také váhavě vytáhl nůž.

"A co Ebbitt?" řekla Milla. Nespouštěla oči ani z jednoho z protivníků. "A co vaše babizna? Co ten, kdo vám velí?"

"S tím, co nevědí, si starosti nedělají," odpověděl Vrána.

Clovil rychle pohlédl na velitele na druhé straně. Milla si všimla jeho nejistoty.

"Někdo jim to řekne," odpověděla. Vrána se usmál, namířil nůž dopředu a nepatrně jím kymácel ze strany na stranu.

"Nechám tě jít," řekl, "když slíbíš, že odsud ihned vypadneš. Zavedeme tě do topných tunelů. Nejsi Vyvolená. Dostal jsem toho, koho jsem chtěl. Toho Tala. Když byl jednou Vyvoleným, zůstane jím navždycky."

"Musíme na pomoc Adrasovi," řekla Odris. "Nevrátil se nahoru."

Milla o tom chvíli přemýšlela. Ano, chápe, že Odris chce sletět dolů a podívat se, co je s Adrasem.

Inkie se pohnula. To Millu vyvedlo na zlomek vteřiny z rovnováhy.

V té chvíli Vrána otočil nůž a na jeho rukojeti se najednou objevil slunokam. Z kamene vyšlehlo bílé světlo. Milla a Odris vykřikly a zakryly si oči.

V téže chvíli se rozevřela další část podlahy. Milla s rozpraženými pažemi a roztaženými nohama upadla dozadu. Spolu s hrnoucím se pískem sjížděla dolů a za ní padala Odris.

Náhle se nad nimi ozval výkřik panické hrůzy a Milla zahlédla, že tam někdo upadl do písku valícího se dolů.

Byla to Gill. Také se dostala do pastí. Všechny tři, Gill, Milla a Odris, se střemhlavě řítily dolů.

o KAPITOLA o SEDM

Jejich pád se nedal zastavit, ale Mille se alespoň podařilo otočit tak, že se sunula nohama napřed. A vyvolala ze svého slunokamu světlo.

Jak se otáčela a klouzala v ohromném množství písku, zahlédla, že padají po jakési strmé rampě. Předlouhé strmé rampě. Ztratila z dohledu padací dveře nad nimi. Ty se už pravděpodobně zavřely.

Gill se řítí po zádech dvacet nebo třicet sáhů za ní a křičela. Odris padala před ní, na zádech a s roztaženými rukama a nohama. Zdálo se, že se jí ta jízda líbí.

"Odris! Dole mě zastav!" vykřikla Milla. Pro jednou ji duchostín poslechl. Odris se načechrala a letěla zpět proti valícímu se písku. Milla se nohama opřela o její ramena a cítila, že padá pomaleji. Několik vteřin nato zachytila Gill, dívku ze Svobodného národa, která svištěla kolem nich.

To, že ji popadla chvatem zvaným okamžitý zámek, však znamenalo, že Milla druhou dívku nezachytila z dobrosrdečnosti.

"Kam to vede?" otázala se Milla. Padající písek nejenže dělal velký hluk, ale byl i jinak nepříjemný. Než dopadnou na dno, sedě jim část pokožky.

Gill zakašlala a něco zadrmlila, nebyla schopna jí odpovědět. V obličejí měla spoustu písku. Milla se spokojila s tím, že dívku držela. Otázky - a odpovědi - počkají, než dopadnou na dno.

Nemusela čekat dlouho. Rampa byla najednou ještě strmější a Odris zaúpěla, neboť musela vyvinout ještě větší úsilí, aby je zpomalila. Pak najednou zprudka vyletěly do volného prostoru, vysokým obloukem do jakési rozlehlé jeskyně.

"Odris!" vykřikla Milla, když sklouzla z ramen svého duchostína a když jí Gill vyklouzla ze sevření. Padala a zem byla nějakých sto sáhů pod ní. Soustředila se na to, aby měla stále otevřené oči. Ledované vždy čelí smrti s očima otevřenými.

O vteřinu později ji Odris uchopila. V druhé ruce pevně držela Gill, ale letět a držet v každé ruce jednu dívku bylo pro duchostín příliš. Padaly příliš rychle na to, aby to bylo příjemné.

O několik vteřin později dopadly.

Nikoli na tvrdou skálu nebo do písku, ale do teplé vody. Všechny tři s obrovským šplouchnutím zmizely pod hladinou, ale vzápětí se zase vynořily.

Milla vyplivla vodu, které měla plná ústa, udělala v kruhu několik temp, rozhlížela se. Spatřila Gill, ta kašlala a prskala, ale vypadala, že je v pořádku. Odris se právě načechrávala a vystupovala z vody do vzduchu.

Tala nejprve Milla vůbec neviděla. Pak o něco výš, ve vzdálenosti padesáti nebo šedesáti sáhů, zahlédla jasné světlo slunokamu.

"Tady jsem!" zavolal Tal. "Pospěš si!"

Milla vyplivla zbytky vody a začala plavat. Kožešiny, které měla na sobě, byly těžké a nasáklé vodou. Uměla v nich však plavat, neboť se to naučila v teplých jezírcích kolem Kouřové Hory.

"Pospěšte si!" vykřikl opět Tal. Vypadal vyděšeně. Milla se rozhlédla, aby zjistila proč. Gill už k němu co nejrychleji plavala. Odris se nezáčastně vznášela nad Millou.

Co Tal vidí a ona ne? A co Gill ví o tomto místě, že plave jako o život?

"Pavouci!" vykřikl Tal. "Dělej!"

Milla se soustředila na slunokam. Byl čím dál jasnější, až konečně vyslala paprsek světla na protější stranu vodní hladiny. Následovala celá řada oslnivých odrazů, shluky zářících očí.

Vodní pavouci. Spousty a spousty vodních pavouků.

Milla se ve vodě otočila a začala ze všech sil plavat. Za ní bylo příliš mnoho očí, jež před chvílí odrazily paprsek. Všude kolem bylo plno vodních pavouků. Vzpomněla si na Ebbitta, jak o nich mluvil. Jsou zhruba zpoloviny tak velcí jako ona, jejich baňatá těla chrání tlustá kůže, která se dá jen velmi těžko prorazit, a umějí stejně dobře po vodě chodit jako v ní plavat.

Také jsou velmi jedovatí.

Milla se zastavila, aby si odpočinula, a spatřila, jak jí nad hlavou proletěl paprsek červeného světla a dopadl někam za ni. Zaslechla syčení odpařující se vody a podivné chřestění, jako když se na lední lodi obrušuje nerovná podlaha vytvořená z kostí. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, že to je chřestění nesmírného množství pavoucích nohou.

Hnali se za ní a nohama se při skocích letmo dotýkali hladiny. Tal se je snažil držet v šachu slunokamem. Nad hlavou jí zapraskaly další červené paprsky a za ní z vody stoupaly další obláčky páry. Klapot však stále sílil. Zdvojnásobila tempo. Usilovněji kopala nohama a veškerou sílu, již měla v ramenou a pažích, vložila do temp.

Někde cestou předstihla Gill, která se pohybovala z posledních sil, plácala rukama a nohama do vody, rytmus se z jejího plavání úplně vytratil.

Milla na okamžik zpomalila a ohlédla se. Červené paprsky zničení křížovaly vodu a vyvolávaly gejzíry páry. Když jí prolétaly nad hlavou, cítila jejich žár. V jejich světle viděla stovky vodních pavouků. Tvořili celistvou linii, skákali a tancovali po hladině. A neustále se sunuli vpřed. Vždy se zarazili, když je zasáhly Talovy paprsky, ale pak se opět dali do pohybu.

"Odris!" zvolala Milla. Neviděla duchostín, ale stejně vykřikla. "Pomoz Gill!"

Něco se zprudka vynořilo z vody v její blízkosti a Milla do toho málem narazila, než si uvědomila, že je to Odris.

"Tam nahore to je moc nebezpečné," řekl duchostín a ukazoval na červené paprsky, jež jim probleskovaly nad hlavami. Natáhla se a popadla Gill. Ta zavřískla a na chvíli zmizela pod hladinou. Vzápětí se znovu vynořila a dusila se kašlem, zatímco ji Odris táhla z vody.

Milla se také chytila Odris. Duchostín přeměnil polovinu svých zad v jakési hybné kormidlo, které Odris pohánělo

dopředu mnohem rychleji, než dokázala Milla plavat.

Byly jen o trochu rychlejší než vodní pavouci. Dorazily ke břehu, kde klečel na kolenou Tal a hluboce se soustředil. Z jasně červeného slunokamu na jeho prstenu každých pár vteřin vyrážely paprsky. Adras se sklonil a pomohl nahoru Gill. Milla vyskočila sama a Odrisino rameno jí posloužilo jako schod.

"Je jich hrozně moc!" povzdechl si Tal. Mávl rukou přes celou přední část výstupku a vytvořil nepřetržitý červený paprsek, který šlehal do vody. Kolem výstupku se začal zvedat závoj z páry. Vodní pavouci chřestili a jak padali zpět, ozývalo se mnohonásobné šplouchnutí.

Znovu a znovu vylézali nahoru a znovu je Tal srážel zpět.

Výstupek byl úzký, drolící se římsa v jeskynní stěně. Ustupoval dozadu jenom pět nebo šest sáhů. Za ním vedla skrze jeskynní stěnu chodba, ale cesta byla zatarasena padací mříží ze zlatého kovu - těžkou mříží ze zkřížených tyčí naskládaných tak blízko sebe, aby se jimi nedalo prolézt.

"Odris! Adras! Pomozte mi tohle otevřít!" volala Milla. Cloumala mříží, snažila se ji nadzvednout. Ta se však ani nehnu.

Oba duchostíny jí přispěchaly na pomoc. Když se však jejich ruce dotkly zlatého kovu, jejich stínověla mříží rovnou prošla. Nedokázaly ji pevně uchopit.

"Aauuvvajs!"

To křičel Tal.

Milla se otočila a spatřila na Talově hlavě obrovského nafouklého pavouka. Tal spadl naznak a osm chlupatých nohou ho zcela ovinulo. O chvíli později se mu pavouk svými dvěma jedovatými zuby zakousl do hrudi. Když je vytáhl, kapal z nich jed.

Milla skočila k pavoukovi a tak dlouho kopala do jeho odporného nafouklého zadku, až rozvinul nohy a Tala pustil.

Pak se otočila na patě a prudkým kopem ho srazila dozadu na dva další vodní pavouky.

"Adras! Odris! Pomoc!"

Jelikož vodní pavouky nezadržovaly Talovy červené paprsky zničení, podařilo se jim vyšplhat na římsu. Milla bojovala nad Talovým tělem, duchostíny jí pomáhaly u jejich ramen. Ona pomocí kopů a úderů pěstí a duchostíny zase kroužením svých obrovitých paží srážely pavouky zpět do vody.

Gill se pevně držela padací mříže a volala o pomoc.

Pomoc však nepřicházela. Jen stále víc pavouků.

o KAPITOLA o

OSM

S pomocí obou duchostínů se Milla nakonec podařilo útok pavouků odrazit, odtáhnout Tala k padací mříži a vytvořit za svými zády nepatrný úkryt. Ale už ve chvíli, kdy pavouci ustoupili, bylo zřejmé, že je to jen dočasně. Lezli nahoru po stěně a za sebou soukali lepkavá vlákna.

"Chystají se na nás vrhnout seshora," řekla Milla, když pozorovala, jak pavouci vylézají po stěně. "Zaútočí shora a taky zepředu. Gill! Jak otevřeme tuhle mříž?"

"Zvenku," vzlykla dívka. "Vrána nás odtud dostane."

Milla se zamračila a ohlédla se dozadu na obrovité vojsko pavouků. Všechny ty třpytící se oči se odrážely ve světle jejího slunokamu. Kdyby jen věděla, jak se udělá červený paprsek zničení, nebo kdyby ovládala jiné věci ze světelné magie, o nichž jí Tal vyprávěl. Ještě lepší by byla její dýka z merwinova rohu nebo válečná sekera Ledovanů. Pak by si vodní pavouci od nich udržovali odstup.

Měla však jen své pěstě a nohy. Dokonce i svůj nůž ztratila.

Najednou jí něco napadlo. Ostatní členové Svobodného národa mají nože. Možná také Gill.

"Gill, dej mi svůj nůž," nařídila. Dívka Svobodného národa stále křičela skrze tyče padací mříže, a tak na ni musela Milla zavolat dvakrát. Dívka otupěle vytáhla z vysoké boty dlouhý, tenký nůž a podala jej Mille.

Milla se usmála a začala jím hrozivě mávat. Nůž byl kovový a ostrý, ve světle se třpytil víc než oči pavouků.

Její život přijde pavoukům zatraceně draho. Dosud svými kopy a údery žádného pavouka nezabila, teď ale bude muset.

"Deset," zašeptala. Smrt tolika pavouků lze považovat za přiměřený účet za její život. "A pět za Talův."

Vodní pavouci byli téměř přímo nad Millou. Na ramena jí dopadl tenký chomáč vláken. Přední řada pavouků se s cvakáním a šustěním začala pohybovat vpřed. Jejich strašlivě chlupaté nohy se zvedaly a dopadaly v téměř dokonalé synchronizaci. Jak se pomalu sunuli vpřed, jejich zuby sebou křečovitě trhaly a bylo vidět, že jsou přesycené jodem. Oči, napadlo Millu. Bude je muset bodat do očí.

"Adras! Odris. Chci, abyste vždycky jednoho z nich přidrželi přede mnou, abych ho mohla probodnout. Pak ho hodíte zpátky a popadnete dalšího."

"Chce se mi spát," řekl Adras a zív. "Moc spát."

"Teď ne!" vykřikla Milla. Avšak přestože na něj mluvila, ohromný duchostín sklouzl po zdi a natáhl se na zem přes nehybné Talovo tělo.

"Adras!" vykřikla Odris a také se sesula dolů, aby zjistila, co s ním je.

Právě tento okamžik si zvolili pavouci k útoku. Jejich horda se hrnula dopředu, jedni pavouci běželi po zádech jiných, zamotávali se do sebe, jen aby získali kořist. Jiní rovnou skákali dolů nebo sjížděli po pavučinových vláknech.

Milla ze sebe vyrazila bojový pokřik, Gill něco vykřikla - a najednou se vodní pavouci zastavili a začali vrávoravým pohybem ustupovat. Milla se na ně upřeně dívala. Přepadávali jeden přes druhého a snažili se tak zmizet.

Že by byl její bojový pokřik tak účinný?

O chvíli později se kolem ní převálil obrovský oblak odporně páchnoucí mlhy. Poznala ten zápach, i když posledně se s ním setkala u žluté masti.

Ebbittův repelent proti vodním pavoukům.

Otočila se. Padací mříž byla vytažena a stál tam Ebbitt a jeho duchostín s hřívou. Stařec měl pod paží malý soudek s pumpičkou a všude kolem rozprašoval repelent.

Gill za sebou vchodem protáhla Tala a Odris Adrase.

"Rychle, rychle, nesmíme se opozdit - kvůli bráně," řekl Ebbitt. Milla bránou rychle prošla. Ebbitt couval za ní a nepřestával rozprašovat. Když prošel, padací mříž s rachotem sjela dolů.

"Tala kousl pavouk," řekla Milla. "Nemohla jsem tomu zabránit."

"Hm, tak o tom není pochyb." Nezdálo se, že by to Ebbitta příliš znepokojilo. "Strašně koušou, když to na ně přijde. Což se stává dost často. Ty a malá Gillimof ho musíte nést."

"Prosila jsem vás, abyste mi tak neříkal," zaprotestovala Gill.

Milla se už chtěla Ebbitta zeptat, jak věděl, kde jsou. Pak uviděla Vránu a ostatní lidi Svobodného národa stát u velikého kola, jež očividně sloužilo ke zvedání a spouštění padací mříže. Okamžitě jí ruka s nožem sjela níž a ona se prosmýkla kolem Ebbitta, aby mohla tvrdě zaútočit.

"Zrádce!"

Než se k němu stačila dostat, postavil se mezi ně Ebbittův duchostín a Milla se kolem těla ovinula oslnivá smyčka z indigového světla a táhla ji zpět.

"Pusť mě na něj!" ječela Milla. "Slíbil, že nás zavede k tobě, a přitom nás hodil k vodním pavoukům!"

"Právě tohle se od nás čeká, že provedeme podezřelým návštěvám," řekl Vrána nenučeně. "A všem Vyvoleným. Když je potřeba, necháme je tady s vodními pavouky."

"To je pravda," řekl Ebbitt. "Od vůdce Svobodného národa se vyžaduje obezřetnost. Jen tady tomu řuhýkovi s modrou chocholkou pak chvíli trvalo, než mi dal vědět."

"Vránovi!" opravil ho Vrána a dotkl se tmavého peří na svém klobouku. "Víš přece, že jsem Vrána!"

"A co Tal?" zeptala se Milla. "Říkala jsem ti, že ho kousl pavouk."

"A něco je taky s Adrasem!" dodala Odris. "Nemůžu ho probudit!"

Odris měla druhý duchostín přehozený přes ramena. Ebbitt se na ni upřeně zadíval. Díval se oběma očima, pak zavřel pravé a díval se jen levým okem. Potom zavřel levé a otevřel pravé a nakonec se zkusil dívat s oběma očima zavřenými. Když je zase otevřel, řekl: "Hřmotní Pastýři? Nemohu uvěřit! A v přátelské společnosti, nikoli v zajetí?"

"Jo," řekla Odris.

"No, nechceme, aby tady pobíhaly spousty Vyvolených a něco drmolily, až o vás uslyší!" vysvětloval Ebbitt. "Takže, nemějte strach o Tala a... hm... Pladrose. Pavoučí jed v malých dávkách působí jen jako uspávací a lidé stobodného národa mají protilátku."

"Svobodného, nikoli stobodného!" opravil ho Vrána.

"Co je to uspávací?" zeptala se Milla. To slovo neznala, i když většina slov jazyka Vyvolených a Ledovanů byla stejná.

"Něco, co tě uspí," vysvětlil Ebbitt. "Může to být lék nebo i něco jiného, třeba ,Pohádky o statečnosti modrého řuhýka', ty také velmi uspávají."

Gill a Clovil se rozesmáli, ale hned toho nechali, protože se na ně Vrána zlostně podíval.

"Nuže pojďme," řekl Ebbitt a tleskl. "Millo a Gill, vy ponesejte Tala. Musíme vyrazit k doupěti ponorného národa. Mám na mysli k poupěti lahodného národa. Chci říct k pevnosti Svobodného národa. Mimochodem, kde je Zákoník? Máte ho snad pod kabátem? Budeme ho potřebovat na schůzku."

"Je nahoře v mauzoleu," odpověděla Milla. "Museli jsme ho tam schovat. Je moc těžký, neunesli bychom ho."

Ebbitt se zastavil a ve tváři se mu objevil výraz nepředstíraného zděšení.

"Chcete říct, že jste ho tam nechali? To je jediná věc, kterou opravdu potřebujeme! Měli jste tam místo toho nechat sebe!"

"Přinesli jsme ho zpátky z Aeniru, což nebylo jednoduché," odpověděla ostře Milla. "Schovali jsme ho. Pořád bude v mauzoleu."

"Ne, ne, ne, nebude!" vykřikoval Ebbitt. Začal poskakovat na jednom místě. "Když už nic jiného, může se sám od sebe pohybovat po Hradě, pokud se nevydá někam dál. Vždyť se zatoulá! Může být kdekoli!"

"Byl moc velký, neunesli jsme ho," řekla Milla nazlobeně. "Byli jsme rádi, že jsme se vůbec sami vydali na cestu. Navíc - nic to pro mě neznamená. Vracím se ke svým lidem."

"To jsou výmluvy," řekl Ebbitt smutně. "Měli jste ho vzít s sebou. Nebo ho požádat, aby vás následoval."

"Je mi to jedno," řekla Milla. "Pomůžu donést Tala k pevnosti Svobodného národa a pak odcházím. Vracím se na Led."

o KAPITOLA o

DEVĚT

Pevnost Svobodného národa, jak ji Ebbitt nazýval, se nacházela na druhé straně hluboké rokle, která se táhla až k lávovým jezerům, jež si Vyvolení už dávno vybrali pro svůj spleťový topný systém, užívající horkou vodu a páru. Když se přiblížili k okraji rokliny, ucítila Milla horko stoupající z hloubky a spatřila rudou zář.

Jedinou cestou na druhou stranu byl úzký provizorní můstek, jenž dost nejistě překlenoval padesát sáhů širokou průrvu. Základní konstrukci mostu tvořily dvě uzounké kolejnice ze stejného zlatého kovu, z něž byla Ztroskotaná loď. Veškeré bednění a zábradlí však bylo vyrobeno z křišťálu, kovu a nejrůznějšího materiálu, který se dal snadno

poškodit, takže přejít po mostě na druhou stranu bylo téměř nemožné.

Jim však připadal poměrně pevný, i když Milla byla opatrnější než ostatní a dívala se, kam našlapuje, a příliš se nespolehala na zábradlí. Spolu s Gill mezi sebou nesly Tala, a tak postupovaly pomalu. Odris nesla Adrase a každých deset dvanáct kroků si na to stěžovala.

Ebbitt šel první a jako vždy zvolil vlastní, osobitý způsob. Tu a tam se zastavil a otočil, najednou se přikrčil anebo jen stál a upřeně hleděl do prostoru. Jeho hřívnatý duchostín ho s pochopením sledoval. Sám se vždy choval elegantně a ovládal se.

Na druhé straně rokle museli projít úzkou, klikatou chodbou. Milla si všimla, že u stropu jsou otvory, kterými se dají vrhat kameny nebo lít horká kapalina na nezvané hosty. Rokle a tato úzká cesta Svobodný národ dostatečně chránily, i když se dalo pochybovat, že by dokázaly zabránit útoku ke všemu odhodlaných Vyvolených, kteří měli své duchostíny a ovládali i magii slunokamů.

Protože se Tal o Svobodném národu nikdy nezmiňoval, měla Milla dojem, že Vyvolení buď o rebelech z Podnároda nevědí, nebo je jim to prostě jedno, pokud jim nezpůsobují příliš mnoho problémů.

Úzká chodba nakonec vyústila do rozlehlé jeskyně, která měla přinejmenším tři nebo čtyři sta sáhů v průměru a hloubku víc než sto sáhů. Na vzdáleném stropě zářilo několik starých narůžovělých slunokamů a vytvářelo pološero podobné tomu v Aeniru.

Uprostřed jeskyně stálo šest či sedm rozlehlejších domků uspořádaných do kruhu kolem veliké, veřejně přístupné studny. Přes její okraj přetékala průzračná voda a odtékala do strouhy. Vedle studny bylo na sebe naskládáno několik věder a ve zděném přístřešku za domy byla hromada sudů, plechovek a dalších nádob.

Na pevnost to tady moc nevypadalo.

"Pevnost Svobodného národa," poznamenal Ebbitt a významně ukázal před sebe. "Nebo přechodný zákopový tábor čtrnáct, tolik známý kdysi, když ještě žilo mnoho, mnoho, mnoho švábů."

"Kam položíme Tala?" zeptala se Milla. Chlapec od Vyvolených byl těžký a Milla byla unavená, i když by to nikdy nepřiznala.

"Hm, myslím, že mu můžu tu protilátku dát třeba tady, nebo taky kdekoli jinde," řekl Ebbitt. Z jedné z hlubokých kapes svého mnohovrstevnatého roucha vytáhl malou lahvičku a dodal: "Jen ho položte a podepřete mu hlavu."

"Vy máte tu protilátku u sebe?" zeptala se Milla. "To jste ji měl celou dobu? Proč jste mu ji nedal dřív?"

"Ubohý chlapec si nepochybně potřeboval odpočinout," řekl Ebbitt a shlédl na prasynovce.

Milla zavrtěla hlavou. Věděla, že nemá smysl se na Ebbitta zlobit. Je jako některé ze starších babizen. Jeho mysl cestuje jinými cestami, a tam se obyčejný Ledovan - nebo Vyvolený - nedostane.

Milla a Gill položily Tala a nadzvedly mu hlavu. Ebbitt se sklonil, dvěma prsty otevřel spícímu chlapci ústa, vlil mu do nich obsah lahvičky, stiskl mu nos a řekl: "Trochu jím zatřeště."

Milla a Gill to udělaly. Nejprve se nic nedělo, pak Tal zakašlal. Kašel vystřídaló kýchnutí, přidušené tím, že mu Ebbitt svíral nos. Potom Tal pomalu otevřel oči. Vstal, zavravoral, ale po chvíli se už držel na nohou.

Ve stejnou chvíli přišel k sobě Adras. Posadil se a začal se škrábat na hlavě.

"Proč jsi mě probudila?" řekl dotčeně k Odris. "Právě se mi zdál krásný sen. Vrhla jsem blesky na noční můry a pokaždé, když jsem nějakou zasáhl, vybuchla a objevil se kouř a jiskry -"

Odris ho pleskla. Když se stínovělo otřelo o stínovělo, ozval se podivný skřípavý zvuk.

"Myslela jsem, že umíráš!" řekla. "A ty si děláš starosti kvůli nějakému hloupému snu!"

"Kde to jsme?" zeptal se Tal. Měl slabý hlas a cítil se strašně. Bylo mu špatně od žaludku a celý se třásl.

"V pevnosti Svobodného národa," řekl Ebbitt.

"V jeskyni Svobodného národa," řekl ve stejné chvíli Vrána. "Nazývej věci pravými jmény."

Protáhl se kolem Ebbitta a odkráčel k největšímu domku. Inkie cupitala za ním. Clovil a Ferek okamžik váhali, pak je ale následovali. Gill zůstala vzadu.

Když Vrána přistoupil k domku, otevřely se dveře a z nich vyšli dva dospělí muži v barvených rouchách Podnároda. Jeden byl poměrně starý, asi jako Ebbitt. Byl však mnohem menší a vrásčitý a seschlý. Měl šedivé vlasy, sestřížené tak nakrátko, že mu na hlavě vytvářely strniště. Druhému muži bylo přibližně tolik co Talovu otci Reremovi, i když byl mnohem zavalitější. Připomínal chlapy z Podnároda, kteří obstarávali náročné transporty po Hradě. Jeho hrud' a celá horní polovina těla byla přinejmenším dvakrát objemnější než Talova. Měl dlouhé černé vlasy.

Zatímco se Tal díval na mladšího muže, uvědomil si, že je určitě spřízněný s Vránou, dokonce že je to snad jeho otec. Byl mu velmi podobný v obličejí, a i když Vrána ještě nebyl tak urostlý, bylo znát, že bude jednou stejný.

Vrána zvedl ruku, aby je zdvořile pozdravil, ale pouze starší muž mu na pozdrav odpověděl. Tala udivilo, že zatímco Vrána se naklonil a sevřel svého zavalitého příbuzného v náručí, muž mu objetí neopětoval.

"Přivedli jsme čtyři zajatce," řekl Vrána staršímu muži nahlas, aby to dobře slyšeli Tal a Milla. "Dva Vyvolené a dva duchostíny."

"Já nejsem Vyvolená," prohlásila Milla. "A rozhodně nejsem zajatkyň."

Tal nic neříkal. Necítil se na to. Kromě toho byl po zkušenosti s Ledovany přesvědčen, že když se člověk potká s někým, koho nezná, je nejlepší mlčet.

"Já taky ne," řekla Odris. "A Adras taky není zajatec."

"Cože nejsem?" zeptal se Adras. Mnul si břicho a neposlouchal.

"Zajatec. Nejsi ničí zajatec!" řekla Odris.

"Jistě." Adras se otočil na Tala a řekl: "Nemohl bys něco udělat pro to, aby ses cítil líp? Tvůj stín může za to, že je mi špatně od žaludku. Předtím jsem byl zase ospalý."

"To je tím, že mě kousl pavouk," vysvětloval Tal. "Takže tys byl taky v bezvědomí?"

"A spal jsem," odpověděl Adras. "Až když se tobě udělalo líp, udělalo se i mně."

Vrána a ostatní lidé ze Svobodného národa se dali do řeči se staršími muži, ale Tal neposlouchal, o čem hovoří. Velmi ho zaujalo, co právě Adras řekl.

"Zajímalo by mě, jestli ten pavoučí jed...", řekl nahlas. Pak se otočil k Ebbittovi a pokračoval: "Strýčku Ebbitte? Nemohla moje matka onemocnět, protože ji kousl vodní pavouk a otrávil ji jedem?"

Ebbitt se poškrábal na hlavě a objevil ve vlasech modrou pastelku, která se mu tam bůhvíjak dostala. Zmateně si ji prohlížel a řekl: "Jo. To mě nenapadlo! Jen nevím, jak by se dal z pavouka dostat jed. Ale pokud dostávala jed opakovaně po malých dávkách, mohla se objevit značná ospalost a po nějaké době mohla i upadnout do hlubokého bezvědomí. Ano, tím by se vysvětlily ty příznaky. Jenže jak se dá pavoukovi ten jed odebrat? Řekl bych, že je potřeba pevný postroj a pak vakuovací přístroj. Kvalitní tlusté rukavice, pořádná hůl, kterou se to zvíře praští..."

Dál hlasitě uvažoval a jeho hlas postupně přešel v nesrozumitelné mumlání.

"Grefa taky musel někdo otrávit," řekl Tal. Stále víc přicházel k vědomí a byl čím dál rozčilenější. Matka i Gref otrávení jedem vodních pavouků... Sushin má určitě k pavoukům přístup. Možná je má dokonce ochočené...

Tal se oťrásl odporem při představě, jak se Sushin objímá s pavouky. Najednou ho však něco napadlo. Teď, když tuší, co se stalo Graile a Grefovi, mohl by jim dát protilátku.

Z přemýšlení ho vytrhl Vrána, který něco vykřikl a vyrazil k dalšímu domku. Vztekle otevřel dveře, vešel a práskl jimi tak silně, že ze stropu jeskyně spadlo mračno prachu.

Oba muži ho chvíli pozorovali. Pak se starší vydal k Talovi a krok za ním kráčel černovlasý obr. Když se přiblížili, Tal si uvědomil, že mu ten starší připadá důvěrně známý, přestože ho dosud neviděl oblečeného v rouchách příslušníka Podnároda. Je to... někdo ze Svobodného národa.

"Vítám vás, Tale a Millo, Odris a Adrasí," řekl muž. Když Tal uslyšel jeho hluboký, rozvázný, zvučný hlas, který se vůbec nehodil k drobnému tělu, vzpomněl si, kde se s ním už setkal.

"Říkají mi Jarnil a jsem vůdce Svobodného národa," řekl stařec.

Tal přivřel oči. Toho muže zná jeho celým jménem. Je to Třpytivý Jarnil Yannow-Kyr z Indigového řádu, kdysi hlavní lektor. Když byl Tal malý, učil ho.

Přinejmenším pět let se o něm říkalo, že je mrtvý.

o KAPITOLA o

DESET

Tal si stále pamatoval na okamžik, kdy v lektoriu oznámili úmrtí hlavního lektora. Řekli, že mu smrt způsobila nehoda, aniž by však uvedli sebemenší detail. Smrtelná nehoda je u Vyvoleného neobvyklá, a tak se děti nějakou dobu dohadovaly a snažily se přesně si představit, co se stalo.

"Říká se, že jste zemřel," vyrazil ze sebe Tal.

Jarnil se usmál. Byl to však hořký úsměv, který mu nerozzářil oči.

"Oni to o mně říkají," řekl. "Skoro to byla pravda."

Zvedl paži a Tal viděl, jak sebou ruka sama od sebe křečovitě škube a cuká, jako by žila vlastním životem a Jarnil ji vůbec neovládal.

"Dali mě na místo, které ty... znáš," řekl Jarnil. "Jakmile mě Fashnek vyřídil, moje domněle mrtvé tělo odhodili, aby je odnesli lidé z Podnároda. To právě byla Fashnekova chyba, že jsem jenom umíral... že jsem ještě nebyl mrtvý. Řadu let jsem tajně řídil činnost lidí z Podnároda a Vyvolených, kteří chtěli změnit to, jak my všichni v Hradě žijeme. Několik lidí z Podnároda, mých známých, dostalo za úkol mě pohřbit. Místo toho mě přinesli sem a vyléčili, takže jsem zase... hm, dalo by se říct zdravý."

"Co myslíte tím, že Podnárod a Vyvolení chtěli změnit způsob života v Hradě?" zeptal se Tal. Ta představa ho udivila. On nic měnit nechce. Jen si přeje, aby se všechno vrátilo do původního stavu, aby byl zase doma s otcem a matkou a Grefem a Kusi. Pochopitelně, něco by se mělo změnit u Podnároda - a Ledovanů - ale spíš by to měla být pomalá změna. Najednou ho napadlo, že už je všechno jinak. Všechno se mění a on si bude také muset zvykat.

"Přesně to, co jsem řekl," řekl Jarnil. "Mimochodem, toto je Bennem."

Bennem něco zamručel a mírně přikývl. Tvářil se asi tak přátelsky jako Vrána. Teď, když byl blíž, si také Tal všiml, že není o tolik starší, aby mohl být Vránovým otcem. Možná je to starší bratr.

Jarnil je vedl k nejbližšímu domku a pořád mluvil. Za dveřmi se nečekaně objevily schody, které vedly do příjemné, slunokamem osvětlené podzemní místnosti, mnohem větší než domek nad ní. Střed zabíral těžký červený koberec, obklopený malými bílými a zlatými polštáři. Jarnil si sedl a gestem naznačil, aby se ostatní také posadili. Usadili se všichni kromě Ebbitta, který se toulal venku, a duchostínů, jež vzlétly ke stropu a obletovaly slunokam.

"Kde jsem to skončil?" pokračoval Jarnil. "Támhle ve džbancích je sladká voda. Poslužte si. Ach, ano. Někteří Vyvolení vždycky věřili, že Podnárod není jiný než my, že je jen věcí náhody, kým se kdo narodí. Proč bychom si měli nechat pro sebe ovládání magie slunokamu a Aenir? Říkáme si Rozdělovači světla. A mezi lidmi z Podnároda se vždycky našli jedinci, kteří si kladli otázku, proč mají být sluhy Vyvolených. I když, řekněme, jejich cíle nejsou vždycky úplně stejné jako naše, je důležité, že se považují za Svobodný národ. Společně chceme změnit všechno tak, aby schopní příslušníci Podnároda mohli postupovat nahoru k Červeným a stávat se Vyvolenými."

"Vždyť vy pořád máte své raby," řekla Milla. Tón jejího hlasu naznačoval, že o Rozdělovačích světla nemá vysoké mínění.

"Poddané?" zeptal se Jarnil.

"Otroky," odpověděla Milla.

"Ne, ne," řekl Jarnil. "Vy mi nerozumíte. Nechceme měnit všechno naráz. Změny se musí zavádět pozvolna. Jsme pořád loajální vůči císařovně. Jediné, co chceme, je zvyšovat úroveň příslušníků Podnároda. A ty, u kterých se ukáže, že mají na to, aby se stali Vyvolenými, povýšit. Aby pak mohli začít stoupat k Fialovým."

Tal zavrtěl hlavou. Všechno mu to připadalo jako pouhá lektorova teorie, která je v praxi nepoužitelná. I po krátkém zamyšlení mu bylo jasné, že to nemůže fungovat.

"Proč vás zavřeli do Dómu děsů?" zeptal se.

Jarnil zakašlal a tváře mu nepatrně zčervenaly.

"Udělal jsem... ehm... dvě závažné chyby, když jsem se rozhodoval," řekl rychle. "Rozšiřování Rozdělovačů světla z řad Vyvolených postupovalo pomalu, a tak jsem navázal kontakt s několika izolovanými skupinami Svobodného národa, žijícími v těch nejhlubších hlubinách. Rozhodl jsem se svůj plán na povýšení Svobodného národa předložit císařovně. Poprvé jsem udělal chybu, když jsem plán zevrubně popsal vezírovi tmy, který si poznamenal moji žádost o audienci u Její výsosti. Audience mi byla udělena na následující den. Tu noc mě však odvedli..."

Ruce se mu roztráslly ještě víc a bylo mu zatěžko dokončit větu.

"... do Dómu děsů."

"Vezír tmy?" otázal se Tal. O nikom takovém nikdy neslyšel. "Kdo je to?"

"Co vás dnes v tom lektoriu učí? Císařovně vždycky sloužil jak vezír světla, tak vezír tmy. Jeden ve dne a jeden v noci. Vezír světla se obvykle zabývá ceremoniemi a oslavami, zatímco vezír tmy má na starosti záležitosti méně příjemné, ty, které je nejlepší nechat pod rouškou tmy. To, kdo je vezírem tmy, zůstává tajemstvím a on nebo ona je na oko Vyvoleným nižšího postavení, zatímco ve skutečnosti tajně zaujímá nejvyšší postavení ve Fialovém řádu. Podle zvyklostí jsem se s vezírem tmy setkal tak, že já jsem stál v ostrém světle, zatímco on byl ponořen ve tmě. Tam jsem udělal druhou chybu..."

"Jakou?" zeptal se Tal, když se Jarnil odmlčel a upřeně se zadíval do dálky.

"Ohlédl jsem se ve dveřích, když jsem odcházel," řekl Jarnil. "Vezír tmy zapomněl na opatrnost. Napůl vykročil ze stínu, takže mu na obličej dopadlo světlo. Já jsem ho poznal a byl jsem tak bláhový, že jsem to dal najevo."

"Kdo to byl?" zeptal se Tal.

"Myslím, že ho znáš," řekl Jarnil. "Někdo, kdo může mluvit ve jménu císařovny a opírat se o její autoritu, kdo může vydávat rozkazy jejím strážcům a přimět ostatní Vyvolené, aby jednali podle jeho vůle, a to všechno bez vědomí Její výsosti..."

"Sushin!" vykřikl Tal. "Ale proč? Co si myslí, že tím získá?"

"Dobrá otázka," přerušil ho Ebbitt, který mezitím přišel. "Moc dobrá otázka. Až budeš znát odpověď, dej mi vědět."

"Nevíme, kdo nebo co Sushina řídí," řekl Jarnil. "A co tím sleduje. Sushin ale určitě řadu let pracuje ve prospěch zla. Znával jsem ho už dřív, potom se ale ještě před mým 'zmizením' začal chovat povýšeně a stal se z něho podivín."

Najednou pak z něho byl úplně jiný člověk."

"Není to člověk," řekla Milla, kterou rozrušila vzpomínka na Sushina, který se směje a má hrud' probodnutou dýkou z merwinova rohu. "Myslím, že v jeho těle žije duchostín. Starý stín, který nezapomněl na pradávnou válku mezi naším světem a Aenirem. Stín, který chce spustit Závoj a odstranit tmu, která nás chrání. Jsem si tím jistá. Půjdu a řeknu to babiznám, protože my Ledované teď musíme udělat, co je potřeba. Musím se vrátit na Led."

o KAPITOLA o JEDENÁCT

Po Milliných slovech nastalo ticho. Ostatní však nezmlkli proto, že by se vydělili - prostě jim připadlo neuvěřitelné to, co se dověděli. Jarnil se dokonce trochu usmál. Týž úsměv u něho Tal vídal, když mu někdo z Vyvolených v lektoriu položil obzvlášť nesmyslnou otázku.

Tal otevřel ústa, aby něco řekl, ale nešlo to. Jedna jeho část chtěla protestovat, prohlásit, že se Milla zbláznila a že neví, co říká. Druhá část však chtěla vykřiknout: "Poslouchejte ji!"

To, co řekla, dávalo smysl. Je možné, že ještěrka Zička v Aeniru mluvila pravdu o pradávné válce mezi Aeniřany a lidmi z Temného světa - Vyvolenými a Ledovými. Něco se děje se Závojem, něco, co zaslechl Talův otec jakožto strážce Hlavního oranžového kamene. Čím je však strážce? A k čemu jsou Hlavní kameny?

Tal se už už chystal zeptat, když si všiml ještě něčeho jiného.

Jarnil měl přirozený stín. Neměl duchostín.

"Tvůj duchostín!" vyjekl Tal a zapomněl, na co se chtěl zeptat. "Co se mu stalo?"

Jarnil se podíval dolů a jeho přirozený stín ten pohyb napodobil přesněji, než by dokázal kterýkoli duchostín s výjimkou strážných stínů dětí.

"Nevím," řekl a z výrazu jeho tváře bylo vidět, že ho ta ztráta bolí. "Myslím, že ho přinutili, aby mi vrátil můj přirozený stín, a pak ho zabili nebo vrátili do Aeniru nebo -"

"Nebo pronajali do služeb Sushinovi," přerušil ho sklesle Ebbitt. "Anebo Fashnekovi."

"Cože?" zeptal se Tal a otočil se na Jarnila. "Ty myslíš, že ti vzali duchostín a přinutili ho, aby sloužil Sushinovi?"

"Obávám se, že ano," řekl Jarnil. "Fashnek má kromě vlastního duchostínu ještě mnohé další, které plní jeho rozkazy."

"Jestli jsem dobře počítala, má tři," řekla Milla. "A taky ten, co ho nosí. Vy Vyvolení jste si ty stíny pustili dovnitř a ony zničí Závoj a pustí dovnitř slunce. Musím to jít okamžitě říct babiznám. Kdo mě zavede k topným tunelům?"

"Všechno má svůj čas, všechno má svůj čas," uklidňoval ji Jarnil. "Nejprve si řekněme všechno, co víme. Co ty řeči, že dojde ke zničení Závoje?"

"To říkají opilci, zatímco bojovníci pracují," vychrlila ze sebe Milla. Vstala a upřeně se zadívala na lidi Svobodného

národa. "Vím, co se musí udělat."

"Ano, ano," řekl Jarnil. "Gill ti ukáže správný směr. Máme dost vzduchořas?"

Otázka byla určena dívce ze Svobodného národa. Ta přikývla a ukázala trs, který měla protažený za svým opaskem.

"Ostatní mají další," řekla. "A máme šest sudů, které pak můžeme vzít s sebou."

"Vzduchořasy?" zeptala se Milla. "K čemu to je?"

"Vždyť to slyšíš. Vzduchořasy poskytují vzduch," řekla Gill. Ukázala na jeden z nafouklých stonků. "Uvnitř je vzduch. Řízneš do něj nožem a můžeš dýchat, i když je v tunelech jedovatý plyn nebo kouř. Tak jsme vás předtím zachránili."

"Dobrá," řekla Milla. "A už půjdeme."

"Ne!" vykřikl Tal. "Počkej! Asi máš pravdu, pokud jde o Aeniřany a pradávnou válku a všechno to ostatní, ale neměli bychom aspoň zjistit, jestli Ebbitt, Jarnil a Bennem nevědí něco, co by se také měly babizny ještě dovědět?"

Bennem zamručel, když opět padlo jeho jméno. Tal se na něho podíval a s hrůzou si uvědomil, že Bennemovy oči jsou prázdné, že se na nic nezaostřily.

Ebbitt si všiml, že se na něho dívá.

"Přinesli ho do domu. Křičeli a nadávali mu," vysvětloval Ebbitt. "Dvakrát se dostal dovnitř a dvakrát ven. To, co se dostalo dovnitř, je víc než tohle, a to, co se nedostalo ven, bolestně postrádáme."

"Chce říct, že mého bratra dvakrát šoupli do Dómu děsů. Jeho tělo se vrátilo, ale on zůstal uvnitř a tam sní. Ví, jak se jmenuje, a zvládá jednoduché věci. Dokonce se občas úplně probudí, ale jen tak na minutu nebo na dvě."

To promluvil Vrána. Stál na schodech, ostatní byli za ním. Tal je neslyšel vstoupit.

"Naši rodiče se z domu nedostali," dodal a podíval se přímo na Tala. "Jak vidíš, máme být Vyvoleným za co vděční."

Tal jeho upřený pohled nevydržel. Ani na Bennema se nedokázal podívat. Svíral ho podivný chlad v žaludku. Pociť viny.

"Tal už není Vyvolený," řekla Milla. "Je vyděděnec. Nemůžete ho vinit ze zla, které spáchal jeho klan."

Tal se na ni podíval. Proč se ho zastává?

Vrána si Milly nevšímal a otočil se za sebe ke Gill.

"Pojď, Gill. Musíme se vrátit pro sudy."

Gill zavrtěla hlavou. "Musím Mille ukázat, jak se dostane k topným tunelům."

Vrána se zakabonil. "Potřebujeme, abys nám pomohla se vzduchořasami. Milla má duchostín. Ať jí ukáže cestu."

Konečně, jen ať se ztratí, když to nenajde cestu."

"Já nejsem to," zahučela Odris. Rozevlála se až dolů a Milla se přikrčila, jak byla navyklá z boje. Zdálo se, že konflikt je na spadnutí.

"Ne, ne!" vykřikl Jarnil. "To je k ničemu! Vráno, my s těmito lidmi potřebujeme mluvit, a ne bojovat! Proč si nevezmeš Korvima, aby ti s těmi řasami pomohl?"

"Korvim a jeho lidi se na nás vykašlali," odpověděl Vrána. "Zase se připojili ke Spokojencům. Stejně jako Linel a Drenn a všichni ostatní, protože my tady celou dobu jen sedíme a žvaníme místo toho, abychom zabíjeli Vyvolené!"

"Kolik je lidí Svobodného národa?" zeptal se Tal.

Všichni ze Svobodného národa spustili jeden přes druhého.

"No, dost jich odešlo -," začal Jarnil.

"Neříkej to tomu špehovi -," vyjekl Vrána.

"V této chvíli sedm," řekl Ferek. "Včetně Jarnila."

"Sklapni!" zařval Vrána. Ferek sebou trhl, ale Vrána už nepodnikl nic, aby svá slova zdůraznil.

"Sklapni," zopakoval, i když mírněji. Tal v jeho hlase na okamžik zaznamenal náznak laskavosti, jako by ho zamrzelo, že na Fereka křičel.

"Sedm členů Svobodného národa?" zeptal se Tal. "To je všechno? Včetně Jarnila? A co ostatní Rozdělovači světla? Kolik jich tam je?"

Jarnil se podíval do země a něco zamumlal.

"Nikdo z nich neodešel?" opakovala Milla, která jediná slyšela, co říká. "Vůbec nikdo?"

"Vlastně nás bylo jen dvanáct," řekl Jarnil. "Třináct, když budete počítat Ebbitta, ačkoli nikdy formálně do skupiny nepatřil a občas nevím... no, a taky Rerem - tvůj otec - byl jedním z nás, Tale. Když jsem... začal nový život tady dole, navázal jsem s nimi kontakt. Ale pak během těch let zmizeli, jeden po druhém. Rerem odešel jako poslední. Mrzí mě to, Tale, ale jsem si jistý, že stejně jako ostatní... stejně jako ostatní je určitě mrtvý."

"Ne, není," řekl Tal a zavrtěl hlavou. "Ptal jsem se Zákoníku. Řekl mi: „Je strážcem Hlavního oranžového kamene. Ten byl otevřen, a proto Rerem nežije. Dokud ho někdo znovu nezapечатí, nebude žít. Pokud ho někdo zapečetí, znovu obživne.""

Tal se zhluboka nadechl, vstal a pokračoval. Mluvil stále rychleji a důrazněji.

"Proto jsem chtěl vědět, co jsou ty Hlavní kameny a jak se dají odpečetít a zapečetit. A myslím, že by to měla vědět taky Milla, protože se děje něco strašného... všichni si musíme spolu sednout a promluvit, protože bez ohledu na to, jestli jsme Vyvolení, nebo Pod... Svobodný národ, nebo Ledované, anebo něco mezi tím, když se zničí Závoj a mezi mraky se ukáže slunce, z Aeniru se na nás vyhrnou stíny a všechny nás zabijí! Měli bychom spolupracovat, a ne spolu bojovat, dohadovat se a ne pomáhat Sushinovi a Aeniřanům převzít moc!"

Talova ohnivá slova nejvíc zapůsobila na Ebbitta. Stařec se přestal procházet a najednou se tu tyčil vysoký a vzpřímený. Takového ho dosud nikdo nezažil. Po boku mu stál duchostín, jeho elegantní společník. A Ebbitt promluvil tak, jak ho Tal ještě mluvit neslyšel - sebejistým a noblesním hlasem, bez odboček a svérázného humoru. Na chvíli byl Ebbitt zase Pánem stínů Indigového řádu, kterým kdysi býval. Váženým mužem mezi Vyvolenými.

"Sedm hlavních kamenů je umístěno v sedmi věžích a vytvářejí základ Závoje," prohlásil. "Jejich tajemství střeží sedm

strážců. Můj synovec Rerem byl opravdu strážcem Hlavního oranžového kamene, stejně jako můj bratr před ním. Jestliže Zákoník Talovi řekl, že Hlavní oranžový kámen je rozpečetěn, pak je Závoj opravdu v ohrožení. Až všech sedm hlavních kamenů selže, bude Závoj zničen."

Když Ebbitt domluvil, rozhostilo se v místnosti ticho. Všichni na něho upřeně hleděli, i Vrána. Ebbitt jim pohled oplácel a nedělal nic. Pak mu v očích zajiskřilo a podíval se ke stropu.

Opět promluvil a prolomil tak ticho. Hlas měl klidnější a změnil postoj, takže se opět zdál menší a víc připomínal svou každodenní, excentrickou podobu.

"Slunce a stíny," řekl. "Slunce a stíny. Závoj možná brání slunci, nemůže ale zabránit pýše a nenasytlosti Vyvolených. Měli jsme dát na Ramellanova omezovací nařízení a nikdy se do Aeniru nevracet. Všechno, co přijde, jsme si přivodili my sami."

"Hlavní oranžový kámen je rozpečetěný," opakoval Jarnil. Na čele se mu objevily krůpěje potu. "Rozpečetěný. Moje sestřenice Lokar byla strážkyní Červeného. Zmizela rok před Reremem a..."

Zbledl v obličeji a odmlčel se. Potom se zhluboka napil sladké vody ze svého šálku, jako by mu to mělo přinést úlevu, jako by ho to mělo vysvobodit z náhlého strachu.

"Právě mě napadlo něco strašného," zašeptal. "Před dvaadvaceti lety zmizel beze stopy Pán stínů Indigového řádu Verrin, stejně jako později zmizela Lokar a Rerem. Byl to za sto let první Vyvolený, který zmizel bez vysvětlení."

Pravděpodobně byl strážcem Hlavního indigového kamene. První, kdo zmizel."

Jarnil rozrušeně, prudce vstal a pevně sevřel Ebbittovu paži.

"Před dvaadvaceti lety, Ebbitte! Toho roku zůstali tři Vyvolení delší dobu v Aeniru!"

Ebbitt zlehka odtáhl Jarnilovy prsty, ale mlčel. Stále upřeně hleděl na slunokam na stropě a broukal si nějakou pomalou a smutnou melodii.

"A co ti Vyvolení, kteří zůstali v Aeniru?" zeptal se Tal.

"Jediný, kdo se vrátil, byl Sushin," zašeptal Jarnil. "Nikdy nevysvětlil, co se stalo, a za ty dva odmítal brát zodpovědnost. Vrátil se o víc než měsíc později, ale nikdo ho nepotrestal. Brzy potom, co se vrátil, zmizel Verrin. Nikdy předtím mě ale nenapadlo ty dva nějak spojit."

"To je věc Vyvolených," přerušil ho Vrána a zašklebil se. "Říkáš, že dojde ke zničení Závoje. Co to znamená pro Svobodný národ? My jsme nikdy neviděli slunce ve vašich věžích ani ve vašem soukromém světě Aeniru. Možná je dobře, že se Závoj zničí."

Milla se na něho nazlobeně podívala.

"Mluvíš rychleji, než myslíš," řekla. "Závoj je stěna, ochrana před stíny. Nejde o to, že sem pronikne slunce, ale o to, že spolu s ním sem vtrhne spousta tvorů z Aeniru, kteří nás nenávidí a kteří se nás bojí. Jsou to pradávni nepřátelé všech našich lidí a povraždí Svobodný národ, Podnárod, Vyvolené i Ledovany."

Vrána zatřásl rameny, jako by tak mohl setřást Millina slova. Mlčel a Milla usoudila, že nechce připustit, že má ona pravdu.

"Jak se dá takový hlavní kámen rozpečetit?" zeptal se Tal.

Než Jarnil odpověděl, otřel si z čela pot a složil ruce jednu ke druhé, což byl zvyk, který si Tal pamatoval z lektoria. Znamenalo to, že Jarnil nechce přiznat, že neumí odpovědět, a bude tedy hodně mlžít, aby se to nepoznalo.

"Vzhledem k tomu, že hlavní kameny střeží jen strážci," začal Jarnil, "chápu, že určité zdoluhavé rituály a zařikací formule -"

"Nesmysl," přerušil ho Ebbitt. "Kecy a mlžení. Nikdo nic neví kromě šesti strážců."

"Sedmi," opravil ho Jarnil, rozhněvaný, že ho Ebbitt tak hrubě přerušil.

Ebbitt se usmál a vztyčil šest prstů. Během počítání jeden po druhém skrýval zpět do pěsti.

"Červený, oranžový, žlutý, zelený, modrý, indigový."

"A fialový," dodal Tal. Už si zvykl na Ebbittovy výstřednosti a podivínská selhání v základních znalostech, ale toto bylo tak nápadné, že kvůli prastrýci upadl do rozpaků.

Ebbitt zavrtěl hlavou a usmál se. Tajemně se usmál.

"Fialovým strážcem je dědička Ramellana," řekl. "Nikoli prst u nohy, nikoli ucho, ba ani nehet na ruce, ale Ramellanova dědička. Jeho podomek."

"Císařovna," řekl Jarnil. Zdálo se, že se mu ulevilo. "Pak se o Závoj nemusíme tak moc strachovat. Ale bylo by opravdu děsivé, kdyby se už Sushin se svými stoupenci zmocnil Hlavního fialového kamene."

"Proč?" zeptala se Milla.

"Sedmá věž ukrývá všechna Ramellanova pradávna tajemství, všechna zařízení a přístroje starodávné magie," řekl Jarnil. "Ten, kdo ovládá Hlavní fialový kámen, ovládá věž. Naštěstí, i když si císařovna očividně není vědoma intrik svého vezíra tmy, nikdy nesvěří moc nad Hlavním fialovým kamenem nikomu jinému než sobě. A tak se můžeme opřít alespoň o ten jeden hlavní kámen."

Ebbitt rozevřel imaginární knihu a otáčel v ní imaginárními stránkami. Vůbec ho netrápilo, že je vidí jen on sám. Ukázal si prstem na první řádek a začal předčítat.

"Císařovna Kathild, první v rodové linii, nastoupila na Ramellanův trůn za neobvyklých okolností. Kolem smrti císaře Mercura vyvstaly sporné otázky - jeho pohřeb byl oproti zvyklostem vystrojen ve spěchu a zesnulý nebyl vystaven, aby mu poddaní mohli vzdát poslední poctu, což dalo vzniknout řečem, že byl úkladně zavražděn a zohaven, protože jeho tělo nemohlo být vystaveno."

"To je z Kimerliných Dějin," zaprotestoval Jarnil. "Před lety byly úplně odsouzeny a ta kniha byla zakázána. Ani já jsem v ní neshledal nic tak důležitého, anebo, smím-li to tak říct, v tobě, Ebbitte. Podívej, o tobě si snad každý musí myslet, že právě ty ses vrátil z Dómu děsů!"

"Kecy, kecy, kecy," řekl Vrána. "To je jediné, co se tady dělá. Jestliže je Závoj v ohrožení, a tím pádem i my všichni, tak co máme dělat? Ale... co je Svobodnému národu do toho?"

"Řeknu o tom babiznám," řekla Milla. "Ty budou vědět, co se má udělat."

"Podle mě se musíme podívat na některý z hlavních kamenů," řekl Tal pomalu. Pořád si to ještě domýšlel do konce.

"Kdybychom třeba zjistili, jak se dá zase zapečetit, mohl by se vrátit jeho strážce. Nebo kdybychom našli slunokam, který je pořád zapečetěný, mohli bychom ho odnést, a tak by ho Sushin nemohl získat."

"Pochybuju, že se hlavní kameny dají přemísťovat," řekl Jarnil. "Jsou totiž součástí věží a Závoje. Ale tvůj plán má něco do sebe, kamaráde. Kdyby se nám podařilo osvobodit aspoň jednoho strážce, dověděli bychom se, co musíme udělat. A císařovna by nám určitě uvěřila, kdyby jí jeden ze strážců vyprávěl jejich příběh. Třeba i navzdory vezírovi tmy. Ale kdo se tam vydá a na kterou z věží?"

"Já," řekl Tal. "Půjdu na Oranžovou věž - osvobodit otce."

o KAPITOLA o DVANÁCT

"To není dobrý nápad," protestovala Milla. "Kde je tvůj instinkt bojovníka? Sushin už přece na tebe naličil past a tvého bratra použil jako návnadu. Kolem otce a matky určitě budou další pasti, a ještě rafinovanější. Měl by ses vydat za jiným strážcem na jinou věž."

"Budeš potřebovat pomoc, aby ses k věži dostal," řekl Jarnil. "Vráno -"

"Na to zapomeň!" přerušil ho Vrána. "Jak jsem říkal, co je nám do toho? Když pomůžeme Vyvoleným udržet Závoj, všechno zůstane tak, jak to je. Říkáš, že nás Aeniřané všechny zabijí, ale možná povraždí jenom Vyvolené."

"Máš slunokam," řekl Jarnil. "Naučil jsem tě s ním zacházet. Podle plánu Rozdělovačů světla by ses měl stát Vyvoleným. Císařovna nám bude vděčná, když Závoj zachráníme. Jsem si jistý, že tě povýší."

"Nechci být povýšený!" vykřikl Vrána. "Chci, aby všichni naši lidi byli svobodní!"

Bennemovi vyšel z hloubi hrdla jakýsi zvuk. Vstal a divoce se rozhlížel ze strany na stranu. Vrána začal bratra honem uklidňovat. Došel k němu, položil mu ruce na mohutná ramena a jemně ho zase posadil.

"Chci, abychom byli svobodní," pokračoval najednou úplně klidně. "Aby už nebyl Podnárod, aby už nebyli Vyvolení. Pomůžu vám zachránit Závoj jediné tehdy, jestliže všichni slíbíte, že pomůžete osvobodit moje lidi."

"Předám tvá slova babiznám," řekla Milla. "Zváží je spolu s dalšími informacemi, které jim přinesu. Víc toho udělat nemůžu."

Tal se podíval na Jarnila a Ebbitta. Jarnil se mračil a v obličeji byl stejně rudý, jako byl před několika minutami bílý. Bylo vidět, že se na Vránu velice zlobí. Ebbitt hleděl na Bennema. Tal se na něho podíval také a uviděl jeho dobrácké, nevidoucí oči.

"Nevím, co mám dělat. Určitě ale nebudu pomáhat zabíjet Vyvolené ani nebudu dělat nic podobného," řekl Tal váhavě a stále se díval na Bennema. "Ale když nám pomůžeš, udělám to, co... povede ke změnám a zajistí, že se Podnárod stane Svobodným národem."

Vrána se na něho podezíravě podíval.

"Asi je to lepší než nic," řekl váhavě. "Tak tedy udělej, co říkáš."

Milla vytáhla nůž, který měla od Gill, a řekla: "Mám vás říznout, abyste mohli přísahat?"

"Ne," řekl Tal a podíval se stranou. "Takhle to tady neděláme."

Vrána také zavrtěl hlavou.

"Pouto nepotvrzené krvi je pouto, které někdo brzy poruší," varovala Milla. "A Vrána ani pořádně neřekl, k čemu se zavazuje on."

Tal stočil pohled a střetl se s Vránovým očima. Už v nich nebyla žhavá nenávisť jako předtím, ale nikdo by nedokázal říct, co si ten starší chlapec doopravdy myslí.

"Pomůžu ti dostat se na věž," řekl Vrána, ale když promluvil, přivřel oči. "A zapečetit hlavní kámen nebo prostě něco, co musíme udělat."

Tal přikývl. Všiml si, že Vrána se už nezmínil o tom, že mu pomůže dostat se z věže zpátky. Snad je to jen nedopatření, a nikoli nenápadně naznačená výhrůžka.

"A co vy, starče?" zeptal se Vrána Jarnila. Teď v jeho hlase zazněla aspoň nějaká úcta. "Pořád sníte o tom, že se dobrý malý Podnárod postaví do řady, aby jeho lidi mohli projít testy a připojit se k Vyvoleným?"

"Ne," zašeptal Jarnil smutně. "Byls dobrý chlapec, Vráno. Ale obávám se, že nebudeš dobrý muž. Jediné, co po tobě chci, je, abys teď pomohl Talovi. Ano, jsem, jak jsi řekl, starý. Taky jsem vyčerpaný. A jenom doufám, že zachráníme Závoj a že se nikomu, žádnému příslušníku našich národů nestane nic horšího. Pojď, Benneme. Je načase si jít odpočinout."

"Já se taky chvíli prospím a pak odjedu," řekla Milla. "Jestli mi Gill ještě ukáže cestu."

Tal na ni pohlédl. Při všem tom povídání o Závoji a hlavních kamenech zapomněl na Millu a na to, jak se touží vrátit na Led. A nenapadal ho jediný způsob, jak jí v tom zabránit. Navíc mu něco říkalo, že možná budou potřebovat pomoc Ledovanů, i když se to zdráhal připustit.

"Víš, možná budeme ve věži potřebovat tvou pomoc," řekl a zoufale se snažil vymyslet něco, co by ji přesvědčilo, aby neodcházela. "Ta bude možná důležitější, než abys šla informovat babizny."

"Ne," odsekla Milla neústupně.

"Co když...," začal Tal a lámal si hlavu, jak to říct. Byla to jeho chyba, že Milla ztratila svůj stín. Kdyby jí za to někdo určil patřičný trest - anebo kdyby se potrestala sama - bylo by to, jako by ji zabil on sám.

"Co když budou babizny chtít vědět víc?" napadlo konečně Tala. "Chci říct, že ony přece umějí informovat jedna druhou, ne? A když sem některá bude chtít přijít, budeš ji muset dovést."

"Můžu jim povědět, jak se sem dostanou," řekla Milla. "Kdyby se sem některá babizna vydala, vzala by s sebou Pannu ochránkyni, aby ji vedla a chránila. Já nejsem Panna ochránkyně."

Jenom Tal si povšiml nepatrného zachvění v Millině hlase, když řekla: „Já nejsem Panna ochránkyně.“ Na okamžik ho napadlo, že se mu to jen zdálo... ale ne, to zachvění tam skutečně bylo. Stalo se to poprvé, že se Milla málem neovládla. Bylo to skoro, jako by ji viděl plakat, a to se dosud nestalo, dokonce ani tehdy, když ji zranil merwin.

"Já si nemyslím, že bychom měli někoho zvat do Hradu," řekl Jarnil nervózně. "I když věřím, že to Milla myslí dobře a že by to dobře mysleli i její lidé, určitě bude lepší, když si tu věc se Závojem vyřídíme sami."

Milla k němu zvedla oči a pak se rozhlédla po místnosti. Lidí je tu žalostně málo. Je tady Jarnil, stařec, kterého zlomil Dóm děsů, jak ostatně sám přiznal. Je tady Ebbitt, s nímž se dá počítat, ale nedá se na něho spolehnout. Je tady Bennem, který vypadá jako skvělý válečník, ale je to věčný náměsíčník, který se dostal do pasti ve vlastní hlavě. Je tady Tal, kterého napůl nenávidí za to, co udělal, který jí však je tak blízký jako dosud nikdo. Vnímá ho jako nevlastního bratra, jehož jednání se nedá předvídat a není snadné je pochopit. Je však statečný a stále zdokonaluje své schopnosti. Je tady Vrána, o kterém toho moc neví až na to, že jeho hořkost a zloba vzkypěly tak prudce, že je nebezpečný pro přátele i nepřátele. Pak jsou tady další čtyři lidé ze Svobodného národa, stateční a duchapřítomní, rozhodně však ne trénovaní válečníci.

Suma sumárum je jich moc málo, aby se postavili tomu monstřed Sushinovi, jeho strážcům, Fashnekovi a kdoví kolika duchostínům.

"Myslím, že neznáte opravdovou sílu a charakter nepřítele," řekla Jarnilovi. "Babizny už rozhodnou o tom, co musí Ledované udělat. Koneckonců Aenirany kdysi dávno neporazil jen váš Ramellan. Zasloužila se o to taky naše Danira. Neměli byste se obávat naší pomoci."

Milla však věděla, že z ní budou mít strach tak jako tak, a je možné, že docela oprávněně. Byla si téměř jista tím, co babizny udělají, až se dovědí, že na Hradě jsou osvobozené stíny a rozpečetěné hlavní kameny.

Svolají na Ztroskotanou loď všechny Panny ochránkyně, Pány meče a dostupné lovce. Shromáždí se velké množství Ledovaných a vytknou si jediný cíl:

Ovládnout Hrad a vrátit všechny stíny do Aeniru.

Pochybovala, že by si to někdo z Vyvolených, ať už ho ovládá Sushin, nebo ne, nechal bez boje líbit.

Na Hoře Světla brzy vypukne válka.

Milla nevěděla, jestli má být ráda, anebo má litovat, že se jí nezúčastní. V té době už totiž bude platit za svá pochybení venku na Ledě.

o KAPITOLA o TŘINÁCT

V Pevnosti Svobodného národa byla spousta postelí a člověk si mohl dle libosti vybírat. Nepochybně tu kdysi spávalo mnohem víc lidí. Tal však byl příliš unavený, než aby na to myslel. Stále ho trápila poraněná noha a působily na něj vedlejší účinky jedu vodního pavouka. Dokázal být vzhůru jen tak dlouho, aby si stačil postěžovat na primitivní toaletu a umývárnu Svobodného národa (odporně zapáchající suchý záchod a studená voda), a potom se vděčně svalil do postele, která byla nesrovnatelně lepší než většina míst, kde v posledních týdnech spal.

Když se probudil, vyčetl ze slunokamu, že spal deset hodin. Milla s Odris byly pryč. Když vyšel na hlavní dvůr, pocítil podivné napětí a prudce ho rozbolela hlava. Chvilí trvalo, než mu došlo, že je to kvůli tomu, že nemá svůj duchostín.

Adras se vrátil o několik minut později a sklíčeně se svalil vedle studny.

"Kdes byl?" zeptal se Tal podrážděně. Byl mrzutý, protože ho bolela hlava a protože Milla odešla bez rozloučení. Také ho trápil pocit viny. Za Millin osud může jen a jen on sám.

"Šel jsem za Odris," odpověděl duchostín. "Jenže jsem se musel vrátit kvůli tomuhle nesmyslnému spojení mezi námi. Aú!"

Zabodl si do hrudi veliký, tlustý ukazováček a potom ještě o něco silněji prostředníček.

"Viděl jsi strážce nebo jiné Vyvolené?" zeptal se Tal a poškrábal se na prsou. Přivodil si tak podobnou bolest jako Adras.

"Ne," odpověděl Adras. "Jen červený žár, jakoby vzdálený západ slunce."

"To je dobře," řekl Tal. "Doufejme, že nás přestali hledat."

"Snad ano," řekl Jarnil. Došel ke studni a zdravou rukou nabral hrst vody, aby si opláchl obličej. "Už za několik hodin začíná den Nanebevstoupení a všichni Vyvolení se budou připravovat na cestu do Aeniru."

"Za několik hodin?" zeptal se Tal. Od pádu z Hradu, kterým to všechno začalo, úplně ztratil přehled o čase. Kromě toho v Aeniru čas plynul jinak. Podíval se na svůj slunokam. Byly dvě hodiny ráno, hluboká noc, alespoň nad Závojem. "To je skvělé! Tak se dostaneme na Červenou věž mnohem snadněji."

"Jen nezapomeň, že duchostíny zůstávají tady," upozornil ho Jarnil. "Kdysi bych řekl, že zůstávají poblíž těl svých pánů, ale teď si tím nejsem jistý."

"Nenapadlo... nenapadlo tě jít do Aeniru a získat nový duchostín?" zeptal se Tal.

Jarnil zavrtěl hlavou.

"Bylo by to pro mě nebezpečné. Nezapomeň, že si Vyvolení myslí, že jsem mrtvý. Kdyby mě někdo uviděl, mohl by si myslet, že jsem někdo, kdo na sebe jenom vzal podobu Jarnila Yannow-Kyra, a spálil by mě na škvarek. Navíc si nejsem jistý, že bych teď nějaký duchostín k sobě dokázal připoutat."

Tal přikývl. Adras kývl také.

"Vrána a Ebbitt ti připravují oblečení a vybavení," pokračoval Jarnil. "Vrána rozhodl, že bude nejlepší, když na věž zaútočíte jen vy dva."

"A co já?" zeptal se Adras.

"A vy, ovšem, Pane Hřmotný Pastýři," řekl Jarnil. "Měl jsem říct tři."

"Pan Hřmotný Pastýři! To se mi líbí," zaduněl Adras. "Měl bys mě tak oslovovat, Tale."

Tal povzdechl. Milla a Odris mu už citelně scházely, i když si to nechtěl přiznat.

"Raději se půjdu připravit," řekl Tal. "Kde jsou?"

Jarnil mu ukázal prstem. Než však Tal vyšel, popadl ho ještě za rukáv a naklonil se k němu.

"Vím jen to, co mi o Ledovanech řekl Ebbitt a cos mi řekl ty," zašeptal. "Jsou opravdu tak silní a bojovní, jak tvrdí Ebbitt? Víš, nejsem si jistý, že jsme udělali dobře, když jsme nechali Millu odejít, aby jim předala ty zprávy."

"Jsou bojovní," odpověděl Tal potichu. Než pokračoval, kousl se do rtu. "Ale jsou taky čestní. Pomohli mi, abych se mohl vrátit do Hradu. A Milla mi několikrát zachránila život."

"Ano, je složité myslet na to, že ti někdo zachránil život, a být přitom jeho nepřítel," podotkl Jarnil. "Co myslíš, že Ledované udělají, když uslyší o cestě do Hradu? Ebbitt tvrdí, že Milla sem přišla pro slunokam, protože v tom druhém světě jsou vzácné. A tak mě napadlo... je tam spousta různých skupin a kmenů. Co když některý z nich na nás začne pohlížet jako na plnou pokladnici, která se musí vyrabovat? Budou riskovat útok, i když se dovědí o naší mocné magii?"

"Nevím," odpověděl pomalu Tal. "Možná."

"Musíme být opatrní, Tale," zamumlal Jarnil. "Tihle Ledované jsou cizáci. Když chceme povýšit lidi z Podnároda, v pořádku, jsou to přece jen aspoň obyvatelé Hradu. A já od tebe chci slib, že kdyby se Ledované chystali na Hrad, budeš varovat císařovnu a spolehlivé Vyvolené před nebezpečím útoku."

"Musím si to promyslet," řekl Tal. Bylo těžké takový slib odmítnout. Stále s Jarnilem mluvil, jako by byl lektor a on sám pouze malý chlapec. Měl nutkání klanět se a jako projev úcty vrhat světlo ze slunokamu.

"Promysli," doporučil mu Jarnil. Nechal Tala Talem a důstojně odkráčel. Pochroumaná ruka mu knítila podél boku.

"Zapomeň na to, cos slyšel," nařídil Tal Adrasovi, když přešli k domku, kde byli ostatní, jak mu Jarnil ukázal.

"Co mám zapomenout?" zeptal se Adras.

"Zapomeň to." Tal zavrtěl hlavou.

"Co?" zeptal se Adras. "Co?"

"Nic!" zařval Tal. "To je jedno!"

Adras si odfrkl, vyletěl nahoru a začal se vznášet nad Talem. O chvíli později na Talovu hlavu nevině dopadlo stínové mračno. Tal je ignoroval a otevřel dveře. Adras zůstal venku a bručel.

o KAPITOLA o

ČTRNÁCT

Ve velké sklepní místnosti pod domkem Vrána probíral hromadu podivných oděvů. Prastrýc Ebbitt usnul v houpací síti zavěšené v koutě, jeho duchostín ležel pod ním. Když Tal sešel po schodech, Ebbitt a jeho duchostín otevřeli každý jedno oko.

"Dej si pozor na hlasy moudrých mužů, kteří zpívají skoro čistě a znají všechna slova," řekl Ebbitt.

Tal se zakabonil. Někdy se Ebbitt chová stejně hloupě jako Adras.

"Pojď sem a zkus si tohle," přikázal mu Vrána. Řekl to přátelštěji než dřív.

Podal Talovi dvě bílá roucha. První bylo lehké, zřejmě se jednalo o běžný oděv lidí Podnároda, ale druhé bylo ušito z těžšího a lesklejšího materiálu. Potom mu Vrána dal podlouhlou, rypákovitou masku s průhlednými křišťálovými očníci a křišťálové dřeváky.

Tal si roucha oblékl. Vnější bylo těžké a teplé, jakoby neprodyšné. Masku připomínala obrovitou krysí hlavu a rypák byl delší než Talovo předloktí. Na konci měla maska otvory, ale větší část rypáku vyplňoval houbovitý materiál.

"Co to je?" zeptal se Tal a začal si masku nasazovat. Přilehla mu těsně k obličeji a pod bradu, vzadu ji upevňovaly seřiditelné pásky.

"Maska s filtrem," odpověděl Vrána. "Budeme v přestrojení za rozprašovače jedu proti švábům. Masku ten jed odfiltruje. Navlékni si rukavice."

Tal si je natáhl. Byly dlouhé a téměř průhledné, sahaly mu až k loktům a materiál, z kterého byly vyrobeny, připomínal zvířecí střevo. Tal ohýbal prsty a vychutnával si, jak jsou rukavice lehké, když vtom mu Vrána hodil veliké, těžké rukavice, vyrobené ze stejného materiálu jako roucha.

"Tohle všechno si musíme vzít?" zeptal se Tal. Zpoza masky zněl jeho hlas tlumeně.

"Jo," řekl Vrána. "Hubitelé jeskynních švábů procházejí všechny chodby v době, kdy jsou Vyvolení v Aeniru. To nám umožní dostat se rovnou nahoru k základně Červené věže. Jen budeme muset cestou skutečně rozprašovat, abychom nevypadali podezřele." Potom kývl směrem k Ebbittovi a dodal: "To přestrojení vymyslel tvůj prastrýc... No, snad by nám to mohlo vyjít, protože tvůj duchostín může změnit svou podobu na normální stín, jak mi říkal."

"Ano," řekl Tal. Vlastně ho to nikdy nenapadlo, ale jako Hřmotný Pastýř byl Adras mnohem tvárnější než jakýkoli normální dospělý duchostín, který se musel přizpůsobit své aenirské velikosti a tvaru.

"Vždycky jsem chtěl být hubičem jeskynních švábů," poznamenal Ebbitt z houpací sítě. "Byl jsem však odsouzen ke kariéře Vyvoleného."

Tal i Vrána se na něho zamračili, byť každý z jiného důvodu. Protože však měl Tal masku a Vrána si ji právě nasadil, aby

zkusil, jak mu padne, nemohl Ebbitt zaznamenat, jak se chlapci tváří, a tak pokračoval.

"Často jsem si kladl otázku, jak bych býval skončil, kdybych se stal hubičem jeskynních švábů."

"Mrtvý. Jako skoro všichni," řekl Vrána a masku si zase sundal. "I když používají ochranný oblek, za dvacet třicet let je jed dostane."

"Proč si nevyberou jinou práci?" zeptal se Tal naivně.

Vrána se na něho upřeně zadíval.

"Podnárod nemůže měnit své pracovní zařazení," řekl s opovržením. "Do knih se zapíše, kdy jsme se narodili. Když je to chlapec, získá povolání otce. Když je to dívka, získá povolání matky. V těch zápisech se dokonce ani neuvádějí jména. Jen ,narozen metaři č. 1346, syn, metař č. 3019'. Jména vymýšlíme později."

"Kdo ty záznamy vede?" Tal byl zmatený. Nikdy neslyšel o Vyvoleném, který by něco takového zapisoval, ani o tom, že lidi Podnároda mají místo jmen čísla.

"Teď si to už zapisujeme sami," řekl Vrána a posměšně zkrivil rty. "Přesněji řečeno Spokojenci. Vyvolení s tím kdysi dávno začali a Spokojenci to od nich převzali. Jsou přesvědčení, že jsme tady jen proto, abychom sloužili, a tak dělají všechno přesně tak, jak se to vždycky dělalo. Jsi hotov?"

Nečekaná otázka Tala překvapila. Zakoktal, že je.

"Tak vyrazíme," řekl Vrána. "Bude nám trvat pár hodin, než se dostaneme k Podnárodu Sedm. Cestou musíme někde sebrat rozprašovače jedu."

"Půjdeme hned teď?" zeptal se Tal. "Co ostatní -"

"Šli pro vzduchořasy a schrastit nějaké jídlo. Čím dřív to budeme mít z krku, tím líp. Ta Milla v tom měla jasno. Žádné vyčkávání. A řekl bych, že by vypadala docela dobře, kdyby se umyla."

"Cože?" vyhrkl Tal. Nikdy neměl čas zamýšlet se nad tím, jak Milla vypadá. Dokonce ani neměl jasno v tom, co si o ní myslí. Už si zvykl na vzájemnou obezřetnost. Rozhodně to je lepší, než když ho tehdy chtěla zabít.

"Milla," zasnul se Vrána a ve tváři se mu objevil žádostivý výraz. "Nevadilo by mi -"

"Zabila by tě," řekl Tal.

"Má mě ráda," opáčil Vrána. "Myslím si to. Uvidíš, až se vrátí."

"Nevrátí se!" vybuchl Tal. "Jakmile řekne babiznám, co ví, oddá se Ledu! Zemře."

"Cože?" vykřikl Vrána. Tak ho to překvapilo, že ztratil svůj zasněný výraz. "Proč?"

"To je složité," zamumlal Tal. Vzal si masku a zamířil ke schodům. "Jdeme?"

"Až po tobě," řekl Vrána.

Dole pod schody však Tala zastavil Ebbittův duchostín. Stál před ním, zíval a ve velikých ústech odkrýval plno stínozubů.

"Tale!"

Ebbittův hlas zněl nečekaně vážně. Tal přešel na druhou stranu k houpací síti. Kočka s hřívou zatím ustoupila stranou, a tak mohl Vrána vyjít po schodech nahoru a ven.

"Co se děje, strýčku?" zeptal se Tal.

"Šváb nezná rozdíl mezi dobrem a zlem," uděloval mu rady Ebbitt. "Švábi jenom instinktivně reagují. Ty máš aspoň malý prostor k přemýšlení. Nebuď tedy švábem."

"Co tím chceš říct?" zeptal se Tal. "Že nemám být švábem?"

"Je nebezpečné být švábem," řekl Ebbitt. "Zejména když se pohybuješ ve společnosti hubice švábů."

Tal přikývl. Zajímalo by ho, co Ebbitt ve jménu Světla chystá udělat.

"Přijdou Ledované," řekl Ebbitt. "Pokud se nemýlím. Škoda, žeš ztratil Zákoník."

"Je tady někde," ohradil se Tal. "V Hradu. Možná si tě najde."

Ta představa Ebbitta rozveselila.

"Myslíš?" řekl. "Bylo by příjemné popovídat si zase s tou starou věcí."

"Na shledanou, strýčku," řekl Tal. Sklonil se a sevřel starce v náručí. Jako obvykle ho překvapilo, jak je Ebbitt drobný. Je mnohem křehčí, než vypadá.

"Na shledanou, Tale," řekl Ebbitt. Když se Tal začal narovnávat, zašeptal mu do ucha: "Přines mi koláč. Jeden z těch koláčů z mandlové mouky a opilých pomerančů. A než se do toho dáš, vyměň si masku."

Tal přikývl.

"Ano, strýčku," řekl. "Za ten koláč - mohl bych dostat dvě dávky látky proti vodním pavoukům? Předem?"

o KAPITOLA o

PATNÁCT

Podle vzduchořas a s pomocí Gilliných rad našla Milla bez potíží vchod do topných tunelů. Gill s ní chtěla jít dál, ale Ledovanka ji poslala zpět a vyčkala, dokud neměla jistotu, že za ní Gill nepůjde. Milla jediná zná cestu topnými tunely, a tak tomu bude i nadále. Tal si určitě nepamatuje všechny ty ostré zátáčky a odbočky a je téměř jisté, že také ztratil tu miniaturní mapu vytesanou do kosti - i když tu je nepatrná možnost, že jim ji vzal Vrána, když je poprvé našel v bezvědomí.

Odris tiše následovala Millu topnými tunely a chovala se jako normální stín, jak jí Milla nařídila. Teď měla víc svobody než připoutaný duchostín, ale bylo pro ni značně obtížné, aby stále vypadala uhlazeně. Přirozené pro ni bylo být načechraná, a paže a nohy měla ve zvyku rozvlnit tak, že byly mnohem větší, než by měly být.

Milla ztlumila svůj slunokan, a tak Odris neměla dost světla, aby se cítila úplně dobře. To, aby vypadala jako přirozený stín, jí také znesnadňovalo lano, které si Milla omotala kolem hrudi, a výstroj a další pokrývky, jež nesla srolované v

batohu na zádech. Všechny ty předměty jí měnily siluetu a Odris ji musela neustále upravovat.

U kostry, kde spolu s Talem našla slunokam, o který se podělili, se Milla zastavila, sebrala lebku a kosti a zabalila je do pokrývky. Cítila, že je Vyvolenému za slunokam hodně zavázána. Vezme kosti s sebou a zemřelého pohřbí, jak je u Ledovanů zvykem - uloží ho do čistého sněhu a ledu na úbočí hory.

Když balila kostru do pokrývky, něco se ve světle zablesklo. Milla si na okamžik pomyslela, že je to další slunokam, uložený ke spánku.

Nebyl. Byl to umělý nehet, vyrobený z fialového křišťálu, jichž Vyvolení na Hradě používali veliké množství. Když si Milla nehet přidržela blíž, uviděla, že je posázen drobnými úlomky slunokamu. Ty nyní vytahovaly světlo z jejího kamene a vrhaly je v jiskřících proudech skrz nehet.

Nehet se dal nasadit. Aby dobře držel, byl opatřen tenkým křišťálovým proučkem jako prstýnek. Milla to zkusila. Chvilku jí byl volný, potom se však prouček stáhl. Snažila se jej sundat, ale nešlo to.

Pokřčila rameny. Další magie Vyvolených. Ještěže je nehet ostrý a může jí posloužit jako zbraň. Zvlášť když je odsouzena k tomu, aby se za ní pořád vznášel duchostín.

"Co je to?" zašeptala Odris.

"Nehet," řekla Milla. "A pamatuj si, až budeme venku, nesmíš promluvit. Může se tam ukrývat někdo z Ledovanů.

Kdyby ho napadlo, že jsi duchostín, bez váhání mě zabije - a já, než umřu, musím varovat babizny."

"Pořád ty řeči o smrti," řekla Odris. "Nenechám tě umřít, to přece víš, ne?"

"Babizny se s tebou vypořádají," přikře jí odpověděla Milla.

"Ehm," řekla Odris. "Uvidíme."

* * *

Hned před východem našla Milla svůj těžký kožešinový kabát - onen nový kabát, který dostala na Ztroskotané lodi.

Znovu si uspořádala výstroj, aby si jej mohla obléknout, a pod ním objevila Talův kabát. Když si na chlapce z Vyvolených vzpomněla, pocítila rozpak. Nebylo od ní slušné, že se odplížila bez rozloučení, a ještě k tomu od bratra, se kterým hledala slunokam, i když ji odsoudil k záhubě, když ji sebral její přirozený stín.

"To je Talův?" zeptala se Odris. "Víš, mám pocit, jako by mi scházel, stejně jako Adras. To je nezvyklé, ne? Ten pocit musí vycházet od tebe, protože já k němu nic necítím."

"Tak to není," vyhrkla Milla. "Tal pro mě vůbec není důležitý. A teď už buď zticha."

Když vylezly z tunelu, zasáhl Millu chlad. Milla nikdy nebyla tak dlouho v teple a teď jí mráz projel tak, až jí to vyrazilo dech. Musela se zastavit a udělat si dechová cvičení rovkir, aby se přestala třást. Naštěstí bylo počasí příjemné, alespoň podle měřítek Ledovanů. Vál silný a vytrvalý vítr a její slunokam jasně prozařoval neustávající tmu. Do světelného kruhu kolem ní se nedostal sníh, ledové kroupy ani déšť se sněhem.

Odris zjistila, že venku je ještě těžší zůstat přirozeným stínem. Vítr na ni pokřikoval, jako to dělal v Aeniru, lákal ji, aby se vznesla do vzduchu a létala s ním. Současně cítila, jak ji Millin hluboký otisk v ní samotné k ledovanské dívce připoutává. Tomu, že se duchostín dokázal lépe ovládnout, jistě také napomohlo Millino dýchání rovkir.

Mille trvalo jen chvíli, než vybalila lebku a kosti rozhodila do temné prázdnoty. Při troše štěstí, pomyslela si, je někdo užitek, třeba je rozdrť nebo si jimi vystele pelech.

Přímě pod vchodem do topných tunelů stála pyramida Imrir z modrého křišťálu a za ní zela v cestě průrva. Když tehdy s Talem kráčeli nahoru, přeskočili ji. Teď stála Milla na jejím okraji a dívala se dolů do tmy.

Uvažovala o tom, že skočí na druhou stranu. Bude to výhoda, nebo ne, když Odris poleť nad ní? Neměla by využívat svůj nepřirozený stín. Jenže její povinností je co nejrychleji dostat slunokam zpět ke klanu a varovat babizny před ohrožením Závoje.

Udělala jsem chybu, když jsem před povinností dala přednost tomu, co mě lákalo, pomyslela si.

Odris jí však pomůže.

"Chci, abys mě přenesla na druhou stranu," řekla Milla a zvedla paže.

"Budu potřebovat víc světla," odpověděla Odris. "A rozběh."

Milla přikývla a začala ustupovat. Přitom se soustředila na slunokam. Už se v jeho ovládání zlepšila, ale pořád byla pomalejší než Tal. Kámen se pomalu rozjasňoval, světelný kruh kolem ní se zvětšoval. Odris vyletěla do vzduchu a rozprostřela se v načechnutý stínový oblak, který se kolébal tu ve světle, tu mimo světlo, protože jí povíval vítr.

Milla opět zvedla paže.

Sotva ji Odris uchopila, obě dvě vyděsilo strašlivé, pronikavé zavytí. Jakési obrovité, okřídlené zvíře se vrhlo dolů a zařalo drápy do duchostínu a málem i do Milly. Odris se však nepřestala kolébavě pohybovat dál a dál.

"Perawl!" vykřikla Milla, ale Odris ji držela tak pevně, že nemohla ani vytáhnout nůž, natož aby se otočila a bodla. Byla úplně bezmocná. A to je napadl jeden z nejnebezpečnějších predátorů na ledě a nad ledem.

o KAPITOLA o

ŠESTNÁCT

Tala překvapilo, jak se Hrad v den Nanebevstoupení změnil. Protože všichni Vyvolení odešli ulehnout do svých přibytků a přemístit své duchy do Aeniru a s nimi odešly i jejich duchostíny, patřil Hrad z velké části Podnárodu. Ten se choval tajuplně a stále se pohyboval po chodbách. Tal si nemohl pomoci a myslel na to, co by za normálních okolností dělal on. Byl by doma u své rodiny, ležel by na posteli se speciálně vyšívanou pokrývkou a čekal by, až se nad něho postaví otec se slunokamem, aby ho vedl, když bude přecházet do jiného světa.

Nikdy se necítil tak osamělý.

Bylo zvláštní vidět všude kolem tolik příslušníků Podnároda. Nynější mimořádnou dobu využívali k horečné činnosti.

Pustili se do všech větších a nezbytných prací - do údržby, oprav a stavění - které nemohli dělat, když byli Vyvolení čili jako rybičky.

I dole na úrovni Podnároda Sedm, kde se Tal a Vrána zastavili a nasadili si na záda rozprašovače jedu proti švábům, vládl nečekaný ruch kvůli přípravám na nejrůznější práce. Skladníci Podnároda vydávali nekonečnému zástupu mužů a žen nářadí, barvy, stavební dříví, šrouby, kartáče, mopy, náhradní trubky, armatury a další věci všeho druhu.

Jak říkal Vrána, tento Podnárod - nazval jej Spokojenci - je podle všeho posedlý touhou pustit se do práce. Tal by spíš předpokládal, že nepřítomnosti Vyvolených a jejich cesty do Aeniru využijí k odpočinku. Něco takového tu však nebylo ani v náznaku. Spokojenci se naplno soustředili na své úkoly.

Nasadili si masky a Tal si všiml, že se jim každý zdaleka vyhýbá. Vrána si z jedu nic nedělal, zato ostatní lidé Podnároda měli strach se hubičů jeskynních švábů třeba jen dotknout. Zřejmě proto, že je to uvádělo do rozpaků, se na ně ani nepodívali.

Bylo to vlastně dobře, protože Adrasovi se nedařilo vypadat jako přirozený stín. Věčně byl trochu pozadu a když třeba Tal zabočil za roh, jeho stín šel ještě chvíli rovně, potom se najednou vylekal a honem honem to napravit. Zatím si toho nikdo nevšiml, ale Tal kvůli tomu silně znervózňel.

Pokud se však zdržovali dál od běžných komnat nebo od císařských předpokojů, kde spali Vyvolení a kde je střežily jejich duchostíny, nemuseli se bát, že je někdo pozná.

Trvalo jim téměř celý den, než vystoupali z úrovně Podnároda Sedm na nejvyšší úroveň Červených, odkud mohli začít šplhat na Červenou věž, i když se tam dalo dostat také z některé z vyšších barevných úrovní. Normálně by stoupaní po schodech a rampách Talovi zabralo necelou hodinu, jenže se museli neustále zastavovat a lézt do odpadních rour a jiných zastrčených míst a rozprašovat jed na šváby.

Po chvíli si Tal všiml, že ho Vrána při rozprašování pozoruje, téměř jako by čekal, že se něco stane. Tal ho sledoval také, dbalý Ebbittovy rady, aby si masku od Vrány vyměnil. Nebyl si však jistý, jestli se jedná jen o Ebbittovo pověstné podivínství, nebo jestli prastrýc čeká, že mu Vrána vybere vadnou.

Jisté je, že nyní se k Talovi chová přátelsky. Slovní útoky z předchozího dne jsou tytam a promluví jen tehdy, když Talovi radí, jak má rozprašovat nebo kterak se má chovat jako příslušník Podnároda. Možná ho Vrána pozoruje jen proto, aby se ujistil, že je všechno, jak má být. Třeba nečeká na to, až náhle umře na otravu jedem.

Ať tak či tak, Tal se s tím neuměl smířit a rozhodl se, že bude opatrný.

Předpokládal, že z Nejvyšší červené společenské místnosti, ohromné komnaty, jež jindy bývá plná Vyvolených Červeného řádu, kteří si přišli popovídat s ostatními, povede jednak schodiště do místnosti v základech Červené věže, jednak úzká cesta ven a kolem její základny.

Když Tal předtím vystupoval na Červenou věž, začal výš, na podobné cestě na Oranžových úrovních, pak sešplhal dolů a přešel na druhou stranu na Červenou cestu. Teprve odtud zahájil vlastní ztěž Červené věže.

I když dosud v Nejvyšší červené společenské místnosti nebyl, byl si jistý, že rozmístění bude stejné jako v té Oranžové. Když si potom ohromnou komnatu prohlédl, ujistil se, že se opravu nemýlil. Vybavení měla jiné - na rozdíl od křišťálových křesel v Oranžové společenské místnosti zde byla řada nízkých pohovek potažených zářivě červenou látkou - ale schodiště bylo ve stejném rohu. Nebylo široké víc než dva sáhy, nemělo zábradlí a prudce stoupalo vysoko ke stropu. Tal usoudil, že stejně jako schodiště v Oranžové společenské místnosti ani toto téměř nikdo nepoužíval.

"Tady je," řekl Vránovi a ukázal na ně.

"Dobrá," řekl Vrána. Rozhlédl se, aby se ujistil, že komnata je opravdu prázdná. Pak setřepal ze zad rozprašovač a opatrně jej nastojato opřel o jednu z pohovek. Tal udělal totéž a potom oba vycouvali pryč.

"Až si sundáš rukavice, nedotýkej se jich," poučil ho Vrána. Ukázal Talovi, jak je má uvolnit a setřást. Aby se mu nestalo, že sundá jednu a pak si bude lámat hlavu, co dělat s druhou.

Zbavili se rukavic, opět poodstoupili, kopnutím shodili dřeváky a svlékli vnější roucha. Lehčí roucha pod nimi měli prosáklá potem. Oba chlapci měli nože v pochvě na šerpě a Tal měl na prstě viditelně navlečený prsten se slunokamem. Kdyby je uviděl někdo z Vyvolených nebo jejich duchostínů, okamžitě by poznal, že jsou nepřátelé.

"Můžu už konečně přestat dělat ten pitomý obyčejný stín?" zanařikal Adras, když zamířili ke schodům. Když duchostín mluvil, zvedal hlavu nahoru, ačkoli jinak dodržoval základní Talovu siluetu. Vypadalo to zvláštně - jako by se Talův stín sám od sebe vlnil.

"Až budeme venku," slíbil Tal.

Když stoupali po schodech, Vrána zničehonic položil Talovi několik otázek týkajících se Hlavních kamenů.

"Vyprávěl ti někdy otec, jak ty Hlavní kameny fungují?" zeptal se v polovině cesty nahoru.

"Ne," odpověděl Tal. Zase ho začala bolet noha. Schodiště bylo strmé a snadno se na něm dalo spadnout. Potřeboval se plně soustředit.

"Pokud vím, práce strážce se předává dál v rodině. Třeba se o tom zmínil."

Tal pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

"A co ta zmínka starého Jarnila, že se nedají přesunout? Myslíš, že má pravdu?"

"Nevím." Byli téměř nahoře. Dveře budou nejspíš zamčeny, ale Tal může zámek roztavit slunokamem. Kdysi ukradl klíč k Oranžovým dveřím, ale už jej dávno ztratil.

"Přece je tam musí někdo dát," zamumlal Vrána. "Vsadím se, že se přemísťovat můžou. Měli bychom si nějaký odnést. Mohl by se hodit."

Tal si ho nevšímal. Zastavil se, aby zadržel dech, a zkusil otevřít dveře.

Kdyby byly zavřené zevnitř na závoru, dala by se poměrně snadno uvolnit. Tal se natáhl a zkusil to znovu. Byly zamčené.

"Otevřu je," řekl Vrána, zatímco Tal si pozorně prohlížel zámek a otvor mezi dveřmi a rámem. "Pust' mě k nim."

Z nedočkavosti na Tala zlehka zatlačil. Tal se chytil železného očka, které drželo závoru, ale pádu ze schodů nezabránil. Padal dlouho, tak dlouho, že se mohl potlouct k smrti. A Adrase ani nenapadlo, aby ho zachytil. Zdálo se však, že to byla náhoda. "Sakra, promiň," řekl Vrána. Vytáhl z kapsy v rukávu svazek klíčů a jeden z nich vsunul do zámku. Tal sjel ještě o několik schodů níž. Vrána zasunul do zámku tenký kovový proužek a potom jím i klíčem otočil. Zámek cvakl a dveře se otevřely. Světlo ze slunokamů v komnatě pronikalo do venkovního prostoru, ale tma za dveřmi je pohlcovala. Dovnitř začal fičet mrazivý vítr, lomcoval dveřmi, čečral chlapcům vlasy a štipal je do tváří a do očí. Vrána strnul. Stál se svazkem klíčů v ruce a upřeně hleděl do věčné noci za úzkou stezkou. "Vítej v Temném světě," řekl Tal.

o KAPITOLA o SEDMNÁCT

Perawl znovu zavěštl a v ohromných pařátech si odnášel kořist. Odris se ke své směle zpevnila, aby se jí Milla mohla držet, a tak mohutné kožovité zvíře mohlo v letu její stínově snadno uchopit.

"Au!" vykřikla Odris. "Au! Au! Au!"

Perawl jí nemohl vážně ublížit, ale jeho pařáty jí drásaly tělo, a to bolelo.

"Pust' mě!" křičela Milla. "Hned mě pust'!"

Zatím byly nad cestou, ale perawl se mohl kdykoli rozletět do otevřeného prostoru.

Odris ji poslechla, ale poněkud opožděně. Milla pod sebou uviděla průrvu v cestě, hlubokou trhlinu, kterou posledně musela přeskóčit. Udělala zoufalý prudký pohyb a na poslední chvíli se jí podařilo stisknout malíček Odrisiny levé ruky.

Když se Milla zhoupla pod duchostínem, začal se jeho malíček natahovat, až se protáhl v dlouhé lano tmy. Perawl bil mohutnými křídly a nesl Odris výš a výš.

Milla se soustředila na slunokam, bleskurychle jej leštila a zároveň vykřikovala vysokým hlasem. Perawlové nesnášejí jasné světlo ani hlasité, vysoké zvuky. Nemají zrak a sluch jako normální zvířata.

Perawl překvapeně zaskřehotal a zabral křídly, aby honem odletěl. Jenže měl pařáty zaryté do Odris a ta se nemohla udělat nehmotnou tak, aby zároveň zůstal její prst pevný.

Milla sjížděla níž a níž. Prst duchostínu byl stále tenčí, už ji páli, jak se třel o rukavice, a jí nezbylo než se naposled zhoupnout a pustit se.

Odris se okamžitě ztenčila a projela perawlovými pařáty jako voda. Byla však už vysoko nad Millou. Zhlédla jen padající světlo a potom nastala tma.

Beze světla Odris okamžitě zeslábla. Uvolnila se z pařátů, ale neměla sílu letět. Padala střemhlav rovnou dolů, skvrna beztvářého stínu, nerozeznatelná ve tmě.

Milla minula průrvu v cestě o několik sáhů, dopadla však tvrdě. Chtěla vstát, ale vítr ji srazil k zemi. Dokázala se jen přikřčit. Z dálky zaslechla skřehotání perawla, ale po Odris nebylo ani stopy.

Přesto svůj duchostín cítila. Spojení mezi nimi bylo silné. Milla se soustředěně nadechla a snažila se přijít na to, odkud ten pocit plyne.

Přicházel ve vlnách, strašlivý, bolestivý vjem doprovázený pocity slabosti a návalů do žaludku. Milla se otáčela kolem dokola, aby určila směr. Po několika otočkách jí bylo jasné, že se Odris nachází na cestě, ale hodně daleko.

Milla také cítila, že duchostín beze světla dlouho nevydrží. Odris jako by se ztrácela, a jak slábla její síla, slábla i Milla. Ledovanka se přinutila vstát a vydala se dolů. Silně tu páchl ghalt, roztavený kámen, použitý při stavbě cesty. Nasála vzduch prosycený pachem a okamžitě zalitovala, že ztratila obličejovou masku. Pak se dala do lehkého klusu, mnohem rychlejšího, než když se s Talem dostávali nahoru.

Běžela tak rychle, že riskovala pád, a s každým nadechnutím cítila, jak Odris slábne. Když se k ní nedostane včas, aby jí poskytla světlo, duchostín zemře - a Millu vezme s sebou.

To se nesmí stát, dokud nepředám zprávy babiznám, pomyslela si Milla.

Musí se k babiznám dostat.

Zasáhla ji další vlna žaludeční nevolnosti a slabosti. Zachvěla se. Byl to důvěrně známý pocit, jako když z těla odtéká krev. Mimoděk si přidržela ruku v pase na jizvě po merwinově rohu, jako by zastavovala krvácení. Rána však byla zahojená.

Rázně zrychlila krok, přeskakovala sněhem zaváté kameny a nepravdělné kusy ledu. Současně začala dýchat podle desátého a konečného stupně rovkir. Pochodu smrti.

Tento stupeň byl poslední možností a ovládalo jej jen málo Ledovanů. Pochod smrti jí umožní jít dál, dokud nesplní svůj úkol, bez ohledu na to, jak je zraněná nebo vyčerpaná.

Pak zemře.

Jak byla ztracena v desátém stupni dýchání, nevnímala pády a necítila, jak jí přibývají modřiny a škrábance, jen stále běžela dál a dál. Svět se jí zúžil na dýchání a pocitové propojení s Odris, která se pomalu ztrácela.

Odris nejdřív ucítila světlo a pak uviděla Millu. Začala se vracet z míst, kde už neměla žádné myšlenky, žádné pocity. V jednu chvíli padala od perawla, v další už ležela roztažená na sněhu. Jak se Milla se slunokamem přibližovala, cítila, že se jí vrací tělo. Její stínově, dosud rozprostřené kdesi daleko do plochy o rozloze mnoha sáhů, přiteklo zpět jako příliv. Když dorazila Milla k Odris, nezůstala stát. Jen se na okamžik zastavila a natáhla k ní ruku. Odris ji pevně uchopila - a pak už neměla ani možnost vykřiknout pozdrav, protože se Milla okamžitě rozběhla dál a Odris táhla za sebou.

"Zpomal!" zaječela Odris, když Milla náhle upadla na skalním převisu a málem přepadla přes okraj. "Ještě se ti něco stane!"

Milla nereagovala. Vstala a pokračovala v běhu.

Odris vzlétla a otočila hlavu, aby si ji prohlédla. Milla měla strnulé oči a plálo v nich podivné světlo od slunokamu, jenž jí jasně zářil v dlani.

"To se mi nelíbí," zaskučela Odris. "Co je ti?"

Nedostala odpověď, ale v hlavě se jí najednou ozvalo, na co Milla myslí.

Ztroskotaná loď a Matka Babizna. Ztroskotaná loď a Matka Babizna.

Nyní se cesta vinula dolů v ostrých zatáčkách. Milla místo toho, aby pokračovala serpentinami, padla na bok a klouzala třicet nebo čtyřicet sáhů po sněhu, ledu a kamení.

"Ne, ne, ne!" vykřikla Odris. Načechrala se nad Millu a nadzvedla ji, a tak se Milla místo klouzání řítila dolů volným pádem. To jí však jen dodalo odvahy. Znovu odbočila z cesty a vrhla se ze skály rovnou do prostoru.

"Přestaň!" vykřikla Odris a honem se roztáhla tak, aby mohly co nejbezpečněji plachtit. Všechnu sílu musela napřít proti větru, protože hrozilo, že jimi udeří o skálu. "Ach! Millo!"

Ztroskotaná loď a Matka Babizna...

o KAPITOLA o

OSMNÁCT

Tal a Vrána stáli vysoko na úzké cestě kolem Hradu. Nad Talem se vznášel Adras a vysoko nad nimi se tyčila mohutná Červená věž. Ze spousty oken a otvorů tryskaly paprsky všech odstínů červené a vytvářely na obloze složitý obrazec. Za Červenou bylo dalších šest věží, vyšších a vyšších, a každá také vrhala světlo do tmy.

Dole pod nimi se třípytila světla vycházející z hlavní části Hradu. Avšak ani všechny tento jas neobstál proti nekonečné tmě světa nad nimi. Nad tímto světem ležel tíživý Závoj a světlo sedmi věží a Hradu dokázalo prozářit jen jeho nepatrnou část.

"Nenapadlo mě, že bude taková zima," zašeptal Vrána, když se zadíval do tmy. "Nebo tak..."

Hlas se mu vytratil. Pak s námahou stočil pohled a zadíval se nahoru na Červenou věž, kam budou za chvíli šplhat.

Tal si už před chvílí všiml, že z věže trčí bodce, chrliče a kamenné ozdoby, které se dají využít jako úchyty pro ruce a oporky pro nohy. Ani tak to nebude jednoduchý výstup, a rozhodně se jim nezdaří, když nebudou mít ochranu před zimou.

Tal se chvíli soustředil na slunokam a vzápětí mu z něj do paže a pak do celého těla začalo proudit teplo.

"Máš taky slunokam, že?" zeptal se opatrně Vrány. Stále si nebyl jistý, zda jej někdo z Podnároda může vlastnit. "Viš, jak se jím zahřát?"

"Nejen to," odpověděl Vrána. Vytáhl vysakovací nůž, vystřelil čepel a otevřel jí tenký poklop na hrušce meče. Uvnitř měl ukrytý slunokam. Soustředil se na něj a slunokam se za chvíli rozzářil.

"Ach," řekl Vrána. "To už je lepší. Chceš jít první, nebo mám jít já?"

"Jdi první," řekl Tal ostrážitě. "Bude trvat několik hodin, než se dostaneme k Závoji. Dej si pozor na okna. Některá jsou otevřená a můžou tam být duchostíny."

Tal si uvědomoval, jaké nebezpečí jim hrozí. Moc dobře si pamatoval svůj první výstup a to, jak se zmocnili jeho bratra Grefa právě takovým oknem.

Dnes mu to připadalo neskutečně dávno, ale stalo se to sotva před šesti týdny. Toho dne se mu změnil celý život, a rozhodně ne k dobrému. Proto nyní doufal, že tento výstup bude znamenat obrat.

Ještě že tentokrát mám slunokam, pomyslel si. Pohlédl na Adrase, který se pohupoval nad ním. Na svůj vlastní duchostín.

Ještě jednou si připomněl první výstup. Je pravděpodobné, že tam pořád bude duchostín, jenž ho shodil. Při troše štěstí bude střežit tělo, zatímco jeho pán nebo paní bude v Aeniru.

Říkal si Hlídač.

Vrána začal šplhat a svižně se vytáhl na široká záda prvního chrliče. Tal ho nechal vpředu a přemýšlel o Hlídačovi.

Možná je to svobodný stín...

"Jdeš?" zeptal se Vrána. Byl už dobrých dvacet sáhů nad ním.

"Jo!" zavolal Tal. Začal šplhat, pak se ale zastavil a tiše promluvil k Adrasovi.

"Adrasi, dávej pozor a slib mi, že mě chytíš, kdybych uklouzl."

"Ovšem," odpověděl Adras. "A co támhleten? Toho mám taky chytat?"

Tal zaváhal.

"Ano," řekl nakonec. "Ale nejdřív se ujisti, že jsem opravdu v bezpečí."

* * *

Výstup byl rychlejší, než když jej dělal poprvé. Vrána byl rychlý a Tal si nyní připadal o dost silnější a jistější. Dostat se k Závoji jim trvalo jenom hodinu.

Tal se už už chystal na Vránu zavolat, aby se zastavil, protože zamířil do neproniknutelné vrstvy naprosté tmy. Vrána však ustal sám od sebe. Přikrčil se na hlavě chrliče, pomalu zvedl ruku a díval se, jak zmizela v Závoji. Najednou jako by měl místo ruky jenom pahýl. Pokusil se slunokamem prozářit Závoj, ale světlo se prostě zastavilo, když narazilo na bariéru tmy.

"To vypadá zajímavě," řekl Vrána. Nedokázal potlačit zachvění a stáhl ruku zpět. "Co je tam nahoře nad Závojem?"

"Sluneční světlo," řekl Tal. "A možná tam je duchostín. Veliký duchostín. Říká si Hlídač."

"On s tebou mluvil?" zeptal se Vrána. "Není to neobvyklé?"
"Je," odpověděl Tal. Nezmínil se o svém podezření, že Hlídač je svobodný duchostín.
"Hm, jak se dostaneme skrz ten Závoj? Nebo je to tajemství... nějaké tajemství Vyvolených?"
Když vyslovoval 'Vyvolených', nedokázal potlačit ironii.
"Pokud vím, tak ne," odpověděl Tal. "Musíme jím jen rychle projít. Půjdu první, jestli chceš."
"Dobrý nápad," odpověděl Vrána. "Taky můžeš s tím Hlídačem jednat. Mně nevadí, když se budu jen dívat."
"Doufám, že mi pomůžeš," řekl Tal rychle. "Jsme v tom spolu."
Dosud si nebyl úplně jistý tím, co Vrána vlastně zamýšlí. Bere to jenom jako legraci?
"Adrasi, zůstaň raději blízko mě," nařídil, když se dostal blíž k Závoji. "Popadni mě za šerpu a pevně se jí drž. Uvnitř Závoje se ti asi... nebude líbit."
"Proč?" zeptal se Adras. Připlachtil blíž a dvěma načechnutými prsty se zahákl za Talovu modrou šerpu.
"Je tam úplná tma," řekl Tal. "Taková tma, že máš pocit, že už nikdy neuvidíš světlo."
Adras mlčel. Tal cítil, jak zápasí s představou naprosté tmy. Nepochybně to přesahovalo jeho fantazii.
"Počkej minutu nebo dvě a pak se vydej za mnou," řekl Tal Vránovi. "Co nejrychleji prošplhej skrz Závoj. Pomůže ti, když se předtím pořádně nadechneš."
"Proč?" zeptal se Vrána.
"Posledně jsem nemohl dýchat," vysvětloval Tal. "Nejsem si jistý, jestli to v Závoji vůbec jde."
Vrána zvedl obočí, jako by Talovi tak úplně nevěřil. Neřekl však nic.
Tal natáhl ruku a vnořil ji do Závoje. Potom druhou. Díval se, jak mu mizí. Chvilí měl pocit, že se mu doopravdy ztratily. Zahýbal tedy prsty. Ucítil, že se má čím přidržovat.
"Pevně se chyt'!" pronesl. Pak se zhluboka nadechl a vytáhl se nahoru.
Do Závoje. Do tmy.

o KAPITOLA o DEVATENÁCT

Sestup z Hory Světla byl dlouhý. Odris celou cestu dolů neustále vykřikovala, jako by chtěla zahnat prudké závany větru a navíc náhlý výron lávy, k němuž podle ní muselo dojít.
Přinejmenším dvacet sáhů se ploužily hlubokým sněhem a zanechávaly v něm zřetelné stopy, až nakonec dorazily na úpatí.
Milla se okanzitě připravila k běhu. Odris ji pokusila zadržet.
"Millo! Nač ten spěch?"
Milla neodpověděla a začala Odris vláčet za sebou sněhem.
"Millo!" zkusila to Odris znovu. Tentokrát natáhla ruku a pleskla Ledovanku po tváři.
"Pust' mě," řekla Milla podivně bezbarvým hlasem a dál vláčela duchostín sněhem. "Musím na Ztroskotanou loď."
"Tobě vážně něco je," odvětila Odris. Pořád dívku držela a teď natáhla krk, aby se na ni znovu podívala. Milla podivně dýchala. Nozdry se jí stahovaly, jako by byla zhypnotizovaná.
Odris se právě chystala stisknout jí nos, když vtom kdosi vykřikl její jméno.
"Millo!"
Odris se otočila a honem předstírala, že je přirozený stín, ale bylo pozdě. Deset sáhů od nich stála ve sněhu Ledovanka, lyže již měla sundané a v ruce držela nůž.
"Odpornost!"
Ledovanka skočila a Milla se u krku zablýskl nůž. Milla však uhnula. Nůž jí zajel do ramene a rozřízl kůžešinu i kůži pod ní.
"Ke mně!" zvolala Ledovanka. Ano, je to žena, uvědomila si Odris. Skrze vnitřní spojení s Millou cítila, jak jí do podvědomí proniklo její jméno.
Arla. Matka ochránkyně.
Ze tmy nedaleko odtud se ozval pokřik.
Arla Millu opět udeřila, ale dívka ránu odblokovala a přehodila Arlu přes rameno. Matka ochránkyně udělala salto a dopadla na nohy. Zkroutila Mille ruku a znehybnila ji.
"Musím se dostat k lodi, k babiznám," řekla Milla tím podivným monotónním hlasem. "Ke Ztroskotané lodi, k Matce Babizně."
"Nikdy!" vyhrkla Arla. "Otroku stínů!"
Nastala další bleskurychlá výměna ran. Arla Millu sekla do stehna, Milla na to však nereagovala. Když se Arla otočila, aby opět zaútočila, Odris zahlédla, že je Matka ochránkyně zraněna na tváři, z níž jí Milla úderem srazila obličejovou masku.
"Přestaňte!" zařvala Odris. Vřítla se mezi ně a pevně je uchopila za krk, jednou rukou Arlu, druhou Millu. "S Millou se něco děje. Potřebuje pomoc, ne zabít."
"Ke mně!" vykřikla opět Arla. "Odpornost!"
Milla mlčela, ale prudce vyrazila zdánlivě prázdnou levičkou. Podivný nehet na ruce se najednou protáhl a prosekl Arle brnění i kůžešinu.
Arla se zdušila uprostřed křiku. Odris ji pustila a odtáhla Millu zpátky.
Matka ochránkyně se za ní pokusila vyrazit. Vytáhla nůž. Podařilo se jí však ujit jen tři čtyři kroky a pak se zhroutila. Prýštila z ní tmavá krev, úplně tmavá na čistém bílém sněhu.

"Ke mně!" vykřikla Odris a docela obstojně napodobila Arlin hlas. Pak Millu pustila. Dívka se okamžitě dala do běhu a zmizela.

Odris vyrazila za ní a strachy si tiskla své stínové ruce. Napadlo ji, že snad Millinu mysl změnila zima a tma. Jistě, její mysl byla tady, blokovala ji však silná vrstva utkvělé myšlenky, znovu a znovu, donekonečna opakované.

Ztroskotaná loď a Matka Babizna.

Ze tmy se vynořila další Panna ochránkyně a řítila se k Mille. Odris se rozehnala dopředu a dala jí herdu, aby ji odklidila, než Milla udělá něco horšího.

Panna ochránkyně něco vykřikla. Byla to slova, která Odris neznala. Výkřik se rozlehl kolem dokola, daleko do tmy. V kruhu kolem nich se objevily nepatrné záblesky a pak v prostoru náhle vybuchlo zelené světlo. Bylo by to tak krásné, kdyby nešlo o signál...

Za okamžik se ozvaly hluboké tóny trubky. Zněly tak naléhavě, jako by na nich závisel život. Varovný zvuk.

Milla běžela dál tvrdým sněhem a po drsném ledě. Vypadalo to, jako by jenom lehce klouzala, kolem ní se třepotalo jasné, zlatavé světlo slunokamu a u boku jí vlál duchostín v plné velikosti a tvaru Hřmotného Pastýře.

Ze Ztroskotané lodi se vyřítily Panny ochránkyně spolu s Matkou ochránkyní, neboť uslyšely alarm a viděly někoho běžet z kopce dolů. Neviděly však Millu, nýbrž přízračně osvětlené monstrum nasáklé krví a doprovázené tmavým zvířecím stínem.

"Připravte si kopí!" vykřikla Matka ochránkyně, jež jim velela. "Čekejte! Ještě neházejte!"

Milla se přibližovala. Také Odris na ni křičela, ať se zastaví. Její křik však měl za následek jen to, že spolu s Millou vypadaly ještě děsivěji a nebezpečněji.

"Připravte se!" vykřikla Matka ochránkyně. Když se za okamžik světlo z Millina slunokamu rozlilo po první řadě Panen ochránek, velitelka spustila paži a zvolala:

"A do ní!"

o KAPITOLA o DVACET

Tala tlačila dolů tma a byla tak těžká, až se mu tajil dech. Zápolil s ní a namáhavě stoupal vzhůru. Nahmatal další úchyt, potom se od něj odrazil a dostal se na světlo.

Ještě včas mu došlo, že musí zavřít oči, a tak ho jas neoslepil. Jen ucítil pod víčky příjemný barevný záblesk a nečekané teplo na tváři.

Pomalou otevřel oči a vylezl ze Závoje celý. Ze zdi trčela dlouhá bronzová tyč a on si na ni obkročmo sedl.

Adras se stále držel jeho šerpy. Když se duchostín dostal na slunce, přestal prudce oddechovat, protáhl se a začal si vychutnávat náhlý příval energie.

"Slunce a obloha mi scházely," zaburácel přehnaně nahlas a vyrušil Tala z jeho opojení. "Podívej, támhle jsou mraky!"

Opravdu tam bylo hodně mraků. Blížil se večer a na obzoru je rudě prozařovalo nízko položené slunce.

Tal se na mraky neřádkoval dlouho. Potřeboval si pečlivě prohlédnout věž tyčící se nad ním. Nebyly na ní už žádné chrliče ani kamenné ozdoby, jen dlouhé bronzové tyče, pod nimiž visely zlaté sítě. Sítě, v nichž ležely slunokamy nováčků, aenirské drahokamy, které nad Závojem pomalu pohlcovaly energii a světlo.

Ty ho však teď nezajímaly. Hledal Hlídače.

Kousek nad ním vystupoval ze zdi balkon. Právě na něm viděl Hlídače naposled. Ted' však byl prázdný. Dokonce ani o něco výš na stezce nebylo vidět žádný pohyb.

Tal se podíval dolů na Závoj. Bylo zvláštní vidět, jak se rozprostírá po celé obloze. Vypadal jako pevná, tmavá zem, z níž se k nebi tyčí Červená věž. Kdyby nevěděl, co to je, nikdy by nevěřil, že se pod ním ukrývá celý svět.

V tu chvíli se ze Závoje vynořila dlaň s prsty zoufale hledajícími úchyt. Tal vyděšeně vyskočil. Následovala paže, zdánlivě nepatřící k žádnému tělu, a pak Závoj prorazila Vránova hlava.

Jeho tvář vyjadřovala nesmírné překvapení. Tal ho totiž zapomněl varovat před sluncem.

Vrána vykřikl a rychle si jednou rukou zakryl oči. Druhá ruka mu vyklouzla z úchytu. Prsty se zoufale zmítaly ve vzduchu, jak se ho snažil znovu nahmatat, a tělo se mu nebezpečně prohnulo dozadu.

Tal natáhl ruku a pevně Vránu uchopil za zápěstí. Vrána mu ji sevřel nečekaně velkou, panickou silou.

Bylo však příliš pozdě. Vrána už ztratil rovnováhu a padal. Tal se mu snažil vysmeknout, sám podlehl panice, ale Vrána se ho držel pevně.

Potom Talovi selhaly síly a úchyt mu vyklouzl z ruky.

Napřáhl druhou paži a začal volat na pomoc Adrase, ale to už spolu s Vránou zapadl do Závoje.

Ve tmě zůstali pouhý zlomek vteřiny. Tal ucítil, že mu Adras při své ukvapenosti opět vymkl rameno. Pak ho vytáhl nahoru na světlo. Spolu s ním táhl i Vránu. Než však po Vránovi sáhl a začal ho zvedat, málem Talovi vyhodil z kloubní jamky i druhou paži.

Oba je položil vedle sebe na bronzovou tyč. Seděli tam, jako přátelé, kteří se po dlouhé době opět shledali. Trvalo několik vteřin, než promluvili.

"Měls mě varovat!" zasyčel Vrána a stále mhouřil oči před sluncem. "Je tak ostré!"

"Západ slunce," zamumlal Tal na svou obranu. "To ještě zdaleka není tak jasné jako ve dne. A já jsem ti říkal, že tady svítí slunce."

Vrána něco nadurděně zamumlal, Tal mu ale nerozuměl. Ostražitě se na chlapce ze Svobodného národa zadíval.

Přinejmenším v tomhle měla Milla pravdu, pomyslel si. Vůbec se nedá poznat, co si Vrána vlastně myslí.

"Hm," řekl Vrána konečně. "Řekněme, že je to jedna jedna, co?"

"Co je jedna jedna?" zeptal se zmatený Tal.

Vrána se na něho pohrdavě podíval. "Nedělej, že nechápeš. Od koho ses to naučil? Od Ebbitta?"

"Nevím, o čem mluvíš," řekl Tal.

"Jasně," zavrčel Vrána. "Říkej si, co chceš. Od téhle chvíle si budeme jenom pomáhat, jo?"

"Myslel jsem, že to tak už je. Právě o to mi jde."

Vrána zavrčel. Pořád jednou rukou svíral tyč a teď si druhou zaclonil oči a podíval se nahoru.

"Tma!" pronesl. "Co je tamto?"

Tal pohlédl nad sebe a zaúpěl. Nebylo pochyb, že se přes balkon sune Hlídač.

Tal nevěděl, jakým tvorem je v Aeniru. Hlídač měl obrovitou, bizarní hlavu se spoustou očí a širokou tlamou, plnou stovek drobných, jako jehel ostrých zubů. Za ní se vlnilo dlouhé hadovité tělo.

Byl větší než Adras.

"Nehleďte poklady slunce," odříkal monotónně duchostín, když se odplazil na balkon. Měl vysoký, vřiskavý hlas, který se nedal poslouchat. "Jsem Hlídač a nikdo tudy nesmí projít, kromě těch, kdo znají Slova."

Tal se na něho pozorně zadíval. Čekal, že ho každou chvíli zachvátí panický strach, který cítil při svém posledním setkání s Hlídačem. Ke svému údivu však zůstal klidný. Už držel ruku nahoře, slunokam začal červeně zářit a on instinktivně připravoval Červený paprsek destrukce.

"Adrasi, ustup stranou!" nařídil klidným hlasem. "Vráno, jestli s ním chceš něco dělat, je tvůj!"

"Udělám, jen co se ke mně víc přiblíží," řekl Vrána a začal něco vytahovat z váčku na opasku. Tal byl příliš zaujatý Hlídačem, než aby zjistil, co to je.

Hlídač dopadl na tyč nad nimi, ovinul se kolem ní, natáhl hlavu dolů a chystal se k dalšímu skoku - přímo na Tala.

Tal se dál soustředil na slunokam. Plnil jej zlostí a vztekem, a červený paprsek byl stále tmavší a silnější a rychleji a rychleji kroužil v hlubinách kamene.

Když Hlídač otevřel široká ústa a napjal se ke skoku, Tal napřáhl ruku a uvolnil energii shromážděnou v slunokamu.

Červený paprsek, tak jasný, že se na něj nedalo podívat, vystřelil jako světelné kopí a probodl Hlídačovi hlavu. Ze zadní části lebky vytryskly kapky stínu. Hlídač zařval bolestí a překvapením a znovu se stočil.

Talova úleva byla tatam, když uviděl, jak se kapičky stínu odrazily od bronzové tyče a od stěny věže a vletěly zpátky do Hlídače. V několika vtečinách se díra provrtaná červeným paprskem uzavřela a Hlídač byl opět připraven ke skoku.

"Tudy nesmí nikdo projít!" zasyčel.

"Můžeš něco udělat, aby to sklaplo?" zařval Vrána. Nemusel křičet, ale Tal pochopil, proč to Vrána dělá.

"Ne... ano... co já vím!" vykřikl také. "Adrasi, popadni HO!"

Právě na to Adras čekal. Vyrazil bojový pokřik a vyslal do Hlídače dva světelné blesky. Vytryskly další kapky stínu, a pak byl najednou Adras na něm a pevně, jako medvěd ho svíral mohutnými pažemi. Hlídačovo hadí tělo se však bleskurychle ovinulo kolem Adrase a začalo ho škrtit.

Potom se sklonila odporná hlava a kousla Adrase do ramene. Adras zakvílel a kousnutí Hlídačovi oplatil.

"Ještě se na můj vkus hýbá až moc!" vykřikl Vrána. Postavil se na bronzové tyči a chystal se přelézt na tu, kde zápolily a vzájemně se kousaly dva duchostíny. V levé ruce se mu objevila zvláštní stříbrná taška.

Tal se upřeně zadíval na slunokam. Musí Hlídače znehybnit. Co třeba některá varianta světelné ruky? Lano? Něco! Cokoli!

o KAPITOLA o

DVACET JEDNA

Jakmile vyletěla kopí, vrhla se Odris na Millu, popadla ji a stáhla pod sebe, půl sáhu nad zem. Kopí jim přeletěla nad hlavou. Odris se s Millou schoulenou pod jejím tělem prodrala řadou Panen ochránkyn. Když mezi nimi procházela, zajely jí do zad nože. Pronikly do stínově a odskočily zpátky.

Odris se hrnula dál. Najednou se před ní jako přízrak vynořila obrovská stěna ze zlatého kovu, součást nějaké gigantické stavby, která se ztrácela nahoře ve tmě. Z boku do ní vedly dveře a všude kolem nich zářila mdlá zelená světla.

"Ztroskotaná loď, Ztroskotaná loď," opakovala Milla. Odris pochopila, že tento dům z kovu je Millin cíl. Až k němu dorazí, snad se zase vzpomene.

Pokud se k němu dostanou. Odris zasáhlo do zad několik kopí. Některá pronikla tak hluboko, že mohla Millu přinejmenším škrábnout. Přesto Ledovanka nevykřikla.

Odris klouzala dál, pokud možno co nejniž u země, občas o ni dokonce Millou trochu zavadila. U dveří se zastavila, pustila Millu a otočila se k jejich pronásledovatelům.

Kopí už nelátala. Víc než třicet Panen ochránkyn teď vytáhlo dlouhé nože a v hrůzném tichu se hrnulo vpřed.

Odris se napřímila a v rukou si připravila stínové blesky. Právě je chtěla začít vrhat, když uslyšela, jak zpoza ní někdo volá. Slově kupodivu rozuměla, i příkazu, který přišel nakonec: „Přestaňte!“

Panny ochránkyně se zastavily. Odris se znovu chystala vrhnout stínové blesky, ale zjistila, že se nemůže hýbat. Ta slova něco provedla se stínem v jejím srdci, s Milliným stínem. Dostala se k němu a přemohla její sílu.

Ani se nemohla otočit, aby se podívala, kdo to volal. Jediné, co teď slyšela, byl Millin hlas. Milla blábolila o Aeniranech a Závoji a Sushinovi a Adrasovi a o všem dohromady, až to nedávalo smysl.

Opět se ozval ten hlas.

"Libbe! Zajdi pro babiznu Dalim a řekni jí, ať rychle přiběhne a vezme léky. Breg, ty zajdi za matkou a požádej ji o láhev na stíny. Pospěšte si!"

Odris se znovu zkusila otočit. Cítila, že stín v ní se opět chystá ke spánku nebo k tomu, co obvykle dělá, a ona nad sebou opět získávala kontrolu. Pomalu se otočila.

Uviděla ženu se stříbrnými očima a v tmavých kožešinách, jak konejší Millu. Ruku měla položenou na jejím srdci. Když se Odris otočila, žena na ni pohlédla a rychle všechno znovu odříkala.

Tentokrát slova neměla takový účinek. Odris cítila, že se stín v ní probudil, ale to ji už nemohlo zadržet. Otočila se úplně a udělala krok vpřed.

V ženě druhé ruce se objevil zářící nůž. Vypadal jako zkrácená dýka z merwinova rohu, o kterou Milla přišla, když s ní propíchl Sushina.

"Nepřibližuj se, stíne," nařídila. "Tu dívku ti nedám."

Odris vzdychla a posadila se.

"Vždyť já ji nechci," řekla.

Žena sebou trhla. Panny ochránkyně prudce oddechovaly. Tak, jak jim žena přikázala, stály nehybně v kruhu kolem Odris, asi třicet sáhů od ní.

"Ty mluvíš," řekla žena. "Je to už dávno, co jsme slyšely stín promluvit."

"Je Milla v pořádku?" zeptala se Odris. "Bylo jí na zvracení a chovala se moc divně."

"Milla?" zeptala se žena a podívala se dolů. "Jestliže je tohle ona, tak od nás odešla příliš daleko, až do desátého stupně. Nevím, jestli ji odtamtud dostaneme. Jestli se nám to nepovede, zemře."

"Nechci, aby zemřela!" zanařikala Odris. "Co bude se mnou?"

Duchostín se rozplakal a jak jeho obrovské tmavé slzy padaly na sněh, nechávaly na něm stopy.

"Dej si pozor na lživost stínů," zamumlala žena. "Lemel, nejlepší bude, když za Matkou Babiznou zajdeš sama, a nejen kvůli láhvi na stíny."

"Není třeba," ozval se klidný, tichý hlas. "Jsem tady."

To promluvila velmi stará, vysoká žena. Odris si všimla jejích podivných, mléčných očí. Stařena kráčela neohroženě vpřed a potom se na chvíli zastavila, aby shlédla dolů na Millu. Za ní šla další babizna, mladší, i když její oči byly méně jasné než oči babizny s nožem. Šla rovnou k Mille, něco vytáhla z tašky a položila to dívce pod nos.

"Jistě, myslela jsem si, že to bude Milla," řekla Matka Babizna. "Ach tak, vidím, že získala slunokam."

"Mluvila o podivných věcech," řekla první babizna. "Byla připravena ta slova předat mrtvá nebo živá. Převzala jsem je."

"Poslechnu si je tedy, až nadejde vhodný čas," řekla Matka Babizna. "Máme ji zachránit?"

"Pokud si to bude přát," řekla mladší babizna. "Teď je na rozcestí."

"Přiveďte ji zpátky," nařídila Matka Babizna. "Myslím, že jí jde o víc než jen o několik slov. A teď, mluvící stíne, jak se jmenuješ a jakého jsi druhu?"

"Jmenuju se Odris a jsem Hřmotná Pastýřka, kdysi z Hory Hrigga," řekla Odris. "Kdo jsi ty?"

"Jsem Matka Babizna ze Ztroskotané lodi," řekla Matka Babizna. "Jsem svědomí Daniry, žijící dýka Asteřina."

"Ach," řekla Odris. Vstala a uklonila se.

"Podle pradávného Daniřina zákona nesmí žádný Aeniřan vstoupit do Temného světa," pokračovala babizna. "Jak to, že ses sem opovážila přijít?"

"Přišla jsem s Millou," vysvětlila Odris. "Chtěla ti říct o Závoji, který je v ohrožení, o hlavních kamenech, které se rozpečetily, a -"

"Zmlkni!" nařídila Matka Babizna. "O tom si promluvíme se samotnou Millou. A ještě jednou - jak se opovážuješ přijít do Temného světa?"

"Nevím," řekla Odris nešťastně. "Chtěla jsem se jen odpoutat od kopce a pak jsem musela jít s Millou."

"Musíme nad tebou vynést rozsudek," řekla Matka Babizna. "Půjdeš do vězení dobrovolně, nebo tě mám přinutit?"

Odris se rozhlédla. Panny ochránkyně jí pravděpodobně neublíží, i když je tady ta babizna se zářícím nožem. I na Matce Babizně bylo vidět, že dokáže Odris přimět k poslušnosti.

"Udělám, co chcete, pod jednou podmínkou," odpověděla Odris.

"Podmíněné dohody neuzavíráme," řekla Matka Babizna. "Ale řekni mi, co chceš. Třeba to konec konců nebude podmínka."

"Chci, abyste Mille zabránili oddat se Ledu."

Matka Babizna opět pohlédla dolů na Millu. Teď, když jí mladší babizna vymyla rány a zavázala je, vypadala, jako by pouze spala. Dýchala normálně.

"To nemůžeme slíbit," řekla. "Je právem každého Ledovana odejít na Led. Navíc musí být Milla souzena. Náš rozsudek zřejmě vyzní tak, že musí na Led odejít."

Odris se zamračila a vznesla se k obloze. Věděla, že se od Milly nemůže příliš vzdálit. I kdyby tomu poutu dokázala uniknout, venku v tomto světě není žádné světlo a ona by se postupně rozplynula v nic.

Ne, nejspíš nemá na vybranou.

"Co je to za vězení?" zeptala se. "A ten soud... Budu se smět hájit?"

"Ano, budeš mít možnost promluvit," řekla Matka Babizna. "A tady je to vězení."

Vytáhla z oděvu vysokou láhev ze zlatého kovu a odšroubovala zátku.

"Tam se nevejdu," řekla Odris. "Je hrozně malá."

"Myslím, že budeš překvapena," odpověděla Matka Babizna. "Zkusíš to?"

Odris cítila z hlasu té stařeny zvláštní sílu. Sílu, jež se stupňovala, jako by, až přistě promluví, měla její slova udeřit jako blesky Hřmotných Pastýřů.

"Hm, dobrá!" řekla.

Matka Babizna napřáhla ruku s lahví. Duchostínu se rozevlály nohy, Odris se neochotně snesla dolů a poraženě sklopila hlavu.

"Víš jistě, že je tam dost místa?"

Matka Babizna, přikývla. Odris do láhve vtlačila prst, pak druhý. Podařilo se jí tam dostat ruku, potom celou paži, a pak jí to vsáкло celou, jako by jí lapil vzdušný vír.

Odris připadalo zvláštní, že nepocítí uje žaludeční křeče. A protože zvenku přicházela trocha světla, žaludek se jí ani nezvedal. Když však Matka Babizna zašroubovala uzávěr, zmocnil se jí divný pocit. Tušila, že kolem ní jsou pradávné stopy po jiných stínech. Po stínech, jež nikdy nikdo neosvobodil a které se rozplynuly v nic...

o KAPITOLA o

DVACET DVA

Tal se soustředil na slunokam a silou vůle se snažil vytvořit oranžové světlo. Matně si uvědomoval, že Adras křičí a nadává a Hlídač syčí, ale snažil se to nevnímat. Jediné, na čem teď záleží, je světlo.

Začal oranžové světlo vycházející z prstenu pomalu splétat. Nejprve to byl jasný, tenký pramínek, který rostl a sílil. Nakonec vzniklo lano tlusté jako Talova paže. Tal lano tahal a tahal, až bylo delší než on - dosáhlo bezmála třiceti sáhů.

Soustředil se na konec lana a na čele se mu perlil pot. Nařídil, aby se tam utvořila smyčka a uvázal se klouzavý uzel.

Potom světelnou smyčku spustil k zápasícím duchostínům. Smyčka zůstala viset a Tal ji udržoval ve vzduchu a čekal na vhodnou příležitost. Několikrát ji hodil, ale nikdy ji nezatáhl. Vždy se mu do cesty připeřl Adras.

"Už ji neudržím," zašeptal Tal po čtvrtém neúspěšném pokusu, když ji musel opět zastavit ve vzduchu, aby nezasáhl Adrase.

"Adrasi!" zařval Vrána. "Strč do něj!"

Adras zamručel a chvíli se ani nehnul. Pak prudce vyrazil a místo aby Hlídače sevřel, strčil do něj. V tom okamžiku Tal hodil smyčku a ta se Hlídačovi převlékla přes hlavu. Tal ji okamžitě zatáhl a světelné lano se zarylo hluboko do stínotěla. Jakmile se volný Adras vznesl, Tal rychle omotal lano kolem Hlídačova těla a přidržel duchostín na bronzové tyči.

"Rychle! Ať mi neuteče!"

Na tuto chvíli čekal Vrána. Vyšvihl se na vyšší tyč a skočil přímo před zmitající se duchostín. V ruce držel pytel ze zlaté síťoviny a ačkoli se mu Hlídač snažil uniknout, přehodil mu jej přes hlavu.

"Pusť ho!" vykřikl Vrána.

"Cože?" zařval Tal. "Zbláznil ses?" Hlídačova hlava sice byla v pytli ze zlaté síťoviny, ale nedalo se odhadnout, jestli to k něčemu bude. Hlídač se klidně mohl vytrhnout a srazit Vránu a zabít Tala a Adrase.

"Pusť to lano!"

Tal zavrtěl hlavou. To však mělo stejný výsledek. Přestal se soustředit a lano se mu začalo ztrácet. Pohlédl na Adrase, připraveného k rychlému úniku.

Hlídač kupodivu z pytle hlavu nevytáhl. Naopak, ještě víc do něj vklouzával. Vrána jej nechal otevřený, až byl celý duchostín uvnitř, pak pevně zatáhl zdrhovací šňůry a zavěsil jej na konec tyče.

"Škoda, že je poslední," řekl. Seděl obkročmo na tyči a otíral si ruce od prachu. Cítil se jako člověk, který odvedl dobrou práci.

"Co je poslední?" zeptal se Tal a upřeně se díval na pytel.

"Pytel na stíny," odpověděl Vrána. "Měli jsme jen tři. Jarnil nám je sehnal před několika lety, ani nevím kde. Neřekl nám to."

"Může se dostat ven?"

"Jen když ho někdo pustí. Někdo skutečný. Stíny se toho zlatého kovu nemůžou dotýkat. Tos nevěděl? Myslel jsem, že jste se tohle všechno učili v lektoriu."

"Ne," řekl Tal. "Teprve teď si začínám uvědomovat, co všechno jsem se v lektoriu nenaučil."

"Nejlíp uděláme, když půjdeme dál," řekl Vrána. "Nadělni jsme spoustu hluku."

Začal šplhat na další tyč. Tal se podíval na Adrase.

"Jsi v pořádku?"

"Haha!" zaduněl Adras. "Byl bych vyhrál. Byl slabý."

"Myslím, žeš vyhrál," řekl Tal. Duchostín měl v rameni díry, ale nijak se tím netrápil. A na slunci se duchostínům léčí rány rychle. "Pospěš si."

Na výš položené tyči se Vrána zastavil a sáhl do sítě, aby si naplnil kapsy slunokamy. Sotva jich však nabral hrst, hodil je zase zpátky.

"To nejsou slunokamy!" vykřikl nazlobeně.

Tal se k němu připojil a také si nabral do hrsti. Kameny byly lesklé, tmavé ovály a doutnala v nich jenom nepatrná stopa po vnitřním jasu.

"Slunosemena," řekl. Nedal na sobě znát, že je vlastně ještě neviděl. "Drahokamy z Aeniru. Určitě slunokamy teprve nedávno sklízeli a dávali je ven, aby nabraly energii."

"Jako obyčejně mám smůlu," zabručel Vrána. "Doufejme, že aspoň hlavní kámen je pořád na svém místě."

Začal opět stoupat, ještě rychleji než předtím.

"Někdo by si mohl myslet, že spolu závodíme," posteskl si Tal. Pak ho napadlo, že to tak možná je. Vlastně ani nevěděl, co Vrána tady nahoře chce. Vždyť se s ním ani pořádně nedohodl.

"Pouto nepotvrzené krví není žádné pouto," zamumlal. Natáhl se k další tyči a vyhoupl se nahoru. "Adrasi! Podej mi

ruku!"

Cesta k vrcholu věže trvala dlouho. Nad Závojem byla téměř stejně dlouhá jako pod ním. S Adrasovou pomocí dostihl Vránu, ale než se dostali k úplnému vrcholku, nastala noc.

Měli tisíc chutí přelézt na některý balkon a potom pokračovat po schodech, ale obezřetnost zvítězila. A tak dál postupovali po bronzových tyčích a sítích ze zlatých nití s pečlivě srovnanými slunosemeny. Vrána si jich tu a tam nabral plnou hrst pro případ, že by mezi nimi přece jen našel opravdový slunokam.

Konečně dorazili k poslední bronzové tyči, jež byla vzdálena na polovinu Talovy výšky od nejdříve položené stezky. Nedaleko nad sebou spatřili štíhlý hrot věže obklopený korunou ze vzdálených hvězd. I nad nimi se rozlévalo světlo, ale nebyly to jasné červené paprsky z nižších oken, nýbrž jen mdlá narůžovělá záře.

Věž u vrcholu zeštíhlela, měla v průměru jen něco přes čtyřicet sáhů. Tal a Vrána seděli na tyči, natahovali uši a doufali, že uslyší, je-li něco v místnosti nad nimi. Ozýval se však jen vítr a tiché chřestění slunosemen a sítí.

"Můžou tam být pasti," řekl Vrána. "Měl bych se tam podívat první."

"Můžou tam být," řekl Tal. "Pasti, které vytvořili světelnou magií. Nejlíp bude, když tam půjdeme spolu."

Vrána přikývl. Přikrčil se na tyči, opatrně vsunul ruku mezi ostré vroubky zábradlí nad sebou a zavěsil se. Tal se přesunul vedle něho a natáhl ruku na druhou stranu. Adras se pohupoval vedle a také on natáhl svou zpevněnou ruku.

Vrána skočil. O chvíli později ho následoval Tal.

o KAPITOLA o

DVACET TŘI

Dopadli na stezku společně. Oba se poškrábali o ostré zábradlí, nebylo to však nic vážného. Stáli na úplném okraji úzké cesty a obezřetně nahlíželi do věže.

Vrchol Červené věže tvořila místnost, zakončená kupolí pod širým nebem. Ze všech hlavních světových stran do ní z kruhové stezky vedly čtyři vchody s klenutými oblouky. Strop místnosti zdobila mozaika z drobných červených slunokamů. Třpytily se jako spára ve skále plné drahokamů. Na podlaze byly červené a bílé dlaždice, netvořily však žádný pravidelný vzor.

Přímě uprostřed kupolovitého stropu visel - nebo snad rostl korunou dolů - strom z červeného křišťálu. Měl rovný holý kmen, dlouhý několik sáhů, jenž se větvil do koruny, která pokrývala většinu místnosti. Na konci každé větve byl stříbrný zvonek.

Tal si strom pozorně prohlížel a snažil se přijít na to, k čemu tady je. Ve spodní části kmene, v nejvyšším místě klenby, uviděl shluk malých stříbrných rukou. Určitě slouží nějakému účelu... každá ruka držela tenký drát, který vedl zpátky ke kmeni.

"Co je to?" zeptal se Vrána tiše a ukázal na strom.

"Nevím," zašeptal Tal. Jeho pozornost upoutalo něco, co spatřil pod obráceným stromem.

Na podlaze stál tmavě červený podstavec ve tvaru pyramidy, vysoký asi po Talovu hrud'. Z něj vyrůstaly dvě stříbrné sepaté ruce, jež držely veliký, mírně pulsující slunokam. Byl to určitě Hlavní červený kámen.

"Ty zvonky se mi ani trochu nelíbí," řekl Vrána a pozorně si je prohlížel praktickými očima lupiče. "Ani ty stříbrné ruce."

Pak zahlédl hlavní kámen. Vyrázil kupředu, ale krok před vchodem se zastavil.

"Možná bys měl poslat Adrase, aby ho přinesl," navrhl.

"Ovšem," řekl Adras, než Tal stačil promluvit. Duchostín vyrázil vpřed, ale když chtěl proletět klenutým vchodem, hlavní kámen se zablýskl a pevná stěna z červeného světla se s bouchnutím uzavřela jako dveře. Adras se od ní odrazil a udiveně vyjel: "Uf!"

Když se vzpamatoval, červené světlo zmizelo a hlavní kámen byl opět v klidu.

"Duchostínům je vstup zakázán," řekl Tal. "Určitě je tam ještě další ochrana."

Opět se zadíval na strom a na větve se zvonky, a pak na podlahu. Zdálo se, že červené dlaždice jsou rozmístěny tak, aby byly vždy pod zvonekem.

"Možná je to tak, že se zvonky rozezní, když někdo stoupne na nesprávnou dlaždici," řekl Tal pomalu, protože si to teprve promýšlel.

"Možná to tak je," řekl Vrána. "Uvidíme..."

Předklonil se a prstem zlehka zatlačil na bílou dlaždici. Nic se nestalo. Zatlačil trochu víc. Stále nic.

"A teď na červenou," řekl a přesunul prst na nejbližší červenou dlaždici.

Když se jí dotkl, stříbrná ruka sebou nepatrně škubla a zvonek nad ní se rozezněl slabounkým, váhavým zazvoněním.

"Takže červené dlaždice rozeznívají zvonky," souhlasil Vrána.

Oba si prohlédli celou podlahu. Zpočátku se zdálo, že uspořádání dlaždic je nahodilé, teď jim ale došlo, že je téměř nemožné dostat se k podstavci. Bílé dlaždice nebyly dost velké, aby se na ně dalo stoupnout i druhou nohou. Červené byly rozmístěny tak, že blíž k podstavci jich bylo víc, a bílé byly příliš daleko od sebe, aby se dalo bez problémů přejít z jedné na druhou.

"Určitě existuje způsob, jak se tam dostat, aby se strom nerozezněl," řekl Vrána.

Tal pokrčil rameny. "Vhodná slova nebo správné světlo. Když se zvolí špatně, začnou zvonit všechny zvonky."

Vrána se podíval nahoru na strom, pak dolů na podlahu a nakonec na Tala.

"Jsi lehčí než já," řekl. "Já bych se mohl postavit na tamty dvě bílé dlaždice a vyzvednout tě nahoru na větev. Ty potom vždycky přidržíš ten zvonek, který bych mohl spustit."

"Nesmysl!" zaprotestoval Tal. Nedůvěřivě se podíval na křišťálový strom. Jestliže je jako ty v Křišťálovém lese, je natolik pevný, že se po něm dá lézt. Také však bude snadné z něj spadnout nebo se pořezat o nižší větev.

"Máš lepší nápad?"

"Já bych to zkusil ještě jednou," ozval se Adras a škrábal se na hlavě.

"Ne," řekl Tal. "Prostě už lepší nápad nemám."

I bez lepšího nápadu ještě obešli zbývající tři vchody a pečlivě si je prohlédli. Zkoumali, jestli nejsou uspořádány jinak a jestli by se z jiné strany nedalo po stromě nebo po podlaze dostat k podstavci snadněji.

Zjistili, že ne, a tak se Tal, Vrána a Adras vrátili k západnímu oblouku. Slunce úplně zapadlo, ale stezku zalévalo červené světlo, které pronikalo zpod kupole a skrze oblouky.

Nejjasnější vycházelo z Hlavního červeného kamene. Zářil mezi stříbrnými rukama na podstavci a pulsoval ve zvláštním rytmu jako zpomalené srdce.

Jako srdce, které tepe o něco pomaleji než Talovo.

"Jsi připravený?" zeptal se Vrána.

Tal přikývl.

Vrána ustoupil k oblouku a pak udělal krok dopředu a natáhl krk. Když si stoupl na špičku, noha se mu právě vešla na jednu bílou dlaždici.

Oba chlapci tajili dech. Žádný zvonek se však nerozezněl, světlo se nezablesklo.

Vrána pokročil i druhou nohou. Chvilí to vypadalo, že ztratí rovnováhu. Zakymácel se, pak se narovnal, předklonil se a sepal dlaně, aby je Tal mohl použít jako oporu pro nohu.

Adras ho popadl zezadu za košili a nadzvedl. Jen dával pozor, aby nestál příliš blízko vstupu. Přidržel ho ve výšce, Tal vsunul nohu do Vránových dlaní a sklonil hlavu pod obloukem. Adras ho stále držel.

"Teď!" vykřikl Tal.

Adras ho pustil, Vrána trhl rukama vzhůru a Tala vymrštil.

Letěl ke stropu a k nejbližší větvi.

Doletěl dál, než se zvenku zdálo možné.

o KAPITOLA o DVACET ČTYŘI

Milla se probudila ve snu. Věděla, že je to sen, protože se jednou nohou opírala o čelen rychle jedoucí lední lodi a ve vlasech jí hvízdal vítr. Světlo slunokamu se rozlévalo prostorem před ní, loď se vzpínala a kolébala a ti, co ji táhli, museli překonávat hrbolatý led.

Najednou Milla spatřila, jak před lodí pronikla ledem obrovitá rozvířená masa slepenišů. Malé ledovce plující na vodě se tříštily na drobné kousky a miliony a miliony slepenišů je směřovaly na otevřené moře.

Lední loď mířila přímo na díru v ledu a k jisté zkáze. Ještě však nebylo pozdě a loď by mohla odbočit, kdyby ji někdo varoval.

Milla se pokusila zakřičet, ale z úst jí nevyšel sebemenší zvuk. Zkusila varovně zamávat pažemi, ty se však ani nehly. Nechtěla skončit v ledové vodě, ale také nechtěla ohrozit celou lední loď plnou lidí. Ani ve snu ne.

Na rameni ucítila dotek něčí ruky. S ním přišlo vysvobození. Milla se otočila a střetla se se stříbrným pohledem babizny.

Babizna přikývla.

"Pozor na vodu!" zavolala Milla. "Obrát' se stranou! Obrát' se stranou!"

Byla již vzhůru, stále však vykřikovala své varování.

Babizna, která se k ní skláněla, byla ta, kterou viděla ve snu. Za ní Milla zahlédla zlatý lesk kovových stěn Ztroskotané lodi.

Dokázala to, a není mrtvá. Babizna ji přivedla zpátky.

"Nesnaž se vstát," varovala ji babizna. "Bylas příliš daleko, až v desátém stupni. Teď budeš několik dní slabá."

"Musím mluvit s Matkou Babiznou," zašeptala Milla. "Stíny. Aenir. Závoj."

"Víme," konejšila ji babizna. "Výprávělas mi o tom, když jsi ještě byla v desátém stupni. A zatímco jsi spala, vstoupily jsme ti do myšlenek."

Milla přikývla. Splnila úkol. Babizny už vědí, co vědět měly.

"Půjdu na Led," řekla. "Cítím se na to dost silná."

Babizna zavrtěla hlavou.

"Nesmíš jít na Led. Aspoň prozatím. Jak tebe, tak tvůj duchostín musíme nejprve odsoudit, ale na to musíte být silné, abyste unesly tíhu rozsudku."

"Není potřeba mě soudit," řekla Milla mdlé. "Ztratila jsem stín. Přivedla jsem svobodný stín z Hradu a..."

Zamračila se, protože se jí začaly vybavovat neurčité vzpomínky.

"Bojovala jsem s Pannami ochránkyněmi?"

"Ano," řekla babizna klidně.

"S Arlou..." zašeptala Milla. "Začínám si vzpomínat..."

"Matka ochránkyně je mrtvá," šla babizna rovnou s pravdou ven. "Zemřela s nožem v ruce, jak si určitě přála. Ona ale přece vždycky měla po ruce spíš nůž než slova."

"Já... já jsem zabila Arlu?"

Milla zaklonila hlavu. Od chvíle, kdy vyšly z tunelů, měla jen útržkovité vzpomínky. Jedna taková se jí teď vybavila.

Podivný nehet na její ruce, který Arle zajel do žaludku.

"To nebyl čestný boj," řekla a dusila se slovy. Zvedla ruku, aby byl vidět podivný nehet z fialového křišťálu posázený úlomky slunokamu. "Použila jsem magii Vyvolených."

Babizna zavrtěla hlavou.

"Nešlo o žádný boj na zkoušku, proč by tedy měl být čestný? Navíc Arla byla Matka ochránkyně, silnější a mnohem zkušenější než ty. A ten podivný nehet není magie Vyvolených."

"Co je to?" zeptala se Milla. Její chraplavý hlas se téměř ztrácel, jak se ze všech sil snažila zůstat při vědomí.

"Patří nám," řekla babizna. "Jeden ze dvou, které byly kdysi dávno vyrobeny pro Daniru. Jeden si nechala a jeden darovala. Oba se však po tisíci a ještě několika okruzích ztratily."

Milla slyšela, jak se jí hlas babizny vzdaluje a vzdaluje. Chtěla odpovědět, ale nešlo to.

Upadla do bezvědomí.

* * *

Když přišla k sobě, byly v místnosti tři babizny a několik Panen ochrányň.

"Matka Babizna ze Ztroskotané lodi rozhodla, že budeš souzena," řekla nejstarší babizna s mléčnými očima. "Jsi natolik silná, abys unesla, co ti osud přinese?"

Milla přikývla. Nebyla schopna promluvit a nemohla se na Panny ochrányň ani podívat. Když rozechvěle vstala, shromáždily se v její blízkosti, dlaně na rukojetích nožů.

"Pojď za mnou," řekla starší babizna. Odtáhla závěs z kožešin a vedla ji pryč. Další dvě babizny kráčely za nimi, ale Panny ochrányň zůstaly u Milly a držely se jí těsně z obou stran.

Postupovaly pomalu. Milla se nikdy necítila tak vyčerpaně. Stěží pokládala jednu nohu před druhou, ale v chůzi pokračovala. Když se zastavila, zastavily se i Panny ochrányň, ale nikdy jí ani ony, ani babizny nenabídlly pomoc.

Konečně došly k širokým dveřím. Kožešiny už z nich byly roztaženy do stran. Babizny vstoupily s Millou, Panny ochrányň nikoli. Jakmile prošla dveřmi třetí babizna, opět zatahly závěs z kožešin.

Po celou cestu si Milla vytrvale hleděla na nohy. Nyní pomalu zvedla hlavu.

Ocitly se ve velké místnosti, rozlehlé jako Sál zúčtování. Zde však bylo téměř prázdné, jen stěny ze třpytivého zlatého kovu, strop a podlaha. Nebyl tu ani jeden slunokam. Kolem jediného kusu nábytku - vysokého křesla z bílé kosti, které stálo uprostřed - byly v soustředných kruzích rozmístěny stovky luceren, v nichž hořel selský olej.

Babizny k němu Millu zavedly a posadily ji do něj. Dvě mladší babizny vzaly proužky z wresčí kůže a přivázaly jí k opěrkám zápěstí a kotníky. Pouta byla těsná a uzly pevné.

Milla se nebránila.

Potom babizny otočily prsten na jejím prstu tak, aby neviděla slunokam, a rozestoupily se podél stěn.

Milla seděla a čekala. V rozlehlé, tiché místnosti byla jen ona a tři babizny.

Cítila se příliš unavená, než aby přemýšlela, co se bude dít dál. Co se může stát? Přivedla na Ztroskotanou loď stín a zabila Matku ochrányň. Pravděpodobně na ni použijí Modlitbu k Asteře a pošlou ji ven stát před selským Živoucím mořem. Její jméno bude zatraceno, stane se opovrhovaným, bude z něj nepříjemná zátěž, kterou Dální jezdcí ponesou po mnoho okruhů.

Zostudila sebe, svůj klan a národ. Nyní je pro ni nedostupná dokonce i vlastní volba úplného konce na Ledu.

Milla zavřela oči a povystrčila bradu. Znamení beznaděje.

Pak zaslechla, že někdo odtahuje závěs, a ohlédl se.

Do místnosti vstupovaly babizny. Spousta babizen, tolik najednou jich Milla ještě neviděla. Stovky babizen, od nejmladších s jasnými, modrými očima až po ty nejstarší s očima barvy mléka. Všechny byly v tmavém. I ony se rozestoupily podél stěn. Jediné, co bylo slyšet, bylo šoupaní nohou a šustění jejich rouch.

Milla je nepočítala. Sešly se tu babizny ze všech klanů a lodí, dokonce snad i její Babizna Dálných jezdců.

Milla opět zahanbeně svésila hlavu. Nechtěla spatřit babiznu, která do ní vkládala tolik nadějí.

Nakonec vstoupila Matka Babizna ze Ztroskotané lodí. Ostatní babizny dál nehnuté stály kolem stěn a ona dlouhými kroky rázovala volným prostorem. Stín její vysoké postavy se jí ve světle luceren třepotal po boku.

Zastavila se u křesla, odšroubovala zátku z láhve, kterou přinesla pod paží, a láhev postavila vedle Milly. Pak si stoupla za křeslo a zvedla ruce.

V síni bylo naprosté ticho.

Babizny mlčely a ticho se protahovalo. Nikdo se nepohnul. Milla tajila dech.

Konečně se ozvala Matka Babizna. Promluvila klidným hlasem, ten se však rozléhal po celé místnosti.

"Dnes vyneseme rozsudek nad Millou od Dálných jezdců, dcerou Ylse, dcery Emor, dcery Rohen, dcery Cloy, v rodové linii Daniry od Ztroskotání lodí."

Nadechla se a pokračovala: "Než tento rozsudek vyneseme, musíme vyslechnout slova Milly od Dálných jezdců.

Špatné zprávy, které přinesla, i to, co nám teď řekne, se musí promítnout do jejího osudu."

"Co... co musím říct?" zeptala se Milla.

"Všechno," odpověděla Matka Babizna. "Začni tím, jak jsi opustila Ztroskotanou loď s Vyvoleným - Talem, abys hledala slunokam. Řekni nám všechno."

Milla si odkašlala a začala pomalu mluvit. Vyprávěla shromážděným babiznám o cestě na Hrad, o kostře se slunokamem, prastrýci Ebbittovi a o útoku strážců, o Dómu děsů, mauzoleu, přemístění do Aeniru, Hřmotných Pastýřích, o tom, jak Tal použil Modlitbu k Asteře, jak k ní byla Odris připoutána, zatímco ona ležela v bezvědomí, o jezírku s hádankami v poušti, Dómu rozběsků, ještěrce Zičce, Asteřině lodí, Zákoníku, Sushinovi a dýce z merwinova rohu, o hlavních kamenech a o nebezpečí, které hrozí Závoji...

Babizny naslouchaly tiše, jen občas to v jejich řadách zašumělo, zejména když mluvila o Asteřině lodí.

Naslouchaly a upíraly na ni své modré nebo stříbrné nebo matně bílé oči. A zatímco ji poslouchaly, v duchu vynášely ortel.

o KAPITOLA o DVACET PĚT

Tal se bál, že jakmile se stromu dotkne, rozezní se zvonek. Nestalo se však nic. Vyšvihl nohu na větev a vytáhl se nahoru, vděčný, že je větev zaoblená a nemá ostré křišťálové hrany.

"Támhle ten zvonek," řekl Vrána a ukázal na větev vzdálenou asi jeden sáh.

Tal balancoval na větvi, na kterou vylezl, a natáhl se k jejímu konci. Jakmile dosáhl ke zvonku, pevně uchopil drát, který by jej mohl rozeznít. "Hotovo," řekl.

Vrána přikývl a skočil. Dopadl na bílou dlaždici a částečně na červenou. V té chvíli sebou drát v Talově ruce trhl, ale zvonkem nepohnul.

"Tamten," řekl Vrána a opět ukázal.

"Jenže když tenhle pustím, rozezní se," zaprotestoval Tal. Cítil, jak je drát napjatý. Podíval se nahoru. Stříbrná ruka v patě stromu byla stále v klidu.

"Můžeš je přidržet oba," ujistil ho Vrána, aniž se obtěžoval podívat.

Tal povzdechl a zhodnotil situaci. Když si sedne obkročmo přes dvě větve, podaří se mu přidržet oba zvonky, ale je tady také velké nebezpečí, že sklouzne dolů.

"Nemůžeš si vybrat jinou cestu?" zeptal se.

"Ne," řekl Vrána. Stál na špičkách a nehýbal se. "Dělej!"

Tal se zašklebil a přesunul nohu. Vyzkoušel oporu a pak přenesl váhu. Přitom stále přidržoval drát prvního zvonku.

Podařilo se mu to, i když teď na drátu doslova visel - jednak proto, aby si udržel rovnováhu, jednak aby zabránil zvonění. Byla to krkolomná pozice, ale dosáhl tak na druhý zvonek, i když už ne na jeho drát. Sáhl tedy do zvonku a pevně uchopil jeho srdce.

"Dělej!" zasupěl.

Vrána opět skočil. Tal cítil, jak se mu drát i srdce v rukou zachvěly.

"A teď tamten!" vykřikl Vrána. Tal jej však neviděl. Hleděl špatným směrem a jak se natahoval, ztratil rovnováhu.

"Nevidím ho!" vykřikl.

"Vem to tma!" zaklel Vrána. "Přelez k tomu prvnímu a otoč se kolem své osy."

"Nemůžu!" řekl Tal. "Spadnu."

"Vyvolení se přece nevzdávají!" řekl Vrána pohrdlivě. "Jsem jen dvě dlaždice od tebe! Pootoč se na srdci toho zvonku."

"To se snadno řekne!" vykřikl Tal nazlobeně. Srdce zvonku se držel jenom třemi prsty.

Vrána mlčel.

Tal natáhl krk, aby chlapce ze Svobodného národa zahlédl, ale nepodařilo se mu to.

Zhluboka se nadechl, pustil se drátu a odrazil se od obou větví, takže teď celá jeho váha visela na třech prstech, které zoufale svíraly srdce zvonku.

Otočil se kolem osy, zahákl se oběma nohama za vyšší větev a zastavil se. Visel vzhůru nohama a v ruce pevně držel srdce zvonku.

"Je tohle lepší?" zeptal se jízlivě.

Vrána se podíval nahoru a upřímně se rozesmál. Chtěl něco říct, ale kvůli smíchu nemohl. Smích ho tak roztrásl, že se málem neudržel na špičkách.

"To není legrace!" vykřikl Tal.

Vrána se přestal smát a utřel si oči.

"Chápu," řekl a zamračil se. "Nevím, proč jsem se smál. Teď budu počítat do tří. Můžeš ten zvonek pustit a chytit ten nalevo od sebe?"

Tal se podíval, kam Vrána ukazuje. Bude muset zůstat nohama nahoru, otočit se kolem své osy a jednou rukou popadnout větev a druhou zvonek, to všechno během okamžiku, který Vrána potřebuje ke skoku.

"Zkusím to," řekl. "K čemu to bude?"

Až Vrána doskočí na červený čtverec, bude muset balancovat na špičce jedné nohy a druhou držet ve vzduchu.

"K tomu, že to zvládnu," odpověděl Vrána. "Tak na tři, ano?"

"Můžeš," potvrdil Tal.

"Jedna. Dvě... Tři!"

Skočil. Tal se otočil kolem své osy. Vránova noha dopadla o zlomek vteřiny dříve, než Talova ruka uchopila drát. Zvonek cinkl.

Chlapci ztuhli, čekali, že se rozezní i ostatní zvonky nebo že se stane kdovíco. Avšak až na to, že Talovi pod rukou drnčel drát, byl strom tichý.

"Ještě jeden, a jsem tam," řekl Vrána. Měl napřažené paže, jednu nohu držel ve vzduchu za sebou a zoufale se snažil udržet rovnováhu. "Pokud se mi podaří skočit tak daleko."

Tal se podíval na dlaždice, na které musí Vrána skočit. U podstavce už nebyla ani jedna bílá. Vrána bude muset ještě jednou udržet rovnováhu na jediné červené dlaždici. Horší však bylo, že se nedalo poznat, který zvonek odpovídá které dlaždici - nad tímto místem visely příliš blízko sebe.

Potřeboval by se vyhoupnout nahoru, jenže v tom mu bránila větev.

"Asi se k tomu správnému zvonku nedostanu," řekl Tal s obavami.

Vrána se podíval nahoru, ale hned toho nechal, protože málem upadl.

"Budeš muset," řekl. "Nemůžu tady takhle zůstat. Na tři?"

"Ne!" vykřikl Tal. Něco ho napadlo. "Co kdybys skočil přímo na pyramidu a chytnul se za ty ruce? Dotkneš se při tom podlahy?"

Vrána pohlédl na podstavec. Ruce z něj vystupovaly přibližně v úrovni jeho krku. Musel by to být dlouhý skok, a on se může odrazit jen z jedné nohy. Kdyby se mu však podařilo chytit těch rukou, může se na ně zavěsit nohama a viset hlavou dolů, než se Tal dostane k příslušnému zvonku a umlčí jej.

"Udělám to," řekl rozhodně. "Zůstaň tam, kde jsi."

Přikrčil se. Prsty na noze ho už bolely, jak je měl napnuté. Pomalu se nakláněl dopředu a potom prudce zamával pažemi, aby si udržel rovnováhu. Veškerou pozornost soustředil na podstavec a stříbrné ruce. Skočí a chytí se jich. Udělá to. Musí.

V okamžiku, kdy už letěl vzduchem, mu v hlavě bleskla hrozná myšlenka.

Co když ty ruce však nejsou k podstavci pořádně připevněné?

o KAPITOLA o

DVACET ŠEST

Nakonec se Millin hlas, chraplavý a unavený, zajíkl a utichl. Olízla si rty a čekala, co bude dál.

"A teď si vyslechneme mluvící stín," oznámila Matka Babizna. Dupla vedle láhve a ozvalo se cinknutí kovu o kov.

Zátku už předtím odšroubovala.

Odris jediným plynulým pohybem vyklouzla z láhve, vytáhla se vedle Milly do plné velikosti a zastínila Matku Babiznu. Stará Ledovanka se však nelekla a neustoupila.

"Tak tedy, Odris, Stíne Bouře," řekla, "slyšela jsi výpověď Milly od Dálných jezdců. Chceš změnit některou část jejího příběhu?"

"Ne," řekla Odris. "Jen chci říct, že docela ráda vrátím Mille její stín, pokud mi někdo poradí, jak to udělat. A samozřejmě pokud mě to nezabije nebo těžce nezraní nebo zkrátka neudělá něco podobného," dodala vznětlivě. "Chci říct, že se hodlám s Adrasem vrátit do Aeniru."

"Ty ses narodila po Zapomnění, je to tak?" zeptala se Matka Babizna.

Odris přikývla.

"Pak tě ovšem nemůžeme vinit z rozpoutání války proti našim lidem," prohlásila Matka Babizna.

"To jsem ráda," řekla Odris. "Takže můžeme odejít?"

"Ne." Matka Babizna odkrácěla za Millino křeslo a nad dívčinou hlavou promluvila ke shromážděným babiznám.

"Milla od Dálných jezdců je podle toho, co vyplynulo z jejích vlastních slov, obviněna, že přivedla na Led svobodný stín a že zabila Matku ochránkyni Arlu, dceru Hally, dcery Luen, dcery Rucie, dcery Nuthe, v rodové linii Grettir od Ztroskotání lodí. Vyslechly jste Millu, jak kráčí ve svých snech, jak vidí samu sebe. Jaký trest jí uložíme a co uděláme se stínem, který jí kráčí po boku?"

Babizny se ani nehnuly. Pak vykročila vpřed babizna se stříbrnými očima a udělala deset pomalých, jakoby výhružných kroků.

Zastavila se tváří v tvář Mille. Mlčela.

"Patří ke slušnosti," poznamenala po chvíli Matka Babizna, "že budeme mluvit hlasem, nikoli myslí."

Babizna po ní podrážděně sekla pohledem, ale promluvila.

"Jsem Jerrel, sestra Hally, matky Matky ochránkyně Arly. Proč o tom vůbec mluvit, ptám se. O zločinech není pochyb. Nepřipadá v úvahu, aby odešla na Led. Rozsekejme ji a nakrmíme jí wresku jejího klanu a jménem... Milla... aby tak už nikdy nebyl žádný Ledovan pojmenován."

Milla zavřela oči. To byl snad nejhorší trest, jedna z možností, na kterou se dosud snažila nemyslet. Kéž by ji nechali rovnou odejít na Led!

Další babizna udělala dvanáct kroků dopředu. Postoupila tak, aby stála na stejné úrovni jako Jerrel, ale přitom dost daleko od ní. Byla starší, oči měla ještě stříbrné, ale už jí začínaly mléčnět.

"Jsem Kallim, dcera Cliry, sestra Rucie," řekla. "Vyslechla jsem Millu a procházela jsem se v jejích snech, stejně jako jsem kráčela v posledním snu sestřiny dcery - Arly. Soudím, že pokud jde o zabití, byl to vyrovnaný souboj, nikoli vražda, a není třeba nikoho trestat. Pokud jde o stín, který Milla přivedla, přišel s ní, ale ona si jeho příchod nevybrala. Musíme také vzít v potaz, že Milla nám prokázala velkou službu, když přinesla zprávy o zlu Vyvolených a o nebezpečí, jež hrozí Závoji. Ty zprávy by nikdy nezískala beze stínu, a z tohoto důvodu tvrdím, že je bezúhonná."

Milla naslouchala ohromeně. Tato babizna říká, že ji nepotrestají vůbec!

Další babizny už nevypovídaly. Po několika minutách se však začaly shromažďovat za Jerrel nebo Kallim, podle toho, kterou chtěly podpořit.

"Mluví spolu," zašeptala Odris, která se proplížila k Mille. "V hlavách. Skoro to slyším. Je to jako šeptání ve větru."

Milla je pozorovala. Už všechno vzdala, ale teď v ní začala doutnat jiskřička naděje. Snad jí bude odpuštěno a ona se nakonec bude smět stát Pannou ochránkyní...

Jenže za Jerrel, babiznou, která žádala, aby ji předhodily wreskovi, se řadilo hrozně moc babizen. Bylo jich víc než za Kallim.

Babizny dokončily přesuny. Ačkoli je Milla nepočítala, bylo jisté, že se jich za Jerrel zařadila víc než polovina. Pokud tento soud funguje stejně jako lodní rada, znamená to, že Jerrel vyhrála.

Milla zemře v opovržení a její jméno bude navždy pošpiněno.

Zavřela oči. Potom zaslechla šustot a opět je otevřela.

Třetí babizna - Matka Babizna s očima úplně mléčnými - rázovala dlouhými kroky na druhý konec místnosti. Když se zastavila, promluvila.

"Jsem Matka Babizna z Východních klanů," řekla hlasem plným síly. Mille přejel vzadu na krku mráz. "Myslím, že máme ještě třetí možnost, jaký rozsudek vynést nad Millou od Dálných jezdců a stínem Odris."

Vřadách babizen to zašumělo, sice tiše, ale Milla si toho přece jen všimla. Třetí možnost?

"Za své zločiny by podle mne měla být vyloučena z klanu," prohlásila Matka Babizna. "A její jméno by jí mělo být odňato."

Milla potlačila vzlyknutí. Toto byl ten nejhorší trest. I kdyby ji předhodily wreskům Dálných jezdců, pořád by byla jednou z klanu a na její jméno, ačkoli by je už nikdy nikdo nepoužil, by se nezapomnělo.

Být vyloučena znamená být vymazána, jako by vlastně nikdy nebyla Ledovankou.

"Avšak za své hrdinské činy a s ohledem na krev, kterou v sobě má," pokračovala Matka Babizna, "dovolte, abych poté Vyvrženou přijala do Klanu Ztroskotané lodi a dala jí jméno Milla, abych tak potvrdila její rodový původ."

Milla se dusila. Jak ji mohou v jednu chvíli vyloučit z Dálných jezdců a vzápětí přijmout do vyššího klanu sdružujícího všechny Ledovany?

"Dále této nové Mille, Mille ze Ztroskotané lodi, Vládkyni drápu Daniry, sdělme všechno o výpravě, kterou chystáme," řekla Matka Babizna Východních klanů. "Když už se stýkala se stíny, zapojme do nového úkolu jak ji, tak stín, který jí dělá společníci."

"O jaké výpravě?" zeptala se Milla. "Jak mě můžete vyloučit a pak zase přijmout? Co... co to všechno znamená?"

Nikdo jí neodpověděl. Babizny se přesouvaly na druhou stranu, aby si stoupily k Matce Babizně Východních klanů.

o KAPITOLA o

DVACET SEDM

Vrána se chytil stříbrných rukou a koleno narazil do podstavce. Bolelo to, ale nedotýkal se nohama dlaždic a ruce držící kámen nepovolily. Chvilí visel, pak se vytáhl nahoru a zapřel se oběma předloktími o vrchol pyramidy.

Talovi na větvi nad ním se podařilo usadit pohodlněji a také bezpečněji. Teď z ní viděl dolů přímo na hlavní kámen.

Teď na něj upřeně hleděli oba, Vrána ze vzdálenosti šířky ruky, Tal shora ze čtyř nebo pěti sáhů.

Hlavní kámen byl slunokam, veliký asi tak, že by jej obepnul palec s ukazováčkem. Měl tmavě červenou barvu a nepřestával tepat v pravidelném, volném rytmu jako zpomalené srdce.

Vrána najednou natáhl krk a prohlédl si kámen z nejtěsnější blízkosti.

"Je tam... tam uvnitř někdo je!" řekl. "Vidím nějakou ženu!"

Tal se naklonil dolů. Byl příliš daleko, aby viděl detaily. Kámen mu připadal jenom červený.

"A u té ženy je stín," řekl Vrána. "Menší než ta žena. Někáký druh skákajícího zvířete... a s dlouhým ocasem."

"To je určitě strážkyně," řekl Tal. "Jarnilova sestřenice Lokar a její duchostín. Co dělá?"

"Jen se vznášá, jako by byl kámen naplněný vodou." Vrána užasle zavrtěl hlavou. "A její duchostín kolem ní pořád jen poskakuje a krouží."

"Můžeš se toho kamene dotknout?" zeptal se Tal. Musí existovat způsob, jak strážkyni vylákat nebo jak s ní navázat kontakt.

Vrána přikývl a přenesl váhu na jednu ruku. Pak se rychle natáhl a lehce na kámen zatlačil.

Posunul se mezi stříbrnými rukama a málem spadl na podlahu.

O chvíli později červené světlo zesílilo a z hlavního kamene vyšel hlas.

"Kdo mě budí? Kdo je tam? Mluv!"

"Jsem Tal Graile-Rerem," zavolal Tal. "Se mnou je Vrána ze Svobodného národa."

"Kdo?" ozval se hlas z kamene. "Reremův syn? A Vrána, Bennemův bratr?"

"Ano," odpověděl Vrána. Překvapilo ho, že zná jeho bratra.

"Jsi Lokar, strážkyně Hlavního červeného kamene?" zeptal se Tal.

"Jsem," řekla žena. "Pospěšte si a zaostřte můj slunokam na hlavní kámen. Červené světlo druhé intenzity mě osvobodí."

"Hm, nemáme tvůj slunokam," odpověděl Tal. "Můžeme použít můj?"

Odpovědi mu bylo ticho a potlačený vzlyk.

"Ne," řekla nakonec Lokar. "Doufala jsem, že jste sem byli posláni, abyste mě vysvobodili."

"Udělal bychom to, kdybychom mohli," odpověděl Tal. "Kde je tvůj slunokam?"

"Nevím," odpověděla Lokar. "S jeho pomocí jsem rozpečetla hlavní kámen, ale sotva jsem to udělala, zmizel mi. Ten, kdo mě tady uvěznil, ho pravděpodobně pořád ještě má. Byl Závoj... je Závoj...?"

"Pořád funguje," odpověděl jí Tal.

Bylo slyšet, jak žena v kameni úlevně vydechla.

"Tak tedy císařovna dál střeží tajemství Hlavního fialového kamene," řekla Lokar. "Přinejmenším - snad jsou pořád zapečetěné další hlavní kameny. Možná to ví Rerem. Byl to on, kdo vás sem poslal?"

"Ne," řekl Tal a najednou měl v krku sucho. "Mysleli jsme, že je jako ty uvězněný uvnitř Hlavního oranžového kamene. Jak... jak... jak ses do něj dostala ty?"

"Hlavní kameny jsou pečeti spojeny se Závojem a v nich jsou zapečetění strážci," vysvětlila Lokar. "Já jsem sem přišla, abych hlavní kámen vyladila. To se musí dělat každý rok. Rozpečetla jsem ho a když jsem byla uvnitř, někdo mi vzal

slunokam. Bez vlastního kamene se teď nemůžu dostat ven. Nemůžu zevnitř hlavní kámen zapečetit."

"Kdo ti ten slunokam sebral?" zeptal se Vrána.

"Nevím," odpověděla Lokar. "Někdo, kdo dokáže překonat bariéry a zvonky na věži. Někdo s pradávnými znalostmi, opravdový mistr světelné magie."

"Temný vezír?" zeptal se Tal. "Sushin?"

"Sushin je Temný vezír?" zeptala se Lokar vyděšeně. "Nemyslela jsem si... přece by císařovna někoho takového nejmenovala... Co se to v Hradu děje?"

"Teď na takové povídání není čas," přerušil ji Vrána. "Můžu odtud odnést hlavní kámen?"

"To ano," řekla Lokar. "Jenže je potřeba, aby byl tady a poháněl Závoj. Mimo Hrad by se mohl ztratit nebo by ho někdo mohl zničit. Nechej ho tady a najdi mi můj slunokam."

"Od Vyvolených příkazy nepřijímám," řekl Vrána. Opět přenesl váhu a vsunul dlaň mezi stříbrné ruce, aby vzal hlavní kámen.

"Ne!" vykřikl Tal. "Nech ho!"

Vrána si ho nevšímal. Když hlavní kámen nadzvedl, stříbrné ruce se rozevřely a jejich dlaně mířily nahoru.

Vrána ztratil rovnováhu. Zoufale sevřel koleno podstavec a snažil se nepustit hlavní kámen.

Ztratil síly. Jedna noha mu sklouzla po podstavci a ztěžka dopadla na červenou dlaždici.

Tal viděl, jaká pohroma se blíží, a skočil na větev, na níž visel odpovídající zvonek. Aspoň si myslel, že je to on. Vybral si však špatně a sotva popadl drát, rozezněl se o půl sáhu dál jiný zvonek.

Pronikavě drnčel, zvuk se rozléhal po celé místnosti. Pak začal zvonit zvonek vedle něj a potom další. Během několika vteřin se na stromě divoce rozcinkaly všechny zvonky kromě toho, který Tal držel.

Pustil jej, zavěsil se za ruce a skočil dolů. Vrána už běžel k cestičce s hlavním kamenem v dlani. Tal vyrazil za ním. Musí slézt, než to, co zvonky vyburcuje, ať je to cokoli, vyjde po schodech nahoru.

Když se vyřítli klenutým vchodem ven, zjistili, že Adras spí. Duchostín ležel na cestě jako tlustá pokrývka ze stínové mlhy a trvalo mu několik vteřin, než se vzpamatoval.

"Co se děje?" zaduněl.

Tal si ho nevšímal. Spěchal k zábradlí a chystal se je přelézt. Vrána tam už byl, ale nehybně stál a upřeně hleděl dolů.

Tal se tam také podíval.

V tu chvíli jako by se mu zastavilo srdce.

Ze všech oken proudilo světlo, jeho ostré paprsky se šířily do všech směrů. A jak se slunokamy ve věži aktivovaly, bylo čím dál jasnější.

Avšak to, co Tala vystrašilo, nebylo světlo.

Byly to stíny.

Z oken právě vycházely stovky duchostínů. Všechny druhy duchostínů, všechny druhy aenirských zvířat. Skoro žádného z těch tvorů Tal nikdy neviděl, jedině ve hře Pán šelem, a určitě to nebyli společníci Vyvolených.

Nemohl uvěřit svým očím. V Červené věži pobývají svobodné stíny, aenirské bytosti, které tu nemají co dělat, ale přesto tady jsou.

Teď všechny šplhaly nahoru, aby zjistily, proč se zvonky na stromě rozezněly.

Tal zavolal: "Adras!" Chystal se duchostínů nařídít, aby s nimi odletěl někam hodně daleko. Příkaz mu však umkl na rtech, když zahlédl, jak se dolů z okna spouštějí stíny dvou vosálů.

Tady nebylo úniku.

Chytili se do pastí.

o KAPITOLA o

DVACET OSM

Jakmile babizny dospěly ke svému rozhodnutí, šlo všechno ráz na ráz. Odřízly proužky z wrescí kůže, jimiž Millu předtím přivázaly k opěrkám křesla, ale řekly jí, že se nemá zvedat. Odris nařídily, ať stojí za ní.

Pak se rychle přeskupily a vytvořily kolem nich kruh. Milla je chvíli pozorovala, ale všechny ty zvláštní oči zaměřené na ni byly tak nesnesitelné, že musela sklopit zrak.

Když se kruh uzavřel, Matka Babizna ze Ztroskotané lodi pomalu zvedla zjizvenou bledou ruku.

Zároveň začal vát vítr, ale zde, uvnitř lodi, nemohl být přirozený. Jak Matka Babizna zvedala ruku výš a výš, vítr sílil.

Hvízdal a kvílel a obíhal v kruzích kolem Milly, jako by nepřicházel ze žádného směru. Na rozdíl od větrů, jež Milla znala z Ledu, byl střídavě studený a teplý.

Když se pozorně podívala, zjistila, že babizny se zářícíma očima soustředěnými na ni špulí ústa a pískají.

Přivolávaly vítr. Vítr postupně sílil a lucerny hasly.

Ani ve tmě oči babizen nepřestaly zářit. Pak promluvíly všechny najednou a jejich unisono bylo ještě silnější než vítr.

"Millo od Dálných jezdců," duněl onen společný hlas. "Vylučujeme tě poprvé!"

Milla cítila, jak ji vítr zvedá a vytahuje z křesla. Potom ji prudce vrhl vysoko do vzduchu, téměř ke stropu. Oblečení se jí stáhlo z těla a ona letěla prostorem nahá.

Vítr ji donesl ke stěně a Milla si na okamžik myslela, že do ní narazí. V poslední chvíli však vítr změnil směr a vymrštil ji dveřním otvorem na chodbu.

Dál ji držel ve vzduchu a do chodby začaly vcházet babizny. Bylo jich víc a víc, až chodbu zcela zaplnily.

"Millo od Dálných jezdců!" zaduněl opět mohutný hlas. "Vylučujeme tě podruhé!"

Millu to vymrštilo dalšími dveřmi a vítr, který ji nesl, se střetl s jiným, skutečným větrem. Obě síly se pustily do boje a

Milla se chvíli nehnutě vznášela v prostoru. Vichřice babizen byla silnější a když zvítězila, opět Millu sunula dál. Dorazila k dalšímu dveřnímu otvoru, přes nějž visely kožešiny. Milla cítila, že za nimi je už Led.

"Millo od Dálných jezdců! Vylučujeme tě potřeť!"

Vítr Millu vyhodil dveřmi a nechal ji být. Milla se řítila prostorem, až spadla do hluboké sněhové závěje.

Nečekaný chlad ji zastavil dech. Ležela ve sněhu a přirozený vítr jí do vlasů rozprašoval krystalky ledu. Pokožka ji pálila od zimy a na břiše ji v hluboké jizvě po merwinově rohu sužovala bodavá bolest.

Cítila, že se jí zpomalilo srdce, a hluboko v uších jí bušila krev. Tlukot srdce se stále zpomaloval, ale Millu to nevyděsilo, neměla strach. Ať se teď děje cokoliv, děje se, co se dít má. Co se má stát venku na Ledě.

Srdce se jí zastavilo.

Všude kolem nastalo ticho. Ani vítr už neslyšela.

Ticho trvalo jednu vteřinu. Dvě vteřiny. Tři vteřiny.

Pak babizny opět promluvíly.

"Millo ze Ztroskotané lodi, pojd' ke svému klanu!"

Srdce jí opět začalo tepat a Milla se celá rozechvěla, od vrcholku hlavy až po prsty u nohou.

Do sněhu se zabořily ruce, uchopily ji a vytahovaly ze sněhu. Potom jí kdosi vsunul paže do kabátu ze stříbrné ursečí kožešiny - podle legendy určené Pánu meče - a potom jí jej přetáhl přes hlavu.

Něčí ruce jí z vlasů odstranily krystalky ledu a na hlavu vložily čelenku ze selských kostí. Potom ji na okamžik nadzvedly a bleskurychle jí nazuly vysoké a tlusté boty olemované kožešinou. Kolem pasu jí připnul opasek. Byl stříbrný a černý, se zlatou sponou ve tvaru skákajícího merwina.

Nakonec Millu, ještě stále omámenou, postavily doprostřed davu babizen. Cítila se nezvykle lehce, skoro jako by ji stále nesl vítr. Tíha dřívějších obav zmizela. Už necítila potřebu odejít na Led a zemřít kvůli svým zločinům.

Když se ocitla zpátky v soudní síni, rozběhla se k ní Odris, aby ji uvítala. Duchostín se tvářil úlevně a blábolil.

"Co se stalo, Millo? Cítila jsem... že jsi zmizela... a pak ses zase vrátila. Nelíbí se mi tady. Kdy se vrátíme do Aeniru?"

Bude to tam pro nás obě lepší..."

"Pst, Odris," řekla Milla tiše. "Ještě jsme tady neskončily. Postav se vedle mě."

Odkráčela ke křeslu a posadila se do něj. Ve stříbrné kožešině a kostěné čelence s drápem Daniry zářícím na prstu teď nevypadala jako někdo, kdo si přichází pro rozsudek.

"Vítej, Millo ze Ztroskotané lodi," řekla Matka Babizna. "Máme v úmyslu přenést na tebe velkou odpovědnost. Přijímáš ji ty i tvůj stín?"

"Ano," odpověděla Milla důstojně. A zvedla ruku, aby uklidnila Odris, která se chystala promluvit.

"Tak tedy odříkáme Modlitbu k Asteře, abychom si tě zavázaly," prohlásila Matka Babizna.

Babizny opět začaly mluvit unisono, jako jediný mohutný hlas.

Ženský hlas.

Jeho síla udolala Millu a Odris tak, že po prvních větách přestaly vnímat slova a zdálo se jim, že se staly součástí nějaké básně nebo písně, jež dokáže pronikat až do morku kostí. Lidských i stínových.

Modlitba zahrnovala také příkaz, který ani Milla, ani Odris nesmí nikdy porušit. Šlo o naprostou oddanost Ledovanům, oddanost, již bude určovat jejich hlas.

Babizny. Ty spolu budou hovořit svou tichou cestou a rozhodovat ve veliké, společné mysli. Všechna svá rozhodnutí budou předávat Mille a ona je musí poslechnout. Stejně tak je musí poslouchat stín, který je k ní připoután.

Modlitba přešla do další části a hlasitost slov se zmírnila. Nakonec mluvila už jenom Matka Babizna ze Ztroskotané lodi. I když mluvila sama, slova, která říkala, i hlas, jímž je pronášela, Millu zavazovaly.

"Udělujeme ti tři věci," řekla Matka Babizna. "Tou první je doživotní jméno. Budeš se jmenovat Milla s drápem na ruce. Druhou je funkce, kterou jsem zastávala před tebou, a to Žijící dýka Asteřina. A třetí je postavení a odpovědnost, které nikdo z Ledovanů neměl po dva tisíce okruhů."

Odmlčela se, zhluboka se nadechla a pokračovala.

"Millo s drápem na ruce, jmenujeme tě vojevůdkyní Ledovanů a pověřujeme tě dokončením toho, co bylo započato před dávnými časy. Pověřujeme tě věčnou ochranou našeho světa před stíny z Aeniru."

o KAPITOLA o

DVACET DEVĚT

Tal pozoroval, jak k nim stoupá obrovská vlna duchostínů. Během několika minut je úplně zaplaví.

Podíval se na Vránu. Starší chlapec úplně ztuhl a jen upřeně hleděl dolů na nepřátele. Hlavní červený kámen držel volně na dlani.

Tal dostal nápad.

Bleskurychle Vránovi hlavní kámen sebral.

Vrána se okamžitě otočil a v ruce se mu objevil nůž.

"Dej mi ho zpátky!" vyjel na Tala.

Tal se dal na ústup.

"Co se děje?" ozvalo se žalostně z hlavního kamene.

"Potřebuju ho, abych nás odtud dostal," křikl Tal na Vránu. "Copak se chceš setkat s těmi duchostíny?"

Vrána zaváhal, pak nůž sklopil.

Tal se upřeně zadíval na hlavní kámen. Viděl Lokar vznášející se v červeném světle. Vypadala, jako kdyby šlapala vodu.

Musela se hodně snažit, když chtěla navázat kontakt s vnějším světem.

"Lokar," řekl Tal naléhavě, "z vnější části věže sem nahoru míří spousty duchostínů. Dá se tady někde ukrýt, abychom byli v bezpečí? Dokážou projít skrz klenbu?"

"Ano, pokud jim někdo poskytne Slova," řekla Lokar a zamyšleně se zamračila. "Tady nebudete v bezpečí. Jaký je tvůj duchostín? Umí létat?"

"Je to Hřmotný Pastýř, takže létat umí, ale mezi nimi jsou taky létající stíny, a ty nás budou pronásledovat." Tal se podíval na Vránu, který tam pořád stál a nedůvěřivě ho pozoroval. "Vráno! Budeš hlídat. Řekneš mi, až od nás budou na padesát sáhů!"

Vrána váhavě poodešel pozorovat tu nepříjemnou scénu.

"Vypadáš mladě," řekla Lokar. "Zvládáš mistrovství sedmi barev?"

"Ne tak úplně," odpověděl Tal. "Něco ale umím... udělal jsem..."

"Devadesát sáhů," vykřikl Vrána. "Jsou jich stovky!"

"Umíš kombinovat všech sedm barev?" zeptala se Lokar.

"Ano," řekl Tal ještě dřív, než Lokar stačila dořict otázku.

"Pak tedy umíš udělat miniaturní Závoj, pod který se schováte," řekla Lokar. "Najdi si nějaký kout, skrč se v něm a já ti povím, jak se Závoj tká. Rychle!"

Tal se rozhlédl do všech stran.

"Padesát sáhů!" vykřikl Vrána. Podíval se na Tala, oči měl doširoka rozevřené a vypadal vyděšeně. "Ať už chceš udělat cokoli, udělej to rychle."

"Do boje!" zaduněl Adras. Naklonil se přes zábradlí a odpálil stínový blesk. Strašlivé zavřísknutí prozradilo, že mířil přesně.

"Ne, Adrasi!" zavolal Tal. Odkráčel ke stěně a zatáhl za odpadní rouru, kterou odtékala dešťová voda z kupole. "Pomoz mi tohle odtáhnout!"

Odpadní roura vedla výklenkem ve zdi. Jestliže se jim podaří do něj skrčit a zakrýt se utkaným Závojem, duchostíny je nenajdou.

Vrána nevěděl, co Tal zamýšlí, ale přiskočil k němu a také zatáhl za rouru. Pohnula se, ale nepovolila. Adras tedy sáhl nad jejich hlavy a zatáhl tak silně, až zaskřípěl kov o kámen a roura se odtrhla. "Rychle!" nařídil Tal. "Přikrčíme se tady a těsně se k sobě přitiskneme!"

Tal a Vrána se vtlačili do výklenku. Adras se udělal co nejtenčím a vklouzl za Tala až úplně ke zdi.

"Co teď?" řekl Vrána.

Tal mlčel. Hleděl na hlavní kámen, pozoroval Lokar a současně se soustředil na svůj slunokam.

Vrána a Adras pozorně sledovali zábradlí. Čekali, že je každou chvíli přeskochí nepřátelský duchostín a zaútočí na ně.

"Dělej!" zamumlal Vrána. Z Talova slunokamu začaly velice pomalu stoupat úponky různobarevného světla.

Když byly venku, začaly se před tísní se trojicí splétat. Tam, kde se spojily, vzniklo ve vzduchu temné místo. To se rychle rozšiřovalo a kroutilo všemi směry.

"Rychleji," zašeptal Vrána. Za vznikajícím Závojem zahlédl, jak zábradlí sevřela stínová tlapa s drápy. "Rychleji!"

Přes zábradlí se přehoupł duchostín - ohromný vosál. Tloukl o sebe stínovými křídly a jeho žihadlo vypadalo v červeném světle jako z nejpevnějšího kovu.

Vrána ztuhl a když se vosálova hlava začala pomalu otáčet jeho směrem, přestal dýchat. Závoj mu téměř zakrýval výhled. Duchostín je tak blízko! Uvidí je, nebo se Závoj vytvoří včas?

Zlomek vteřiny předtím, než vosál otočil hlavu, se Závoj, celistvý a beze švů, roztáhl přes výklenek a vytvořil kolem nich dokonalou ochranu.

Vrána se zachvěl a potom se zhluboka nadechl.

"Nedělej to!" řekl Tal ostře.

"Co?" zeptal se Vrána tiše. Nebyl si jistý, jestli je skrze Závoj není slyšet.

"Mluvit se tady může," řekl Tal. Dotkl se Závoje a prst mu odskočil, jako by narazil do nezvykle pružné látky. "Jen tak moc nedýchej."

"Proč?" zeptal se Vrána.

"Moc jsem spěchal -, " začal vysvětlovat Tal.

"Cože?" zeptal se Vrána.

"Udělal jsem ho moc pevný," řekl Tal. "Bojím se, že se přes něj nedostane vzduch."

"Cože?" vyjekl Vrána. Natáhl ruku a přejel po Závoji nehty.

Byl pevný.

"Musíme se dostat ven," zašeptal Vrána. "Jinak tady umřeme."

"Na chvíli máme vzduchu dost," řekl Tal. Snažil se příliš nemluvit. Při pomýšlení, že jim vzduch dojde, se mu udělalo nevolno. Cítil se bezmocně a bylo mu smutno. "Musíme mlčet."

Vrána se na něho podíval a v očích měl strach. Zvedl ruku. Tal se skrčil. Lekl se, že ho chce udeřit. Vrána ruku stáhl.

"Promiň," řekl. "Budu... budu zticha."

Chvilí seděli mlčky, najednou však Vrána zvedl oči.

"Kde je Adras?" zeptal se. Natáhl krk a rozhlížel se.

Po duchostínu nebylo ani památky.

Tal zbledl jako stěna. Není divu, že se cítí tak strašně.

"Musí být venku! Oni ho zabijí!"

"Ne, není!" ozval se přiškrčený hlas z hlavního kamene. Tal se na něj zadíval.

"Je v tom závoji!" vykřikla Lokar. "Vpletli jste ho do Závoje a on teď nemá světlo!"

o KAPITOLA o TŘICET

"My nemáme vzduch a Adras zase světlo," zamumlal Vrána.

"Pořád je to lepší, než kdyby nás zabily duchostíny!" odpověděl ironicky Tal. "A tak jako tak musíme čekat, až odejdou."

"V té době už budeme mrtví," poznamenal Vrána. "Jak se vlastně dovíme, že jsou pryč?"

Lokar něco řekla, ale její slova chlapcům utekla. V jediném okamžiku se předklonili, aby lépe slyšeli, a srazili se hlavami.

"Ta tma!" rozčilil se Vrána. Odsunul slunokam a dodal: "Dávej větší pozor!"

Tal slunokam zvedl a zamyslel se. Nechtěl, aby se jej Vrána dotýkal, ale nemohl s tím nic dělat.

"Co teď?" obrátil se Vrána na Lokar.

Tal se opět naklonil dopředu, tentokrát opatrněji.

"Musíte šetřit dech," řekla Lokar. "Pokud k tomu můžu odtud něco poznamenat, udělal Tal ten závoj až moc dobře."

"Co tím chceš říct?" zeptal se Tal.

"Nejde jen o to, že je pevný," řekla Lokar. "Já totiž pochybuju, že se dá vytáhnout. Budeš muset počkat, až se sám od sebe rozedře."

Chlapci se podívali jeden na druhého. Měli slova na špičce jazyka, ale nepromluvili. Jen se oba opřeli a současně zvolna vydechli.

Kéž bych uměl Millino dýchání rovkir, napadlo Tala, když na jiskření slunokamu pozoroval, jak pomalu plynuly minuty. Za Závojem bylo čím dál větší teplo a dusno a Talovi připadalo, že Vrána spotřebovává příliš moc vzduchu.

Otočil se a uviděl, že se Vránovi horečně lesknou oči. Ruka mu spočívala na noži. Nepochybně ho napadlo totéž. Je tam jen tolik vzduchu, že může přežít pouze jeden z nich.

Jeden musí zemřít, aby ten druhý mohl žít.

Vrána nůž o palec povytáhl.

Tal zvedl slunokam, i když mu připadal strašně těžký, a zavrtěl hlavou.

Vrána nechal nůž zase vklouznout zpátky a Tal ruku se slunokamem spustil.

Dívali se dál jeden na druhého, ostražitě sledovali i ten nejnepatrnější pohyb.

Tal si alespoň myslel, že je ostražitý. Najednou mu však hlava klesla na hrud'. Rychle ji zvedl a spatřil, jak Vránovi padá hlava na stranu.

Chlapec ze Svobodného národa právě upadl do bezvědomí.

Tala na okamžik napadlo, že se ho zbaví, aby měl víc vzduchu, ale skutečně jen na okamžik. Co by tomu řekl prastrýc?

"Nebud' švábem."

Kdyby Vránu zabil kvůli několika nádechům, které by mu nakonec stejně nestačily, zachoval by se úplně stejně jako šváb.

Tal zlehka zatlačil na tmavý Závoj. Prsty se mu od něj odrazily stejně jako předtím. Připadal mu ještě pevnější a cítil v něm uvězněného Adrase. Duchostín se každou chvíli vytratí.

Tal se úsporně nadechl a zavřel oči.

Mnohem snadnější je usnout.

Sotva zavřel oči, Vrána je otevřel. Jednou... dvakrát se dotkl nože... a pak oči opět pomalu zavřel.

* * *

Tal se probudil a pocítil zmatek. Do tváře mu zářilo červené světlo, v nozdrách proudil čerstvý vzduch a v očích mu tepala úporná bolest. Vedle něho se probouzel Vrána, ale po Adrasovi nebylo ani stopy.

Ani po nepřátelských duchostínech.

Tal se podíval na slunokam. Uplynula víc než hodina. Měli štěstí, že se Závoj rozpáral. Podle toho, jak hrozně se cítil, stačilo ještě několik minut a udusili by se.

Vtom z místa, kde seděl Vrána, zaslechl nepatrný povzdech. Pocítil nepříjemné svědění a zděšeně se zadíval na malý, sevrklý stín, který zůstal z Adrase.

"Světlo!" zakňoural ten kousíček tmy, veliký sotva jako Talovo chodidlo. "Světlo!"

Všude kolem byla spousta červeného světla, ale Tal zastínil slunokam rukou a namířil jasný paprsek světla v barvě aenirského slunce na raněný duchostín.

Stín pomalu mohutněl a začal se roztahovat po kamenech. Jak rostl, ubývalo bolesti v Talově hlavě.

Tal byl tak zabraný do oživování Adrase, že si Vrány všiml, až když stál vedle něho. Ten u úst držel Hlavní kámen a něco do něj šeptal.

"Lokar říká, že je tady tajné schodiště, které začíná o dvě úrovně níž," řekl Talovi. Zjevně se rozhodl nezabývat se tím, co se dělo uvnitř miniaturního Závoje. "Až k němu sestoupíme, provede nás, abychom nepadli do léčky. Končí v..."

Naslouchal hlavnímu kameni a pokračoval: "Končí v Bílé chodbě mezi Červenou jedna a Oranžovou sedm. Nemělo by být těžké dostat se odtud do skladu Podnároda a pak zpátky do mého panství."

Tal přikývl, i když sebou v duchu trhl, když Vrána nazval část Hradu 'svým panstvím'. Od svého pádu do vnějšího světa se však mimo jiné naučil, že dokud nenastal pravý čas, je lepší raději nic neříkat.

"Jsem slabý," vydechl Adras. Znovu měl svůj obvyklý tvar, ale jeho stínotělo bylo téměř průhledné, sotva viditelné.

"Pomalu se začne zotavovat," řekl Vrána to, co mu sdělila Lokar. "Musíš mu dodávat spoustu světla a úplně nejvíc těsně předtím, než budeme muset projít vlastním Závojem."

Tal přikývl.

"Kde jsou duchostíny?" zeptal se. "Viděls nějaké?"

"Myslím, že se zase vrátily do úkrytů," řekl Vrána. "Aspoň jsem zde žádný neviděl, když jsem to tady obhlížel."

"Jsou tam," řekl Tal. "Schovávají se. Čekají. Rád bych věděl nač."

Vrána pokrčil rameny. To bylo něco, co ho teď netrápilo. Měl totiž to, pro co si přišel. Opatrně hlavní kámen vložil do malého koženého váčku, který nosil na řetízku kolem krku.

"Pojď," řekl a opatrně přelezl zábradlí. "Zůstaň blízko mne. Možná bude potřeba, abys udělal ještě jeden závoj. My ale budeme raději dýchat v nějakém jiném."

Tal sledoval, jak Vrána odchází. Podezíral ho víc než kdy jindy. Je zřejmé, že chlapec ze Svobodného národa chce mít Tala po ruce, protože s ním má nějaké úmysly. Vrána Vyvolené hluboce nenávidí, a tak by neváhal a Tala by se rád zbavil, kdyby usoudil, že už ho nebude potřebovat.

Nejhorší na tom je, pomyslel si smutně Tal, že vlastně Vránu nemůžu obviňovat. Má řadu důvodů, proč Vyvolené nenávidět.

"Adrasi," řekl a zvedl ruku, "omotej se mi teď kolem slunokamu a kolem paže a vezmi si ode mě co nejvíc světla."

Adras přikývl. Na to, aby odpověděl svým dunivým hlasem, byl příliš slabý. Tal cítil, jak se mu sune po paži. Studený dotek se měnil v drobné blesky a působil mu bodavou bolest. Adras svým tělem zastínil slunokam, ale světlo zpod něj nepřestávalo zářit.

Tal přelezl zábradlí a opatrně nahmatal oporu pro nohu.

o KAPITOLA o

TŘICET JEDNA

Milla stála v Sále zúčtování, Matka Babizna vedle ní. Obě si prohlížely složitou skládanku tvořenou stovkami destiček a modelů, které zobrazovaly celý svět Ledu a lodí ledovanských klanů, jež se po něm pohybovaly. Kadetky Panen ochránkyň přecházely od jednoho konce mapy ke druhému, přenášely modely lodí a občas vyměnily kachlíky, informující o kvalitě a stavu Ledu. Na židlích s vysokými opěradly z proplétaných kostí sedělo sedm babizen a dávalo kadetkám pokyny.

Když byla Milla naposled u Kalkulátoru, pohybovaly se lodě klanů Ledovanů po celém světě bez sebemenšího systému. Ted' v různých částech mapy promyšleně vznikaly jejich shluky. Milla si všimla, že si babizna dala zavolat kadetku Panen ochránkyň a že s ní teď mluví. Mladá dívka naslouchala a potom zlehka přešla přes destičky k jednomu z lodních shromaždišť. Vybrala velmi malou loď, která měla v předí vsazený úlomek slunokamu, uchopila ji a přesunula na sousední pole.

Loď směřovala k destičce uprostřed Kalkulátoru, na níž byl model hory a u jejího svahu miniaturní Ztroskotaná loď.

"Ano," řekla Matka Babizna. "Klany se shromažďují, kde mohou, a na lodi na každém sedmém poli se scházejí všechny Panny ochránkyň a klany lovců, kteří se vymanili z pronásledování selských. Vyzvali jsme také Pány meče. Ti se však na Kalkulátoru neobjevují a my se ani nedozvíme, kolik jich dokáže zareagovat na naši výzvu - nebo aspoň kolik se tak rozhodne."

Milla přikývla. Bylo toho na ni už trochu moc. Od rána prodělala vyloučení, znovuzrození jako Milla s drápem na ruce a jmenování vojevůdkyní. Ted' všichni očekávají, že se ujme vedení a udělá všechno pro to, aby se zmocnili Hradu, přinutí Vyvolené vzdát se duchostínů a pak... co pak? Přepraví se do Aeniru a znovu, úplně od začátku provedou Zapomnění?

"Lodě dorazí co nejrychleji," řekla Matka Babizna. "Potrvá ale ještě mnoho nocí, než se shromáždí celé vojsko. Je tvým přáním, vojevůdkyně, aby Panny ochránkyň a lovci, které tady shromažďujeme k počátečnímu útoku, zajistili do Hradu průchod?"

"Hm, ano," odpověděla Milla.

Matka Babizna se usmála. Ten úsměv byl tak letmý, že jej Milla téměř nepostřehla. Babizna se jí ve skutečnosti neptá, uvědomila si Milla. Napovídá jí, co má dělat, a tak to vypadá, jako by to byla ona, Milla, kdo má na starosti strategii. Přitom stejně všichni vědí, že jak ona, tak Odris musí dělat to, co jim přikáže babizny.

"Ano," řekla Milla odhodlaně. "Ať se připravují. Já s vojskem vytáhnou proti Hradu po pořádném spánku. Potřebuju... jen si potřebuju trochu odpočinout."

"Budou připraveni," odpověděla Matka Babizna. "Než si půjdeš odpočinout, vojevůdkyně, ráda bych tě seznámila s Malen. Je z babizen nejmladší, a tudíž nejvhodnější pro tak náročný úkol, jakým je doprovázet tě při prvním útoku." Než Matka Babizna domluvila, vstoupila dveřmi skrze závěsy mladá babizna a blížila se k nim. Byla opravdu mladá. Měla modré oči jako všechny začínající babizny a v té modři jí zářila světlýlka. Jistě jí nebylo o mnoho víc než šestnáct okruhů, byla jen nepatrně starší než Milla. Milla pocítila v srdci bodavou žárlivost. Tahle Ledovanka našla své místo bez potíží, pomyslela si Milla. Nemusí se Modlitbou k Asteře rovnou připravovat k boji, když jim hrozí nebezpečí, sice neprokazatelné, ale přesto jisté.

"Vítám tě, vojevůdkyně Millo s drápem na ruce," řekla Malen. Udeřila pěstmi o sebe stejně jako Milla.

Má dokonalý hlas, pomyslela si Milla. Jasný, zvonivý hlas jako stvořený ke zpěvu nebo vyprávění starých eposů. Všichni v klanu ji určitě obdivují a teď na ni musí být hrdi, když se tak mladá stala babiznou.

"Půjdu s tebou jako Hlas babizen," řekla Malen.

Milla přikývla. Hm, teď je to ještě horší. Když se Malen zachce, smí mluvit za všechny babizny, zatímco Milla, která se zavázala modlitbou, bude muset dělat, co jí Malen přikáže.

Pokud ji to Malen sama neřekne, Milla nebude vědět, jestli jí dává pokyny na základě spojení s ostatními babiznami, nebo jestli mluví pouze sama za sebe.

Millu na okamžik napadlo, že Matku Babiznu požádá, aby ji jako Hlas babizen doprovázel někdo starší a zkušenější. Nakonec to ale neudělala.

"Vyrazíme hned po hlavní noci," řekla Milla rázně. "Teď si musím odpočinout. Pojd', Odris."

Když odcházela, kadetky Panen ochránkyň srazilily pěsti k sobě, ale jak si všimla, mnohé tak učinily se značným zdráháním. Babizny ji jmenovaly vojevůdkyní, a to vůbec nebude jednoduché. Respekt kadetek Panen ochránkyň, lovců a Pánů meče, kteří sem dorazí, si bude muset teprve získat.

Také musí přijít na to, jak projdou jedovatým vzduchem v topných tunelech, a potom bude muset u Vyvolených dávat pozor na magii slunokamu a zabezpečit cestu z Hory na Hrad, kterou přijdou vojenské posily, jakmile vytvoří záchytný bod na úrovních Podnároda. V neposlední řadě musí počítat se samotným Podnárodem a s tím, že vlastně neví, jestli Ebbitt, Jarnil a Svobodný národ Ledovanům pomohou, nebo proti nim budou bojovat.

A ještě je tady Tal. Millu by zajímalo, co právě dělá a jestli se mu podařilo získat hlavní kámen. Vůbec si nebyla jista, jestli chce, aby se mu to podařilo, či nikoli. Kdyby se Talovi podařilo získat hlavní kámen a obrátit Vyvolené proti Sushinovi a svobodným stínům, mohl by zachránit Závoj. Jenže podle toho, jak Tala poznala, si byla jista, že nebude chtít poslat všechny duchostíny Vyvolených zpátky do Aeniru.

Stane se tedy nepřítelem, a pak existuje jen jediný způsob, jak se s ním vypořádat.

Zabít ho, než zabije on ji.

o KAPITOLA o TŘICET DVA

Sestup byl vyčerpávající. Jak Tal, tak Vrána čekali, že se každou chvíli střetnou s nepřátelskými duchostíny. Vyděsil je každý záblesk světla - a občas jim kvůli tomu dokonce podjela noha nebo sklouzla ruka. Měli strach, že se zřítí dolů.

Z věže však žádné duchostíny nevycházely a oni se bezpečně dostali až k oknu, které Vránovi označila Lokar. Když jím prolezli do široké hradní věže, objevili tajné schodiště. Bylo velice úzké. Kdyby tudy šel člověk mohutnější než Vrána, snadno by uvízl.

Každou chvíli narazili na past. Vrána vytáhl z váčku hlavní kámen a přidržoval si jej u ucha, aby slyšel Lokařiny pokyny, zatímco jí popisoval, kudy jdou a kde jsou.

Nejnebezpečnější jsou ostré čepele nastražené po celém schodišti ve výšce kolen, břicha a krku, varovala je Lokar. A pozor na každý šestý schod! Když se šlápne mimo střed, spustí se propadlo. Tal se nepřestával bát, že zakopne, uslyší 'cvaknutí' mechanismu a pak už jen ucítí, jak ho čepele řezou.

Lokařiny pokyny slyšel totiž také.

Šel těsně za Vránou, protože chlapci ze Svobodného národa přestal věřit, když ho na nastražené pasti neupozornil.

Bude-li se mu však držet kousek za zády, nemusí se bát.

Adrase měl stále ovinutého kolem paže a slunokamu, který pohlcoval světlo. Jeho stínotělo pomalu tmavlo, ale Adras byl stále velmi blízko smrti. Tal nechtěl ani pomyslet na to, co by s ním bylo, kdyby mu jeho duchostín zemřel.

Když přišli k Závoji, udiveně se na něj zahleděli. Protínal zdi věže, jako by tam ani nebyly. Připomínal schody do bazénu s inkoustově černou, úplně temnou vodou.

U Závoje Vrána zaváhal. Zvedl hlavní kámen k uchu a opět naslouchal Lokar. Pak se náhle ponořil do závoje - rukou se přidržoval stěny.

Tal se také zastavil a začal se soustředit na slunokam. Vytrysklo z něj neuvěřitelně jasné a silné světlo. Adras je vstřebal a z Talovy ruky se dál šířila jen mdlá záře.

"Jsi připravený na Závoj?" zeptal se Tal.

"Ano," zašeptal Adras. "Dělej!"

Tal se zhluboka nadechl, natáhl ruku, aby se dotkl zdi, a vstoupil do hlubiny.

Jeden krok, dva kroky, tři kroky... a Závoj mu překryl obličej.

Ocítl se v naprosté tmě, ale pokračoval dál. Za chvíli měl odřeně prsty od toho, jak jimi drhl o zeď, aby měl jistotu, že se od ní nevzdálí.

Deset kroků... jedenáct... dvanáct... Tal začal mít strach. Závoj mu připadal tlustší. Cesta určitě trvá déle než předtím.

Přitom by měla být snadnější, než když tudy prolézali nahoru.

Zrychlil - a málem spadl, jak pospíchal dolů. Přestal schody počítat a bral je po dvou.

Musí se dostat ze Závoje!

Najednou byl venku. Z úzkého točitého schodiště o kousek dál se na něj díval Vrána. V ruce mu zářil Hlavní červený kámen.

Tal, před chvílí ještě zoufalý, že musí Závojem dál a dál, a schoulený jako bránící se zvíře, polkl a pomalu se narovnal.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Adrase. Duchostín, stále ovinutý kolem jeho paže, se ani nehnul.

"Ano," odpověděl tiše. "Je mi špatně, ale světlo mi dělá dobře."

"Pojďme," vykřikl Vrána. Spěchal.

* * *

U paty schodiště, kde se s praskotem otáčel tajný panel a otvíral cestu do bezbarvé chodby, museli počkat, než projdou dva duchostíny. Když se sehnuli ke škvíře a nahlédli dovnitř, viděli je, jak mizí za rohem.

Jeden byl Klenten Bojotvor. Na obrovských ramenou mu seděla masivní hlava, opancéřovaná tlustou kostí. Pohyboval se jak po čtyřech, tak po dvou. Druhým byl Dretch, tyčinková kombinace hmyzu a pavouka. Tento duchostín měl řadu příbuzných, oproti nim však byl větší a stínotělo mu narostlo silnější a výraznější.

Tal se strachy kousl do rtu. Všechny duchostíny na Hradě mají být se svými Vyvolenými. Tyto dva jsou svobodné

stíny, stejně jako ty v Červené věži. Kolik Aeniřanů se už teď potuluje kolem Hradu, zatímco jsou Vyvolení v Aeniru? Jsou tak drzí, že si klidně vykračují po chodbách. Vůbec nepředpokládají, že by mohli narazit na odpor.

"Sushinovi bude stačit málo a zničí Závoj," zašeptal Tal Vránovi. "Je tady hrozně moc duchostínů. Musíme si o tom promluvit s Lokar, jen co se dostaneme do bezpečí."

"Snad," odpověděl Vrána. I on vypadal rozrušeně. "Podívej, támhle je další!"

Tal se sklonil, aby se podíval škvírou. Pak ucítil prudkou ránu do temene a zalila ho silná bolest.

Matně si uvědomoval, že ho Vrána udeřil rukojetí nože. Zkusil vstát, ale měl úplně ochablé svaly. Navíc pořádně neviděl. Všechno bylo rozmazané a stěny a podlaha se houpaly.

"Neber to osobně, Tale," řekl Vrána. Jeho hlas zněl vzdáleně a jako by přicházel odněkud z výšky. "Kdybys nebyl Vyvolený, nic by se ti nestalo. Ty ale jsi Vyvolený a já chci ten hlavní kámen použít k něčemu, s čím bys nikdy nesouhlasil."

Tal zasténal. Cítil, že se Adras dává dohromady, aby na Vránu zaútočil, jenže byl ještě stále příliš slabý.

Tal zahlédl záblesk oceli a zachvátil ho smrtelný strach.

"Ne," vyrazil ze sebe, když se k němu Vrána sklonil s nožem v ruce.

"Tví lidé mi zabili rodiče a dovedli bratra k šílenství," zašeptal Vrána. "Mí prarodiče se taky dostali do Dómu děsů a už nikdy nebyli takoví jako předtím. Je to... spravedlnost... zabít každého Vyvoleného."

Navzdory svým slovům však Vrána nůž jenom držel a nehýbal se. Seděl vedle Tala a díval se na něho.

Jejich oči se střetly. Tal měl sice zrak pořád rozostřený a mozek mu nepracoval, jak by měl, ale poznal, že to, co vidí ve Vránových očích, není nenávist. Byl to strach, ačkoli tady se Vrána neměl čeho bát.

Kromě sebe sama. Chlapec ze Svobodného národa odvrátil pohled a zadíval se na nůž, který svíral. Ocel ve světle hlavního kamene červeně jiskřila.

"Promiň," řekl Vrána nečekaně. "Nechod' za mnou."

Vstal, opět se podíval škvírou a pak sám vklouzl do chodby.

Tal zasténal. Hlava mu třesla. Krev mu netekla, ale bolest byla nesnesitelná. Rukama se zapřel o podlahu a vrávoravě zkusil vstát.

Adras se mu snažil pomoci, ale neměl sílu. Vzepřeli se oba najednou a spíš na zeď spadli, než se o ni opřeli.

"Co teď budeme dělat?" zeptal se Adras smutně.

"Musíme dostat zpátky hlavní kámen," řekl Tal nazlobeně. Opíral se o stěnu a postupně se mu podařilo dostat k okraji panelu. Podíval se do chodby. Vrána právě mizel za rohem, na opačnou stranu, než kam zabočily duchostíny.

"Pospěš si," řekl Adrasovi a namáhavě se odstrčil. Pořád se mu točila hlava, ale chodit už mohl. Vrána mu s hlavním kamenem tak snadno neuteče.

o KAPITOLA o

TŘICET TŘI

Když se Tal dostal k rohu, byl už Vrána tentam. Chodba se táhla do dálky a jasné, bílé světlo slunokamů vsazených do stropu nedělalo Talovi kvůli poranění hlavy dobře. Ústila sem spousta chodeb, které toto místo spojovaly s Červenou jedna nebo Oranžovou sedm.

Tal si byl jistý, že tudy Vrána neodešel. Zamířil rovnou po chodbě, která vedla do nejbližšího skladu nebo opravný Podnároda.

Tal kráčel klikatou cestou, každou chvíli zakopával, za opaskem měl zaháknutého Adrase a vedl ho jako slepce. Hořela v něm zuřivost a hnala ho vpřed. To si dovolil Vrána příliš, když ho udeřil! A k tomu tak zbaběle. Milla to alespoň udělala zepředu, tváří v tvář.

Otevřel dokořán první dveře Podnároda, na které narazil, a zvedl prsten se slunokamem, který už hořel červeným světlem. Byla to však jenom dlouhá komora plná rezervních oděvů, čistících prostředků a podobných předmětů.

Tal už chtěl odejít, zahlédl však, že se za oblečením, pověšeným vzadu, něco zablesklo. Byl to jen okamžik, ale zahlédl mdlé červené světlo. Červené světlo slunokamu.

Udělal několik rázných kroků a nedočkavě oblečení odtáhl. Objevily se dveře, byly však už zase zavřené. Neměly kliku ani petlici a nebylo jak je otevřít.

Tal se dlouho nerozmýšlel. Zvedl ruku a s veškerým vztekem se soustředil na slunokam. Zazářilo červené světlo. Proti dveřím vyšlehl silný, žhavý paprsek.

Výtryskl roztavený kov a Tal uskočil. Zaťal pěst, opsal jí široký kruh a navedl paprsek do patřičného místa.

Kovové dveře se v okamžiku rozpůlily a vypadl z nich zámek, seškvářený do hrušky. Tal počkal, až vychladne, zvedl jej a odtloukl jím zbytky doutnajících dveří. Pak prošel volným rámem.

Objevila se malá místnost a v ní důvěrně známé velké kovové dveře, uzavřené otočným kolem. Byl to vstup k parním trubkám hradu. O několik sáhů dál se zvedalo úzké schodiště, sloužící k obhlížení parního systému.

Nahoře stál Vrána. Když uviděl Tala, trhl sebou.

"Říkal jsem ti, abys za mnou nechodil!"

"Dej mi hlavní kámen!" nařídil Tal a zvedl slunokam. Jeho červená záře znamenala jasné varování.

"Ne," řekl Vrána. "Svobodný národ ho potřebuje."

"Proč?" zeptal se Tal. "Proč jsi mě praštil do hlavy? Třeba bych s tebou souhlasil."

Vrána se krátce, hořce zasmál. "Vyvolený, a aby souhlasil s mým plánem! Poslouchej, Tale. Měl jsem slunokam pět let. Dal jsem ho pryč... hm, protože jsem ho dostal a nikdo mě nenaučil, jak se vlastně používá. Jistě, Jarnil mi ukázal několik triků, a taky tvůj prastrýc Ebbitt. Jenomže oni mají strach. Bojí se zasvětit Svobodný národ do svých tajemství.

Ted' mám Lokar a ona mě všechno naučí, stačí jen, abych s ní mluvil. Tam uvnitř, v kameni, je každý hrozně osamělý. Vůbec nic se neděje. Člověk aby tam zešílel."

"O to ti jde?" zeptal se Tal. Nemohl uvěřit, že je to tak prosté. "Já tě to naučím, jestli chceš."

"Ne, tak to není!" vykřikl Vrána. "Schovali jsme si pár slunokamů. Když budeme vědět, jak se s nimi zachází, přidají se k nám Spokojenci. Pomocí slunokamů přemůžeme duchostíny nejdůležitějších Vyvolených, když budou v Aeniru. Jakmile budeme mít těla Vyvolených jako rukojmí, určíme si, co musí udělat."

"A co Sushin a Závoj?" zeptal se Tal. "Vráno, náš celý svět je v nebezpečí! Není čas, abychom bojovali mezi sebou."

"Když budeme poslouchat Vyvolené, nebude čas nikdy," zašeptal Vrána jakoby jen pro sebe. V ruce se mu opět zableskl nůž - a ten byl najednou ve vzduchu a letěl přímo na Tala.

Narazil do zdi za ním a vykřesal spršku jisker.

Tal instinktivně vypálil Červený paprsek destrukce.

Vrána se sklonil a paprsek se zaryl do zdi těsně nad jeho hlavou. Do všech stran se rozletěly úlomky kamene a jeden rozsekl chlapce ze Svobodného národa tvář. Objevil se mu na ní pramínek krve.

Vrána vykřikl a zaútočil. Současně se vrhl vpřed Adras. Neměl sílu, aby Talovi příliš pomohl, a tak alespoň nastavil svou načechranou nohu. Vrána o ni zakopl a setrvačností ho vymrštila do vzduchu.

Bohužel však letěl přímo na Tala.

Dopadl a vzápětí se oba chlapci váleli po zemi, bušili do sebe pěstmi a kopali se. Adrasovi se podařilo ovinout stínovou paží Vránovi kolem krku a odtáhnout ho od Tala. Když byli od sebe, Tal udělal prudký pohyb a sebral Vránovi váček s Hlavním červeným kamenem.

Ted' už Adras Vránu neudržel. Vrána ho ze sebe setřásl a popadl nůž.

Oba chlapci stáli proti sobě a zvolna se přesouvali místností. Adras ustoupil a přesunul se Talovi po bok.

"Nenuť mě, abych tě ještě zranil," řekl Vrána. "Dej mi ten slunokam."

"Ne," řekl Tal a zvedl jej. Ted' v něm kroužilo oranžové světlo, protože Tal změnil úmysly. Vztek v něm ochladl. Už nechtěl Vránu zabít. Pomocí oranžového světla ho odtud vytlačit.

Vrána začal vytahovat nůž.

Tal se nahnul a chystal se mu uštvědit mohutnou ránu.

Dlouho stáli nehnutě. Stále tu byla možnost nějak se dohodnout.

Potom Tal uslyšel, jak ze schodiště za Vránou přicházejí hlasy. Hlasy lidí ze Svobodného národa. Vrána tuto místnost zřejmě zvolil ke srazu s nimi i jako místo, kde se Tala zbaví.

Tal opět nechal vyšlehnout oranžové světlo a mířil těsně nad Vránovu hlavu.

Také Vrána uslyšel hlasy a poznal mezi nimi Talova prastrýce Ebbitta. Ebbitt je vyznavačem Vyvolených a jeho duchostín je nelítostný a silný. Kdyby věděl, co se děje, postavil by se na Talovu stranu.

Napřiml se a vrhl nůž.

o KAPITOLA o

TŘICET ČTYŘI

Nahoře na schodech stál Clovil a hned za ním byli Ferek, Inkie a Ebbitt. Ebbitt uviděl Vránova záda a zavolal na něho právě v okamžiku, kdy vyletěla střela z oranžového světla a narazila do zdi nad nimi.

Střela srazila chlapce ze Svobodného národa k zemi, to ale nebylo všechno. Ve stejném okamžiku zničila mohutné střešní trámy a překlad nade dveřmi. Narušila skálu a ta se začala sypat dolů - nejprve jako drobný šterk, pak se změnila v kaskádu rozdrčených kamenů.

Tal dobře viděl, co se všechno stalo. Viděl, jak Vránu náraz vymrštil dozadu na Clovila. Viděl, jak ostatní ze Svobodného národa vzhlížejí nad sebe s obavami, že se propadne strop. Zaslechl zoufalý výkřik prastrýce.

"Zpátky! Zpátky, zachraňte si život!"

Pak se protrhlo schodiště a kameny z něj se jeden za druhým řítily dolů. Před Tala dopadl obrovský kus stropu, roztrhl se a malé odražené kousky ho pořežaly v obličeji a na ruku. Začaly padat další kameny a všude kolem se vzdouvala mračna prachu.

Navzdory nebezpečí se Tal rozběhl dopředu. Soustředil se na slunokam, potřeboval udělat světelnou ruku, která mu pomůže odsunout masu kamene.

Když už ruku dokončoval, ozvalo se nahoře a před ním hrozivé pískání. Tal se instinktivně sehnul, těsně předtím, než mu nad hlavou prosvítlil mohutný proud páry.

Praskla parní roura! Zdi této místnosti totiž vedl široký parovod, jímž z jezírek s vroucí lávou hluboko dole proudilo obrovské množství páry.

Zoufalý Tal se soustředil, aby ruku dokončil, ještě než z praskliny začne vytékat rozpálená láva.

Pískání zesílilo v pronikavý skučivý zvuk, jak pára unikala pod vysokým tlakem. Tala obklopilo nesnesitelné horko, musel se odplazit zpátky. Přestal se soustředit a to, co měl ze světelné ruky hotovo, bylo nenávratně pryč.

Pára ho zatlačila až do skladu Podnároda. Neviděl vůbec nic, protože sklad byl plný prachu a mlhy. Byl obklopen smrtícím mrakem a slyšel, jak padají kameny a jejich dunění otrásá podlahou.

"Pomoc!" vykřikl. Bylo mu jedno, kdo přijde. Musí tady přece být někdo, kdo tuhle hrůzu zvládne. "Pomoc!"

Zkusil se vrátit do místnosti, pára ho však srazila zpět. I na okrajích byla nesnesitelně horká. Kdyby šel dál, stáhla by mu maso z kostí.

Tal se rozkašlal, ustoupil dál a ještě jednou zavolal o pomoc.

Pomoc však nepřicházela. Všichni Vyvolení byli v Aeniru a lidé z Podnároda přijdou, teprve až si budou jisti, že mohou

uskutečnit své plány.

Tal nemohl dělat vůbec nic. Vůbec nic dělat nemohl ani Adras.

Tal nedokázal uvěřit tomu, co se stalo.

Pravděpodobně zabil Vránu, Clovila, Fereka, Inkie... a strýčka Ebbitta.

Všechny v jediné osudné vteřině.

Nic takového nechťel, ale stalo se to. I kdyby měli štěstí a unikli padajícím kamenům, nemohli přežít výbuch páry.

Adras ho zatahal za rukáv.

Tal zvedl oči a všiml si, že mu ze záhybu látky pod paží trčí Vránův nůž. Tal mohl mluvit o štěstí. Nůž mu ani neprobodl kůži, zato jen o roztaženou dlaň minul srdce.

"Co teď budeme dělat?" zeptal se Adras slabým hlasem, zcela nepodobným hlasu Hřmotného Pastýře. "Kéž by tady byla Odris."

Tal se rozhlížel ze strany na stranu. Nic ho nenapadalo. Nevěděl, co má dělat.

Potom jeho pozornost upoutal slabý hlásek vycházející z váčku, který svíral v dlani.

"Co se děje?"

Vytáhl Hlavní červený kámen a podíval se do něj. Náhle na kámen spadla slza. Tal ji utřel. Nevěděl, že brečí.

"Co je?" zeptala se Lokar. "Co se děje?"

"Vrána je mrtvá," řekl Tal strnule. O ostatních však nemluvil.

"Nic si z toho nedělej," řekla Lokar. "Byl jen z Podnároda, a k tomu blázen. Musíš mě vzít k císařovně. To je ze všeho nejdůležitější. Život, nebo smrt!"

"Život, nebo smrt," opakoval Tal. Měl pocit, jako by jeho hlasem mluvil někdo jiný.

"Jediný problém je, jak se k ní dostat a nemuset jít přes vezíra tmy... nebo světla, v tomto případě," přemítala Lokar.

"Tale - posloucháš mě?"

"Ano," zamumlal Tal. Nedokázal vůbec přemýšlet, tak byl vyděšený.

"Kolikátého je dnes? Nekona se nějaká slavnost nebo něco, kde by se mohla císařovna objevit?"

"Je Den nanebevstoupení," řekl Tal. "Nebo o den víc. Nevím..."

"Aenir!" vykřikla Lokar. "Císařovna bude v Aeniru. Musíš mě tam vzít, Tale!"

"Já jsem zabil -, " vykřikl Tal, ale Lokar ho přerušila.

"Aenir! Císařovna. Ta všechno vyřeší. Pomocí Hlavního fialového kamene osvobodí Rerema!"

To Tala zaujalo. Osvobodí mu otce. Musí si s otcem promluvit o všem, co se stalo.

"Aenir," zamumlal. Bude muset najít bezpečné místo, kde ukryje své tělo, protože nemůže nechat Adrase, aby je hlídal.

Nedá se spolehnout, že by je Adras vydržel hlídat po celou dobu.

"Mauzoleum," zašeptal. Naposled se ohlédl na rozvířenou masu páry a prachu z kamenů. Po tváři mu stékal pot a mísil se se slzami.

"Vejdeme do Aeniru z Mauzolea," rozhodl nahlas.

"Do Aeniru?" zeptal se Adras. Tal se dal do běhu. Běžel pryč od toho strašlivého místa. Adras supěl za ním. "A co Odris a Milla?"

Tal neodpovídal. Jen běžel a běžel.

"Měli bychom počkat," žadonil duchostín. "Odris se blíží a s ní Milla. Cítím to!"

Tal ho neposlouchal. Myslel jen na jedno.

Musí se dostat do Aeniru. Musí udělat to, co chtěl udělat už dávno.

Říci všechno císařovně.

Pak už to bude její záležitost.

o KAPITOLA o

EPILOG

Tři dny poté, co do Hradu spadla skála, stála Milla mnohem níž, na Hoře Světla, a sledovala, jak Panny ochránkyně natahují provazový most přes průrvu v cestě. Bylo jich víc než čtyřicet a všechny usilovně bušily kladivý do nosníku a natahovaly lana. Ještě víc jich bylo na druhé straně, poblíž pyramidy Imrir, odkud stavěly druhou část mostu. Další stály okolo a svítily na práci mřížemi lucernami nebo držely kopí a byly připraveny ostatní chránit před perawly.

U vchodu do topného tunelu stáli dva Pánové meče a hlídali jej. Dávali pozor na všechno, co by mohlo zaútočit shora nebo zdola. Oba drželi obrovské luky z ohnuté kosti a toulce měli plné kostěných šípů opatřených peřím slepého ptáka Aruga.

Vedle nich stála Babizna Malen a upírala světlé modré oči do temnoty za světly Ledovanů. Co chtěla spatřit, Milla nevěděla.

Jestliže babizny zajistí čerstvý vzduch, zahájí zanedlouho první útočná jednotka tažení topnými tunely.

A Milla jí bude velet.